

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 08006

DURKH LIKHT UN
FINTSTERNISH

Hersh Leib Young

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

הערש לייב יונג

*

דורך ליכט און פינצטערניש

אָ פּאַר לעצטע אומבאַשטימטע לידער פון בוך וענען
האַרציק צוגעטיילט צום אָנדענק
צו טאַטע־מאַמעס אומבאַקאַנטע מחותנים —
מיין שווער, שוויגער און שוואַגער —
חנהס עלטערן און ברודער:
אברהם־חיים, עטי, און יהושע פעווסנער,
אויסגעגאַנגען פון הונגער און קראַנקייטן
בעת דער רעוואָלוציע אין רוסלאַנד.

דער מחבר

הערש לייב יונג

דורך ליכט
און
פינצלעברניש

לידער

פארלאג
י.ל. פרץ
ישראל

תשכ"ז — 1967

HERSH LEIB YOUNG
DURCH LICHT UN FINZTERNISH

I. L. Peretz Publishing House
31, Allenby str., Tel-Aviv, Israel

הערש לייב יונג
*
דורך ליכט און פינצטערניש

פאַרלאַג י. ל. פּרעץ, תּל־אָבֿיב, אַלנבֿי 31

Copyright by H. Young
2990 Brighton, 12 St., Brooklyn. N. Y.

נדפס בישראל 1967
Printed in Israel

בילד פון הערש לייב יונג
געצייכנט דורך מ. ל. האלפערן
אין יאר 1931

מיינע עלטערן

וואס האבן אין זייער חושכדיק אפגעבן קיין
איין ליכטיקע שעה פון נחת-רוח און מנוחה
ניט געהאט;

מיין פאטער און מוטער

מאיר און באשע פעסיל ז"ל

צום זכרון

א גר-תמידיקער גאכשיין.

א י נ ה א ל ט

<p>93 . . . . די השקפה . . . . .</p> <p>95 . . . . ארויס פון ערד-גדר . . . . .</p> <p>99 . . . . בונטע ריוון . . . . .</p> <p>103 . . . . דער למד-וואו . . . . .</p> <p>104 . . . . א זאגעריי . . . . .</p> <p>106 . . . . נאכט-חלומות . . . . .</p> <p>108 . . . . דער בעל-הוטא רעדט . . . . .</p> <p>110 . . . . נאקטורנא . . . . .</p> <p>112 . . . . געשפענסטער-נאכט . . . . .</p> <p>117 . . . . באלאגען . . . . .</p> <p>119 . . . . כ'וואלט געוואלט . . . . .</p> <p>122 . . . . כ'בין מוחל . . . . .</p> <p>124 . . . . חרטה . . . . .</p> <p>126 . . . . היט מיך, האר . . . . .</p> <p>128 . . . . קאסמישער שטויב . . . . .</p> <p>130 . . . . געוואלט אין טויבער וועלט . . . . .</p> <p>132 . . . . מיין מאמען . . . . .</p> <p>134 . . . . „סמך-מם“ קעגן עת-רצון . . . . .</p> <p>137 . . . . פידל-ביגן . . . . .</p> <p>138 . . . . ווי קרישנאדאט . . . . .</p> <p>140 . . . . שושנה . . . . .</p> <p>142 . . . . טרויער-פויגל . . . . .</p> <p>144 . . . . ביזן לעצטן טראפן . . . . .</p> <p>146 . . . . אין היימים . . . . .</p> <p>149 . . . . בשם אדישעם . . . . .</p> <p>151 . . . . געהאפט זיך טרעפן . . . . .</p> <p>153 . . . . מיראלדי . . . . .</p> <p>156 . . . . וועמען רופט די נאכט . . . . .</p> <p>158 . . . . אז איך וועל... . . . .</p> <p>160 . . . . איינפונצטערונג . . . . .</p> <p>162 . . . . ביים אטלאנטיק-ברעג . . . . .</p> <p>164 . . . . אין קיניגס געוויסן . . . . .</p> <p>166 . . . . פאר די דברות אויפן בארג . . . . .</p> <p>168 . . . . ספיקות . . . . .</p> <p>169 . . . . שענקט מיר ליכט . . . . .</p> <p>171 . . . . זאלב דאס גאלדענע קאלב . . . . .</p> <p>174 . . . . א פייער-פלוך . . . . .</p>	<p>11 כ'האב אריינגעפלאטערט אין ליכט . . . . .</p> <p>13 אימפרעסיע . . . . .</p> <p>15 קום פינזלען . . . . .</p> <p>17 זעל-זעונג . . . . .</p> <p>19 דער גרויער אסטראל-זעער . . . . .</p> <p>21 ערב אויף-און אונטער-גאנג . . . . .</p> <p>24 שקיעה . . . . .</p> <p>26 פאנטאזיע-שפיל . . . . .</p> <p>30 א ליבע-טרוים . . . . .</p> <p>32 התבודדות . . . . .</p> <p>36 גרויל-וויזיע . . . . .</p> <p>41 א פלאקער-געוואלט . . . . .</p> <p>43 אין בלענדקער שווינדל-צייט . . . . .</p> <p>44 א זייגער-מאכערס באקלאג . . . . .</p> <p>46 מיין שפעטע תפילה . . . . .</p> <p>48 מיט טיפן שניט . . . . .</p> <p>50 לאז זיין מיין בליק . . . . .</p> <p>52 גענידערט צו די טאלן . . . . .</p> <p>54 דורך שויב . . . . .</p> <p>56 נאכן טויט . . . . .</p> <p>58 אויפן וועג צום גן-עדן . . . . .</p> <p>60 ווארף א זוך-שיין . . . . .</p> <p>62 די עליטע . . . . .</p> <p>64 גאטס אויג . . . . .</p> <p>66 ווער מוסרט . . . . .</p> <p>67 מיין חלום . . . . .</p> <p>69 סוף-הודש-נאכט . . . . .</p> <p>71 ס'אגן מיך נאך הינט . . . . .</p> <p>73 עליה . . . . .</p> <p>75 מארס . . . . .</p> <p>77 אויפגעגאנגען . . . . .</p> <p>78 א חלום אזא . . . . .</p> <p>80 פויגל השכה . . . . .</p> <p>81 ס'ווייסן זקנים אין אריענט . . . . .</p> <p>84 ס'פיצל קנויטל . . . . .</p> <p>86 אויספלוג . . . . .</p> <p>91 ראזשיקא . . . . .</p>
--	--

269 . . . . אַ סאַרמשפּטער .
 271 . . . . צו אַ קומענדיקן דור .
 273 . . . . ווי ליכט־בענטשן .
 275 . . . . מאַמע ערד .
 277 . . . . מיט אַ פייערל אין בליק .
 279 . . . . דער משיח־רעיון .
 281 . . . . דער מטורף .
 282 . . . . לאַוראַ לי .
 284 . . . . אין טראַנס־פּאַרגיין פון אַן עאָז .
 286 . . . . שורנאַ לי .
 288 . . . . פאַרווימטע תּפילה .
 290 . . . . ראַפּסאַדי "2" .
 295 . . . . דער צעפּיערטער געדאַנק .
 297 . . . . געוויסערס אויף אַ שטראַם .
 299 . . . . אויפגעטרעסלטע צייט .
 302 . . . . שאַקונדראַ .
 304 . . . . כאַאַס .
 306 . . . . זיבן טייכן בראַדזע אַריבער .
 307 . . . . ליידן .
 309 . . . . ווער איז ער .
 311 . . . . שאַנדראַ לי .
 312 . . . . אַפּט טרעפט .
 314 . . . . האַב פאַרשריבן .
 316 . . . . בלאַנדזשענדיק אַרום .
 318 . . . . קום־אויף אין ניו־יאָרק .
 320 . . . . אין דרויסעניש צעעולמט .
 322 . . . . קום־אויף פון שלאַף .
 324 . . . . קענסט אים זען .
 326 . . . . מיסעליזיר אַרויף .
 328 . . . . שטורעם .
 329 . . . . ווי אַ ווירבל־שד .
 331 . . . . אין פאַרגלאַנג .
 333 . . . . דער אַבל־אורה .
 335 . . . . איר פון נאַענט און ווייט .
 337 . . . . שודראַ־ליילאַ .
 339 . . . . דער בעל־קבלה .
 343 . . . . ס'קען זיין .
 344 . . . . צייט אויפגעלאַכטן .
 345 . . . . ביים אַקעאַן־ברעג .
 346 . . . . בורנאַ זאַגט .
 348 . . . . אויפן שיידוועג .
 350 . . . . ווי וואַלט געווען .
 352 . . . . אויפן עמפּיער־טורעם .

176 . . . . טאַרעאַדאַר .
 178 . . . . דער טעאַזאַף זאַגט .
 182 . . . . ראַוואַלדי .
 184 . . . . שפּיל אַרויס .
 186 . . . . אַ צעפּיערטער סאַטעליט .
 188 . . . . מיראַלדי .
 192 . . . . דער נשמה־קנויט .
 194 . . . . מילאַ — מיילאַ .
 197 . . . . הער אויף וואַגלען .
 199 . . . . מיראַלדי .
 201 . . . . טויט־שטן .
 202 . . . . מיינע דונערדיקע רייד .
 204 . . . . ביים פּוס פון טשאַרנינגאַר .
 206 . . . . בתּולות, בהלה־עולות .
 208 . . . . ראַזבון .
 209 . . . . כּוואַלט געקענט פרעגן .
 211 . . . . ווער פּירט אונדז ? .
 213 . . . . מיט געקלינג פון גלאַקן .
 215 . . . . אַמאַליקע היימשטאַט .
 218 . . . . אונדזער שכן דער אוקראַינער .
 220 . . . . צום קאַפּאַ .
 224 . . . . די פאַרנאַרטע ראיה .
 226 . . . . ווי דער טרוס .
 227 . . . . מאַל, הערש לייב .
 229 . . . . פּינטאַס זאַגט .
 231 . . . . באַגלייט .
 233 . . . . פאַרנעם מיין געשריי .
 236 . . . . טאַפּסט ווי בלינד .
 238 . . . . ישראַל .
 240 . . . . דאַס חלום־ליכט .
 242 . . . . איך קוק אַרויף .
 245 . . . . וואַרף אַראַפּ די ברילן .
 247 . . . . ס'איז ניט דער ווונטש פון מענטש .
 249 . . . . דער מאַקאַבראַ־טאַנג .
 251 . . . . ווענגערקאַ .
 253 . . . . רוף .
 255 . . . . גענוס פון לעבן .
 257 . . . . שאַטן־בילד .
 259 . . . . ווי געביסן פון אַ שלאַנג .
 261 . . . . דער בעל־דמיון זאַגט .
 263 . . . . ס'זענען צעזאַטן מיינע בלוטן .
 264 . . . . האַט ניט פאַראיבל .
 266 . . . . פאַררעדט מיר ניט די ציין .

- 389 . . . . א שייך-סיגנאל
 392 . . . . ווי אויף שטראלן-סטרוגעס
 393 . . . . זאל זיין ווי מ'זאגט . . .
 395 קלאגט-אויס אן אַשמדאי זמירה .
 396 . . . . זוך און געפין זיך . . .
 398 . . . . ווי דער שאַלקס-נאַר . . .
 400 . . . . חלום-סקיצן . . . .
 402 טראַג אַרויס וויאַלע בלומען .
 404 . . . . קומט-אויף . . . .
 408 . . . . פאַרבישופט . . . .
 409 . . . . קאַרפאַטן-ייד . . . .
 411 . . . . די הדלקה . . . .
 414 כעלמער יידן אויף דער לבנה .
 418 . . . . ווערטער-פאַרטייטש . . . .
 אַפּרופּן וועגן די לידער
 419 . . . . פון ה. ל. יונג . . . .
 354 . . . . מיט מחשבות שטומפיקע . . .
 356 . . . . סג"נהור . . . .
 358 . . . . לאַמיר וואַגעלען . . . .
 360 . . . . אונאַ פּורטיוואַ לאַגרימאַ . . .
 363 . . . . מחשבה-טשאַר . . . .
 366 . . . . איך זיין און טראַכט . . . .
 368 . . . . דער שלום-פּרינץ . . . .
 370 . . . . אַרויסציימבלען פּרוווי . . . .
 371 . . . . לאַמיר לויפן אוועק . . . .
 372 אויב ס'איז דאָ אַ גר-עדן פאַר יידן .
 374 . . . . רוּח של המשיח . . . .
 376 . . . . אויף זמרת-פּילות . . . .
 378 . . . . ציקלאָן . . . .
 380 . . . . אויפן הריגה-פּעלד . . . .
 384 . . . . זאַמל איין . . . .
 384 . . . . געשלאַגענער . . . .
 386 . . . . שרייב אַריין . . . .
 387 . . . . כ'האַב אַנגעקלאַפּט אין אַ טיר .

כ'האָב אַרײַנגעפלאַטערט אין ליכט...

כ'האָב אַרײַנגעפלאַטערט אין וויימן ליכט
פון חלום-בלישמש אויסגעטראַכט,
ווי מײן שקיעה איז אײַנגעגילט
אין בענקעניש פון וועלט.

ביי מײן זי-שוועל,
פאר איר היכל-זאל,
האָב איך זיך אָפגעשמעלט.
זי זיצט מיטן אומעט אײַנגענשמהט
אין די אויגן,
צעפיעשמשעט פארצויגן,
מיט אַ בליאַסק פון איר טרער
צעבלענצלט אין איר בליק צוריק
פון זון-גלי,
טרענקענדיק זיך אין פארנאַכט,
און אויסגעלאָשן
באַגלייט פון קלאַווישן
אַרויסגעציטערט פון עמעץ-ערגעץ אַ זעל —
האַבנדיק דעם פייער און פינצטער-שפיל
אין זיך אײַנגעפלאַמט,
און מיט אַקאַרד-קלאַנגען אויסגעטרוימט.

כ'האָב אַרײַנגעפלאַטערט אין וויימן ליכט,
אין בלי-חלום מײן זיווג אויסגעזוכט,
אין אַ שכינה-טיוול
ביי איר היכל-שוועל פון די הימל-געוועלכן,
מיט אַ בליץ-טרער אין די אויגן,

א טיף פארזינקעניש
אין א בענקעניש —
צקעגן די וונטש-שוואלכן
פון די שווינדל-נעסטן צעפלויען.

אימפרעסיע

מיט בין-השמשות-פארב,
געמישט מיט גרויל,
מאל א חורבה-וואַנט —
דעם הינטער-גרונט פאַרוויכערט
און פאַרשחורט...

אויף צעפאַרענער שטול
זיצט געבויגן מיט האַרב,
מיד,
א פאַרחושכטער ייד,
אן ווילן, פנים קנאַכיק איינגעפאלן,
אפגעצערט.

נאָו בלאַס, ליפן בלאַ,
א שלאַס אויפן מויל,
ווי איין מאל אַ יאָר
ר'וואַלט די קישקעס גענערט
אויף חמץ-קרישקעס פאַרדארט,
מיט אַ פלעדערוויש צוגעשארט.
און אין איבעריקער צייט
פוסט די נויט אַרויסגעהוסט.

אין דער ראייה אַ יראה-פייערל
בויערט ווייט די מהומה-אימה.
פיאות געדיכט, גראַ-שיוואַרץ,
איינגעפלעכט אין דער באַרד,
אַ יארמלקע אויפן קאַפּ,
אַרויפגעשארט,
אַ לייבצידאַק געל, פון וואַל

מיט תכלת-פאסן פון מאיל צעפרעסן.
די פויסט, ווי מיט אן על-חטא פאר גאט,
ביי דער ברוסט.

מאל אריין בלאס-ווייך מיט נשמה-הויך
זיין חיות — איינגעזקנט
דעם ציפ פון הארץ, אין בלוט איינגעמריקנט —
אויב ס'איז אזא קאליר פארען,
ווען ניט,
פארשאפ פון זון דעם לעצטן שמראל,
וואס פאלט פון איר
אויף פעלדזיקן שטיין,
געל-רויטלעך צעשיינט
אקעגן אים ווי פארדאוונט שטום —
מיט דעם ווייטיק ניט ארויסגעוויינט.

פארגאנגן דאס בילד מיט א דעמער-גלאניץ
פון געגנבעטן גאלד, צעהימלט
איבערן פינצמער-ווערך,
א גלי-וואַלקנדיקער פארך
גלימצערדיק ארויסגעשימלט.

קום פינזלען

קום פינזעלדיק צעפירן
מיט שייך-קאלירן
פון א רעגנבוין
מיינע פרילינג-מעג,
שענערע, ווי די פראַסטיק-קאלמע,
פארכמארעמע, קלענערע,
גראַ-ווינטערדיק-פארפלוין
צי אן עבר-ברעג.

מאַל פון האַרץ-משערב
מיט וואַרעמער פאַרב
די הויכבלענדן פון אן אויפמאַג
מיט מאַרגן-נאַלד אַריינגעהעלט.

פאַרגעס יענע זאַווערוכע ווינטיקע,
פאַרשלאַגענע,
אַן ליכט, צעצויגענע קאַשמאַרן-נעכט
אַפגעכונדענע פון די הוריות-שמריק
ווירבל-שמורמיקע
אַוועק.

קום מאַלן די צעצוויטערונג
פון זעל אַרויסגעבענקמע,
אַריינגעבליטע מיט פלאַם פון זון
איז ליליען-בלום,
איז לבנה-גראַז,
וויאַלעטל, הימל-גלעקל, טוליפאַן,

פורפור-קווייטל, תאוה-רויז —
געקושט פון א שימער-שרעטל.

מאל דעם חי-גלי
פון מיינע פרילינג-טעג,
וואס לויפן אויף
איבערן חלום-וואלד
אין האַריוואַנטיקן ברעג
אין אַ מאַראַנציקן בילד.
מאל דעם ווייטן אויפקום
פון פרי-פייערדיקן הימל-שוואַם,
דאָס זריחה-געוואַנג
דעם בלענד-בליק פון אויפשלאַג
אין אַ מיראַזשן-טאַל
אַפגלאַנץ פאַר די ראי-ה-שויבן —
שטראַליקס אויפצוקלויבן.

מאל פון האַרץ-משערב
מיט רויט-וואַרעמער פאַרב
די הויכבלענדן פון אויפמאַג,
לויכטנדיק גליק.

זעל-זעונג

אין דעמער-וועלט איז
אריינגעפלאַכטן דער זיו-אלוהי —
א שכינה-פארבליסקעניש
איבער די אור-הרים,
זון-וואַלקנס אין פארמערבטן דרום,
וואָס זיך זאַמלען אין די ביה-השמשות-הימלען.

צעדאָונט אין פאַר-אַונט
כ'האַב אַריינגעבענקט אין פאַרגאַנג
פון נהרה די נשמה-יתרה,
וואָס פאַרצאַנקט אין אומענדלעכקייט.
די שטראַל-מאַס פון די הויכן
קען אָנהויב און סוף ניט דערגרייכן,
ווי עאָן-נעכטענס ליגן געאייביקט, איינגעשטויביקט,
איבער דער בלאַעקייט איינגעווייעט,
פון טויזנט טויטענישן ניט פאַרדייעט.

פלאַמער-אויף, באַגערטע זענזוכט,
ווי אַ צעמאַפעט ליכט מיטן זאַפט צעטריפט,
וואָס פאַרפלעמלט אַן שפור, סומנע-צער.
זיי, ווי דער אויפשווינדל פון אַ טועה-בלענדל,
אַ וואַנדלדיקס אין פינצמער-תהום אַרום.

וויפל וועלטן האָב איך אויסגעטראַכט,
צענישט געמאַכט —
מדבר-קאַנטן,
ווי ווינטן וואַיען,
שמורעם זייען?

ס'גלוסט צו די שמערן
אויף צוריקוועגס זיך ניט אומצוקערן,
פארנעפלט מיט אומזעעכץ
באוואקסן מיט ווילד-בליעכץ,
ווי איינגעשימלטע עולם-יאָרן הוירן.

קום אויף זעונג
פון די זיך-טיפן אַרזים
מיט אַ פאַרבלענדיקטן עקסטאַז.
דאַוון זיך אַריין פאַר נאַכט
אין צעשפרענקלטן ליכט
פון דער אומהיימלעכער וויימעניש
איינגעגלייט
מיט אַן אַסטראַלישן גלעט
איבער דער נשמה-אימה —
אומרן
אין איינגעטונקלמער שעה.

דער גרויער אַסטראַל-זעער

מושטאַפּאַ, דער גרויער אַסטראַל-זעער,
פון שימראַבאַט, קוקט און טראַכט:
דער ווייטסטער שמערן,
וואָס ר'האַט מיטן טעלעסקאָפּ
אין די הימל-וויסטאַס אויסגעזוכט,
ווינקט אַראָפּ
אויסבליסקענדיק זיך אַ שטעג:
אַ מאַל זינקען וועט
אַ פאַרלאַשענער, אויסגעשוינט
אין אייביקן אַז-עק,
אַ שטיק זשאַווערוואַרג,
אַ מדבר-באַרג,
אין עולם-זעד פאַרשטיינט.

פאַר וואָס פליגלט ער אין טרוים
אַ געהויבענער אין דער הויך
מיט אַ נייגיר איינגעבוירן:
וואָס פון די אַסטראַלן וועט ווערן
אין ביליאָנען יאָרן אַרום?

וואָס טראַגט אים אַזעק
אַ מחשבה צו פאַרשן
די מידות, סודות
און פלאַקער פון די שמערן?

ווען מידקייט באַפאַלט
זיין צעדמיונטן מוח
און פון שווינדלדיקער שרעק

ר'מאפט דערשעפט
ארום זיך די ערד —
דערהערט ער פלוצעם,
ווי פון שלאף אויפגעכאפט,
פולווערדיק צעשריגן,
א פייער-קללה פון א ראקעטן-לופע,
אויסגעשפיגן,
מיט א רויך-פלוך,
א דונער-קנאל,
וואס צעציטערט אים גופא, פארשוועכט די כוחות.

פאלט דער שפאקמיה פון די ווארפנדיקע הענט,
און ער זעט א בלענד-אויפשיין,
א שוויפטש-געוויין,
וואס וועט ער טרעפט, ווערט טויטלעך באשטראפט.
ניט ווייט ווערן שמעט צעשמערט
און ארום אים שפעטן קריכערס
ארויס פון דר'ערד.

ערב אויף-און-אונטערגאנג

פון ציקל אינדיע — ניריארק
(נאך טאגאר)

ווי דער טרובאדור,
צעוואכט בעת אויפשיין פון ליכט
קארא —
פיל איך, דורך סטרונע-צימרונגען ארויסצוברענגען
א זעל-טריליקן ארויסשאל —
שאקונדרא.

כ'האב האלט דיין לאנד
בלישמשיק א צעבלימע
ווי נאכצומונקלען דעם בוים,
בלעמע-צווייט,
שוועמל-בלום
און יחיד-טריט,
האט שאמן ניט קיין שליטה;
ווי דער אביון ווערט דערהייכט,
זיין געמיט צעלייכט,
יעדעס שטיינדל אין זיין האנט
איז א בליסקענדיקער בריליאנט
אויס די טייכן
מיט אסטראל-האגלען,
פון צעשמאלצענע אקווא-שפיגלען —
שאקונדרא.

כ'וואלט וועלן:
ס'זאל מיך טאן א טראג
א ווינט אין דיין לאנד,

ווי ס'אויפבליצלט דער מאַג,
שמרעלן צו קלויבן אין אַ קאַרב;
ווי פּויגל-פּעדער איז מיט גלימצער-פּאַרב
געמאַלן;
מיט גאַלד — דער וואַלד באַגליצט,
און זאַנג-זערנעם
זענען מיט טוי-שפּריצלעך
ליכט-אַפּשנויצלעך
צעבליצט.
אַ קינד-טרערל
איז ווי אַ פּערל צעלאַכטן,
און דעם בעטלער טוט אויסדאַכטן,
אַז ער רענדלט צוריק צאַרט-וואַרט
פאַר דער נדבּה אויסגעשווינדלט.

מיך ציט, מיט צעגליטן בלוט
און צעגלימצערטן אויג,
אַריבער דעם שאַריעקן אויסבוּיג,
צו דיין לאַנד, מיט אַ בלוט אין האַנט
פאַר דיין פענצטער-שוּיב,
אַ זון-צעגלאַנצמע,
שטיין און זען, ווי רייך מיט-כישוף-שטויב
די אוצרות שיינען אַרויס
פון דיין הויז
און זיין בערייט אין יענער זייט שטוב
וואַרטן ביז פאַר נאַכט
ביי דעם מערב-פירעאַנג-אויפהויב,
ווען ס'וועט אַריינבלענצלען דאַס שקיעה-ליכט

דיך ארויסמאניען אריבער דער שוועל,
ווי וועסט שמיל, שמום
גרייכן נאך דער בלום,
און מיין בליק אויסווייכן —
ניט צו דערזען אין יצר-בלענד
ארויספינקלען
א געגארט-בענקענדיקע זינד —
שאקונדרא.

ווי דער טרובאדור,
צעוואכט
ביים אויפשטיין פון לבנה-ליכט —
פיל איך דורך לירע
סטרוגע-ציטרונגען ארויסצווינגען
זמירה
א זעל-טריליקן ארויסשאַל.
מיינע באגערן,
שאקונדרא,
ווערן פון מיר בישן,
ווי פאלשע שמערן,
אויסגעלאָשן.

שקיעה

אויף דער שוועל פון דעמערנדיקן פארנאכט
האט די זון פארן אפשטארב
געמאן זיך א צעשפיל
מיט איר שקיעה-פארב
און געשטאלטלעך ארויסגעבראכט
אן אויסגעוואלקנמן זיידע
מיט א חלף--בליץ
איבער א קינד אויף דער עקידה,
א כפרה פאר דער זינד
צו עבודה-זרה ;
א גרא-אלטער כמארע-געץ
ביי די פורפור-ראנדן
מולכדיק אָנגעצונדן.

אויס א הויפן ברענענדיקן שניי
אין ווייט-ווייטן ימה ביי די אַפּשלוס-טויערן,
פורעמט זיך אשהדיק א מאמע מיט אן עופל
אויף די הענט צעשיינט,
אן אַפּבילד
פון גואל ערשט געבוירן —
(צו דער אַנטוונקלעניש אין דער וועלט),
— וואָס האָט נאָך די לונגלעך ניט אויסגעוויינט.

איבער דער ראייה מיט דער האַנט,
פאַרבלענדט פון בין-השמשות-פייערן
אין א טיפער בענקעניש איינגעווייגט,
כ'שטיי
אין מערב פאַרקוקט

אויפן משיח,
 איידער ער לעשט זיך,
 און ס'צעפינקלען זיך די שמערן
 אין בלאַעניש איינגעשווינדלם —
 איידער די לבנה וואַנדלם
 פון גראַע שלייערן
 אַרויס, אויף,
 און לאַזט זיך פאַרפירן,
 אַרומלויפנדיק אין שלאַף,
 צו ווינקלען וווּ ס'הויערמ
 נאַכטלעכע שרעק
 און ס'וועכט די סומה
 וויקלשנורן,
 פענטע-שמריק,
 פון דער אימה, וואָס דרינגט אין נשמה,
 און האַרץ פילם
 אַ צאַפּל אין בלוט איינגעקילם,
 אין מאַרך פאַרצוואַגט איז מרה-שחורה איינגעבליקט,
 אַ נעפּל אין די געדאַנקען איינגעזונקען
 מיט אַ גרייז-גראַע וויסנדיקער מורא
 טיף, טיף אַריינגעפלעקט.

פֿאַנטאַזיע-שפּיל

אויף דמיון-סטעזשקעס מיט מיילן-שפּאַן
לאַמיר בלאַנדזשען צום געווען
ציען צום אַוונטרויט אין די הויכן,
ווי פּאַרלירן זענען די אַפּגאַנג-מעג.

פאַר אונדזערע טריט אין צוריקצוג
וועלן אַמאַר-שרעטלעך שפּרייטן
רויזן-בלימלעך מיט פאַרפּוים,
אויפּגעשפּראַצט אין די שקיעה-בייטן.

טויכן צוויי, איינגעפּליגלט
אין אַ צויבער-טרוים,
וועלן מיר ביידע, אוממידע זוכן
אין פאַרשיין-פאַרנאַכט
די שאַטן-בליטן
ביים דיסטאַנץ-ענד פּורפּור-ראַנד.

טוד-פאַרשלייערמע כלה-מויד,
לויט דעם שכל — אין יענער זייט
פון פאַרבּיקן האַריזאָנט,
וועט מען העצקען קעגן אונדז
דעם מצווה-מאַנג,
מיט מעטעאָריטן-ליכט.

אפשר אויף אַ זשעט,
צי אין אַ מיסל-שד,
אויף הינטערוויילעכץ-וועג
מירן אַריבער דעם ברעג

ווי מ'קען נאך געפינען
אונדזערע אדום-בלימשקע-פעדעם
אין ווייטן אפגאנג איינגעשפינען.

וואָס זאל מען טאָן,
אז דאָרט ווי ס'פאַרגייט די זון,
און ווייטער אַ ביסל,
איז פייערדיק פאַרגילדט
מיט אַ צאַנקען-שימער
דער בענק-שליסל
צו די איינדעמערנדיקע אוצרות פון דער וועלט?

ווי ציען געליבטע
זעלן-פאַרקנופּטע
צעפליגלט און פאַרציטערט —
אחוץ דאַרמין אַהין,
אַקעגן שייַן פאַר די אויגן אַפּגעשפּיגלט?

אין די זויס-ווייטן באַטרעטן
לאַמיר די וואַלקן-טיכער, גלימער-טעפּיכער,
ווי ס'זענען שמות, השגחה-כוחות
אין הימלען איינגעטיפּטע
מיט בריליאַנט-בלענץ אויסגעהעפּטע,
פאַרהאַנגען מיט אַ פּרוכט
און אונטער איר בסוד-סודות פאַרשלאָסן
ווערט דער גלימצער פון נשמות אויסגעלאָשן.

איבער הענגל-גבולן:
פון בליק פארהוילן,
הענגט פאר דער גאולה
אויף א גאר-נישט-האר
די סטרוגע-כלי, דער בויגן אָנגעצויגן —
צו נעמען בלינד אין האַנט און דערפילן
א וואָס ס'דרימלט אין זיך אויסצושפילן.

ווי שאַטנס שווייגן
איז דער נאָגל פון נשמה-העמערל אַריינגעשלאָגן.
באַמבלט זיך פון ווינט דער אינסטרומענט,
מאַנט א זמר אַרויסצוגילגולן.

לאַמיר וואַגלען ביידע באַנאַנד
אַריבערן הימל-פראַכט ביים אָפגעשנויצטן שמערן-ליכט
דערזען פאַרבלאַנדזשעטע אין די נעץ-געוועבן,
און אַ ביסל ווייטער — דעם הלום-פלאַטער
פון פאַרן-אָוונט רויטן
די שפינוועב-צוימן פון אָפגענוצטן לעבן...
הערן אַרום זיך סטרוגע-צימער,
וואָס אין שלומער-מורמל
זשומעט זיך אויס אין אַ ניגון,
אין אַ דרימל איינגעשווייגן.

לאַמיר איינגעפליגלמ, ווי טויבן,
פליענדיק זיך אויפהויבן,
ציען וווּ ס'פאַרגייט די זון
אין ברענענדיקן סוד.

אריינגעלאקערט האָט
אונדזער היות,
ווי אין איר פלאַקער-פלאַם — די נשמה-רויז,
וואָס פינקלט דעם ריח אַרויס.

וואָס זאָל מען טאָן,
אַז דאָרט, ווי אין אַן אַלט ספר — צעפראַלט,
אין דער וועלט,
מישן זיך ווי טרוימען — בלעטלעך,
און אונטער איטלעך אות
סאַלאַריש איינגעשריבן
זענען די נקודות, פינמעלעך
פון לעבן אָנגעקליבן.
פאַלט צו די נאַכט,
ווערט מען פון לבנה-פיברעס פאַרשפינט
און ס'פאַרכישופט ס'ווינקענדיקע ליכט
מיט אַסמראַל-בלענד די זעל
אין לאַבערינט פון די בענק-טאַלן פאַרפאַלן,
ווי עפעס מאַנט צעברענט.

א ליבע-טרוים

פון ציקל אינדיע — ניריארק
(נאך טאגאר)

די „מוטרא“-גאלד,
„מארמאריטון“-בלומען
אין מארגנפעלד
ביים הימלזוים
פון גרינע שמענגלעך אראפגעהאנגען,
זענען טויק אנגעטרונקען,
פלי-פליטערדיק צעווונקען.

ס'טשווישמערן פייגל פלי-פליגלדיק צעשפרונגען
אויף ליכט-צעבלעמערטן „זוג-זשא“-בוים.
א פאסטעך אויף א סאפראן-מאלעקע
א נעפל-רויכנדיקע,
א זדראכענדיקע,
ביים „אפק“-סופיקן ברעג,
פישמשלט אויף א פישמשאלקע
צו זיין פאסטוכקע
ביים עק פון יענער זייט
מיט אירע שאף און פי.

ס'טראגט א ווינטל-פוכקע
דעם אראמאט פון יאלקע-צוויט;
סטאדע-גלעקלעך פון ווייטן קלינגען.
שאקונדרא.

אויף א ווערבע-פייפל אויסגעהוילט,
גאנץ פרי
אין פעלד,
שוויפטשע איך א ליד
צו דיר, מרוים צעבלימלמער
אין מיין פאנטאזיע:
די טענער אין מיין אורוואלד, שאַטנדיק איינגעדרימלט
משוכען זיך אויס אין א פאסטאָראַל
ווייט צעמראַנגן.

מיין נשמה-שרעטל הויל,
ווי א זון-בליאַסק צווישן ביימער,
אין א בוכמע איינגעשווינגן,
וועקט זיך דורך צעפעכלט-באַנגן.

זאַל זיין דער ליכט-דורכשלאַג
אין דיינע וואַלקנמעג, א שימער שייַן,
א בלישטשענדיקער דורכדרינגן,
ווי פון זון-ווייט
אויף יענער גרענעצווייט —
שאַקונדראַ.

התבודדות

פון די אינער-טיפן אין גוף
דמידיק צעפליסט,
דאמפיקט נעפלדיק אויף
די זעלן — זייערע, אויס פארפחדמער סתירה,
אין שכל-צענטמער
פון אימאזשן-תהום —
רעיון-פינצמערנישן איינגעריסט.

ס'ניסקערן ארויס פון מוח-קטן רויך-סילועטן
ווי פון א קאניץ-פלאם דער בלענד,
אויף א שאטן-וואנט.
אימאזשעזשירן-אויף מראה-פילמיק
פון דמיון-פלאנטמער
געשטאלטן ארויסגעוואקסן
אויס רוחניות-וועלט,
אן אינויך-בילד.

טראכסט: ווער ביסטו מיט די ביסטערע רעפלעקסן?
א צעפלאמערט נפש געמאמערט.
אין א חומר
א פארזייעמער יאמער,
פאררוחט אין יעדן גליד,
איינגעקייכט.
אימהדיק אומרו אין הארצן-שרויף,
פון דעם איין-און-אפלוף אויסגעברייט.

טארעסטו זיך אויף מחשבהדיק,
מיט דער ראייה צעבלענדלט,

די חושים גערענט, צעוועקט.
גאפסט, קוקסט אויפגעריכט
מיט השקפה-גלי —
וועגן טבעדיקן פריילינג-צעבלי,
אסיענדיק פארוועלקן,
אויפשין פון טאג
אין מזרח-זייט,
פארשקיעהמע וואלקן
אין די הימל-טאלעקעס
מנחה-צייט —
וואס ציען אפ מיט א צעפלעמלמן סוד.

אויפגעציטערט, געלייטערט,
מיט הייליקן אימפעט,
די הענט צעשמרעקט,
חיות-לב צעפאמפעט
מיט שוימיקן זאד,
לשון אפגענומען —
אן אדם-דומם
אריינגעשוויגן אין שתיקהדיקן רוים
פון קיום-עולם —
כביכול-חלום.

וואנדלסט דורך די קורצזיכטיקע טעג.
שעהען נאכטיקע אויסגעליען, פארפליען,
בעת בכחינה האלאוועשקע, די לבנה,
פארדייווערט, אלט, פארגעלט,
אין איר זיגזאג אַנגעוואַלקנמן וועג

ווערט פארלוירן און נייגעבוירן.
ביסט באוואכט פון אומצאליקע הימל-בליקן
אין גאנג אויף יארן-סטעזשקע,
איבער די אומזע-שמאלע שפינוועכ-בריקן,
אין די אין-סופות-וויסטאם,
אן פארטריטלטע שפורן.

זאפט איין מיט קו-הבריות-חוש דעם פארבן-הויך
פון הוזה און לעתיד-לבוא,
וואס שוועכט אריינצושטארבן
אין עברדיקן פארפאך.

דאס אויג פארפילמירט אין זכרון
פון ארומיקער מבע
ס'דומס-לעבן פון ממשות-פלאנץ:
ליליען, רויזן, פיאלקן, געלקן,
צעגרינמן בוים,
און פרוכט, וואס ערד טוט געבן.
דער מוח פאררעגיסטרירט
דעם בין-השמשות-טרוים
מערביש פארהימלעזירט.

בלויבן וועט, פון דיין וואגלענדיקן דורכטראט
ביים לעצטן אויסדעך גאכן פארהלומטן זיין,
א צייכן פאר גאט —
אויפן שמערן
צווישן די קנייטש-פאלדן איינגעפרוירן —
דער אנגסט, א טראפן שווייס,

דער גלאַנץ פון אַ גליווערדיקער טרער
אין אויג גלימצערנדיק אין פאַרגלייז;
אַ פאַרטרויערטער דורכגעזייערטער פּיין
נאָכן גינגאַלדן דורכשפּאַן;
אַ פאַרטריבן און אויסוועפּן,
פון אַ פינקלדיקן געדאַנק,
ווי אַ מעמעאַרן-פּונק
פון אייבערשטנס קרעמיען
אַרויסגעשלאָגן.
מיט אַזא בלישמשענדיקן בלענץ
וועסטו זיך האַבן
דעם ענג-שלענגלדיקן גאַנג
דורכגעטראָגן,
אין די הושכדיקע אַשן
אַ סאַזשעדיקער סובסטאַנץ
אויסלעשן —
ווינטן וועלן ס'איינשלאָפּן צעפּייפּן.

גריל-וויזיע

פון אונדזער שטעטל

כ'ווער געטראגן בדמיון-כוח
צום ווייסן בארג
ווי א מצבה-שטיין,
מיט שמריכן-קלאג פון „שרעקן-נעכט“
איינגעקריצט זייט בראשית-מעג,
שמאָרצנדיק הויך פארן „הייליקן פעלד“
קרקעדיק צעאָקערט,
מיט אַ בית-עולם-ליכט איינגעשקרט,
פון לבנה אַריבערן וואַלד.

כ'שטיי מיט אַ צעטרעמלט האַרץ
פון שלוכץ און וויי,
פאַרשרומפט,
בלוטיק שוואַרץ,
משאַפקענדיק קאַלטע טראַפּן
אויף ווונדיקן אַרט, וווּ ס'ברענט און שפאַרט —
ס'ציטערן די ליפּן
ס'פייכטלעך די אויגן.

ווינט אין פנים סוויסטשעט,
אילע תוהום אויסגעמליקעט —
בייטשט און משוויקעט...
הויך צעפלויגן
איבערן פאַרשאַמענעם גרוב
איז צעוויטערט אַ ראַב —
אין שנאַבל איינגעריסן
איז אַ כתב —

פלי-פליגלט אויף
און פאלט צוריק ווי אונטערגעשאסן
אין מתים-טאל — קברות-שויס פון קהל.

ס'דוכט: אין טויטן-ליכט
האט פון ווינט געוויטערט דורכגעפלאמערט
פאר מיין ראיה די וואַראַנעדיקע לוויה-שריפט,
אַרויסגעצימערט פון אַ האַנט
מיט גיפט און בלוט פאַרפענט:
„ווי ס'האַגלט און קנאַלט פון ביקסן
די בלינקע קויל פון רציחה-ווילד
זאַל אַ קללה זיך צעוואַקסן.
אונטער דער פויליקער ערד
ס'גרױליקע ווערעמל ווערן פאַרצערט —
גראַז-וואַרצלען פאַרוויאַליקט
שימלדיק דורכגעמאַליקט“.

„רעביס-הינט מיט געזונקענע קעפּ
און די וויידלען אַראָפּ,
דערשלאַגן זיך אַרומטראַגן
זאַלן אַנגעהייצט צערײַצט,
גלוסטן דעם משוגעת האַרבן
אין גייעס-פלייש ציינערדיק איינקאַרבן.
די „ערל-חיות“ מיט הלשות-פלאַג
זאַלן בייםן קראַנק די צונג,
מיט בלוטיקן סם פאַרטערפענען וועלן
דעם גרים-ברען פון פלאַם“.

„לעשן זאל זיך הימלישע שיין
פאר די פארשאלמענע
מיט דעם משונע-קוק
אין די פינצערע שטיבער.
באהאלמענע פאר דער שווארצער שרעק —
מורא-פלאווקעס, וואס זייגן
דעם זעזוכט פון די אויגן
לאזנדיק חושך-גריבער.“

כ'שמי אויף פארהילצערמע פים
אין נאכט-שעה צערענצלמער,
מיט דער מילץ ווי אין „ראפע“ פארטרונקען
אין פירכטיקע מחשבות איינגעזונקען.

אקעגן מיר פון הינטערן פלויט,
אויף א סטויפ אָנגענאָגלט,
שטאַרצט דער געשווענצלמער
שטום, טויב פארגילגולט,
היט דעם צווינטער פארצוימט
איינגעשפענסמערט אין השכות פון טויט.

ס'פויגלט-אויף נאך אַ מאל
איבערן קברות-טאל
דאס שווארצע עוף,
ס'איינגעשכנטע,
צירקלט ארום בית-עולם, —
באלאכמענעם צלם,
פאטשט מיט די פליגל

האלט אין שנאבל דאס כתב-פאפירל —
וויסטונג-גורל,
פינצטער-מזל,
שטעלט זיך אָפּ אויף סטויפיקן שפיץ
פון אויפגעשלאָגענעם געין,
לאָזט פאלן דאָס פארצייכנטע
און קראַקעט אויס דאָס קראַען-הארץ
בייז און גרילציק.

און איך, מיט נשמה טעלטישק,
קוק אויף דער ראַב,
פארשאַלטענע טויב
צעפעדערט שוואַרץ
צעווייגט אויפן אָרט ניט געדאַכטן,
יאַרצייט אַפצורייכטן,
מיט איר רוי-געקראַ
דערמאַנענדיק אים
דעם „בן-אלוקים“
געחונני-המעגלט
פאַרוואַגלט,

אַז דאָ ליגט דערשטיקט: —
אלט און יונג, און אַ באַרג שמות,
אין דער ערד הייליק איינגעטיליקט,
מיט פאַלשן ליכט באַשוינט.

איך שטיי צעבראַכן גראַ
אין תכריך-קיטל
וויסט אויסגעליידיקט,

לייען דאָס גורל-צעמל
און הער זיך צו, ווי צו אַ מזכיר-נשמות,
צום קראַקן פון דער קראַ
און צום פייפן פון ווינט.
וואָס גראַבלט ביז
מיט פליגל-נעגל,
ווי פלעדער-מייז,
און פארמחבלט
דאָס שמעטל וויסמע
אויף דער שמן-ליסמע
ווי שדים פרייכן
און טריל-פויגל ווייכן.

א פלאקער-געוואַלט

א פלאקער-געוואַלט
מיט משחית-פונקען,
אן אשמדי-געשריי
אין רויכענעם פארוונקען
שפארט זוי טויזנט רוחות
פון תחתון-שחת,
ווערט אונטערן הימל געזעצט,
די כמארעס צעבליצט —
פארן בליק פון דער וועלט.

צארן-אויסגוס ביים טאג-אפּשלוס
וון הימל-און-ערד זוימען זיך צונויף,
א גיהנום-חלום גייט אויף,
ס'שפייט דער תהום א פלאם
רשעים-זינד אין א ברענד —
פייער-בלוט ארויסגעגליט.

געמינערט, פארדאמט,
אין זיך איינגעשטומט,
שטייט דער עולם,
וון ס'איז מלאכי-חבלה-ממשלה,
אויסגעטאגט
און שרעקעוודיק קוקט.

אנו, זאל ווער ארויס
פון דער עדה שווייגער
א קריגער,
א מאַפּטשע טאָן מיטן פּוס,
און ביז, מיט אַ פינגער־ווייז,
צייגן אויף שריפה פאַר די צעגלאַצטע אויגן:

צו די מוח-דרייער
וועלט-באפרייער,
וואָס צינדן פייערן
ביי די פולווער-טויערן.

אנו, ס'זאל כאַטש איינער
פון זיי וואַרפן פּיסק-שמיינער
מיט אַ קרעלץ פון האַלדן.

לולקע-רויך פון קהל-מזיל
שלאַגט-אויף, ווי אַ שווייג-עולה
צו די, וואָס ברענגען די „גאולה“,
און זענען געהאַסט פאַרוויסט,
מיט קין-צייכן אין זיך איינגעברענט
פון מחבלס האַנט.

אין בלענדיקער שווינדל-צייט

אין בלענדיקער שווינדל-צייט,
שקיעהדיק אין פארנאכט,
בין-השמשותדיק פארזייעט,
זיך איך איינגעהאָרבעט
ביים אוקינוס-ברעג
און פינגער אַריין אין זאָמד פארטראַכט
עפעס אין זיך אויפגעגאַנגען,
פון טיף אַרויסגעזונגען
צום פאַרפלאַמטן מאַג.
ווערט אויף האַרצן גרינגער,
וון חידות-סודות זעל באַשווערן
געדאַנק-אויפֿרירן.

עלעהיי כ'וואַלט זיין איינער אַליין
אין דער וועלט
און דערפֿילט דעם זון-וונק אין ים,
איך בין מתפלל צום ליכטלעכן צעשמראַלט,
וואָס בליסקעט ווירמל-רויט
אין וואַסער-געמורמל
אַ שכינת-אלוקים,
און ס'ווערט פון דעם צעשיין
בשכנות
נשמה-לייכט —
און ס'אויג פאַרפֿיכט.

א זייגעראמאכערס באקלאַג

מיקרא-ווערק פון מעש און שטאַל
מיט געווינט און שרויף,
טריב, ראָד,
שפינדל און שפיראַל,
וואַל, סקווער און שפרינגל-שפער,
פאַר ספרווישניע-אַנלאַד
מיט געשפאַנטער קראַפט,
אַנגעדרייט
פאַרן שפינדל-לויף
אין אַנקער-שטיק
זייגעראַנדיק די צייט,
שנעל-געדיק אַרויסגעשווינדלט.

קאַליע ווערק גלאַנציק געגילדט,
קונציק צונויפגעשטעלט,
האַסט אומצאַל מאַל
פאַרצאַפט מיין בלוט,
דענערווירט, איידער ווידער דערהערט
זעכציק רגעס אין אַ מינוט
אויסגעטיקט.

דורך אַ פאַרגרעסער-גלאַז געקוקט
ביים העלן שיין אין „אַ שעה-שמעפערל“ אַריין
האַלטנדיק אין האַנט,
קלער איך מיט פאַרדרום:
וויפל מעג און נעכט,
יאַרן אַן אַ שיעור
כ'האַב פאַרשווענדט ;

וויפל פולסנדיקער אדער-שלאג,
געמישט מיטן מעכאנישן טיק
פון שוונגיקן גאנג, ארויסגעשפינדלט?

אז איך באמראכט א יוועלן-לאך
פון א פאלירטן צאפן, פרוו דעם לופט-שפיל טיף
פון ראד אין טרייב-טרייב,
לאקער רוים פון ראבין-צאפל אין איינשניט פון גאפל,
הער ס'גלייכע קלאפן פון שטייגער-צאן אויף האטשל-שמיינ
א גלאטיק-שיפן אויסגעשליפן —
פרעג איך: וויפל אויגן-ליכט, דורך „לופ“
האב איך אריינפארלוירן, וויפל שטארק, שמוץ,
און זארג, אריינגעגילגולט אין יעדן ווערק?
דערפילט יארן אנגעווירן,
מוט באנג:

יעדעס „קלעפערל“ פארריכט —
העפעט אויס מיין אומרו, אריינגעהויכט
אין צעשוונג פון מעטאל-געקלאנג.

מיין שפעטע תפילה

מיין שפעטע תפילה איז עולה ווי נאך נעילה,
דורכן הארץ פארשוועכטן,
אויף קוים באלאכטן
פון טרערן-רימשקעם
צעגראכענע סטעזשקעם,
באגלייט נשמות זינדיק-שלעכטע
אויסגעהויכטע.

מיין געבעט דרינגט אויף
אויף די רויט-ענגע דורכגענג
פון אויסגעדלובעטע ווייטן,
ווי צדקי-אלוהי
ווערן אויף בטחון צעפליטן
געפליגלט צו די אהלי-השם
נהנה זיין פון שכינה
דעם זיו-חדשה
געאכפערט
און דעם כל-עולם
מיט קדושה באפרוכפערט.

מיין חרטה גייט אויף
אין דער דעמערונג רויטער,
וואס מליעט אויס
אין די וואגל-וואלקנס
אויף מערב-שמעגלעך,
מיטן גליקן אויסברען
פון אויסגעלאשענע שמערן
אין אייביקן „דאמעין“.

אנטריגענע
ליכט-פלאם אויסגעריגענע
שווארצע „האדעם“-גרודעס
שמרויכלעך דעם גאנג צו די הכלן
ווי די השגחה
איז אין שמראלן-מולן
איינגעהילט.
פון צידקיות מיט רחמים גרויס
און רעיונות נאך ניט דערפולט,
דמיונות וואס בליצן אויס
אין ערגעץ-וויסמעניש
פון א בראשית
א יחי-אור-קאצאר...

מיט טיפן שניט

מיט טיפן שניט
אין די באַרוועס-פּים
אויף צעקרישלט גלאַז,
פון שטוב-שויב אויסגעשלאַגן,
וואַנדל איך אין שלאַף,
כיווער פאַרמראַגן.
מיט נשמה-נאַדלען אין לייב געשמאַכן,
פאַרקריך איך ווייט,
זוך נעכטיקן טאַג,
אונטער די הענט צעקראַכן,
דעם שיין פון אויסגעלאַשן ליכט
אין אַן אַנגעשטויבטער נאַכט
מיטן צווייט פון חושכדיקער צייט.

ס'פינצטער געמיט — צעברייט,
ס'האַרץ —
צעדראַפעט פון קראַען,
וואָס נעגלען, שנאַבלען
אַרום אין די חלום-שעהען,
פאַרמאַטערטע מינוטן אַרויסגעשוואַרצטע,
אויס די מיט פאַרע צערינטע בלוטן.

פון אַ כמאַרע טונקל-גראַ
געשטאַלטיקט זיך אַרום אַ ייד,
מיט צעדוכנטע הענט
צו וועלט מיט קידוש-השם-אויבן
רויט צעברענט,
איידער דער טאַג פאַרנאַכטלט,

אין זשעגעכץ פון חושכן,
און לבנה באליכטלט די געמויזעכצן,
ווי ס'זומפיקט דער בולוואן-עגל,
און איבער אים פלאטערן
טשירפענדיקע פייגל
פון מכשפות צעשלוכצטע,
בוזעמס וויסמע ארויסגעלאזטע,
ארומצופליען פארשאלמענע
צו פאכן מיט פלעדערוויש
איבער פוסט און פאם
א פליגלדיקן ווינט-הוש,
צעשושקען אין דער וועלט
א בלינדע פינצטערניש,
האָבנדיק צעקרעלט-צעגראבלט
אריינגעמחבלט
אין איר א שטומען טויט-געוואלט.

לאז זיין מיין בליק

לאז זיין מיין בליק א פאקל-שיין
אין א פארהושכט הארץ
מיט פולס, וואס פרימט,
און דעם טויט דערשפירט;
אין א מאמע-אויג פינצטער-שווארץ,
בעת איר שבעה נאך א קינד —
א כליפענדיקע
מיט אן אכל-וונד;
דאס לעמפל-ליכט ביינאכט,
אין הקדש-ווינקל,
ווי אויף צעפילטע זעק
אין דער טונקל
ליגט א קימפעטארן
מיט א ממזר ערשט געבוירן,
וואס שרייט פון שרעק;
דער שמורקאץ-בליץ
אין קוק פון א זונה
איבער די פינצטער-גאסן פארלוירן
וואס זיך פארקויפט,
און איז מיט שנאה אנגעזויפט;
אין בלינדנס גלאץ, פון טרערן פייכט,
מיט א שפל געמיט —
אן אינער-פלעמל וואס באלייכט
זיינע שאטן-טריט.

זאל זיין מיין בליק דער גלימצער-פלעק
אין זע-אפל פון א קאלב —
צו שחיטה אויסגעשמרעקט פארן חלף-כיק;

ס'בליק-בלענצל פון א שוואַלב,
צעפישטשעט וויסט —
קומענדיק צוריק צו דער אויסגערויבטער נעסט;
דער אַפגלאַנץ-שמראַל
אין אויג פון א שאַקאַל,
א צעוואַיעמן וואַלף, א הונט,
ווען הונגער די געדערעם צינדט;
א גלינצל-ליכט אין די נעכט אַן שמערן
אין דער ראייה פון שרצים,
וואָס אין חשכות זיך מערן;
אַן אַפשיין פאַר די אין שפאַן
אויף וועגן לאַסטיק געבויגן,
ווי פון וועלט אויסגעשפיגן
אין בייד-בידנעדיקן שווייגן.

גענידערט צו די טאלן

פון ציקל פאשאנאדן

כ'האב גענידערט צו די טאלן
ציגיינער-כוחות איינצוצוימען,
ווען גלוסטונג הייסע ניט אפצוקילן,
ס'פלעגט דאס דם-רע איבערשויען.

א משופרינע,
א געדיכטע שווארץ,
האר פערדן-סטרונע;
ווי קאלך ביים לעשן
איז א הייסער פאשאן
זידנדיק איבערגעלאפן
פון איבערגעפולטן הארץ.
מיין ממזר-בליק אין ביסטרע אויג,
פלעג שיקסע און מויד
מיט צעפלאמטע געבליטן
היפנאטיש און עקסמאטיש פארבגילופין,
ווי שפילות די בתולות
האבן זיך אין געגלי
צו מיר געריסן,
מיט האס און לוסט
אין די ליפן איינגעביסן.

מיין עקזאמישער הולך,
עראטיש אויסגעפייפטער וואלאך,
האט ביי מאמקעס יונגע א פייערל צעצינדט
אין די ברענענדיקע אויגן,
צו האבן קינד אין שוים געוועקט,

די בריסטן אפגעדעקט
מיט געשפארטע מילך זיי אַנצווייגן.

אַ יונגאַמט אויסגעפלעקעט שטאַרק
אין געבערג מיט יאַלקע-וואַלד,
געפייפלט אין טאַלעקע אויף פישטשאַלקע,
אַרויסגעשנויפלט אַ ליד להוט און ווילד.
איצט, אַן גלאַנץ אין קוק,
אַלט, גראַ, ניט געשוירן,
טראַג אַ מיצל פון אַ טערק
מיט אַ טראַלד,
בין אין אַ מלבוש איינגעהילט,
דורכגעפרוירן,
פיפקע מיט די ליפן בלאַ
דעם לאַנגן ציבוך אין די ציטערנדיקע הענט,
וויקל זיך אין רויך, הויך אויפגעשלאַגן:
זאַל קיינע פון די מיידן יענע
ניט וועלן וואַגן זעען
דעם אַנאַטאַמאַ אין אַ וואַלקן בלינד,
מיט איבערגעטראַכטע זינד.

דורך שויב

דורך שויב אָנגעצונדענער אין שמוב
פון דיין שקיעהדיקן פארפלאַם,
וואַרף אויף מיינע אותיות מרובעות
אַ ציטערדיקן שיין,
די, וואָס אַפֿלן זיך איצט מיט האַס
אין ווערטער אַרויס —
אַפּשלאַג פון אומקום
איינגעפינצטערט אין מיר.

שענק, זון, פאַרצאַנק-ליכט,
צום חושכדיקן אַרויסשפאַר
פון די לעפּצן מיינע אַרויסגעפּלוקט.

הימלס-פּייער-וונד,
וואָס האַסט סוף-מהומה-מעג,
ווי אַ הייליקע שימה געברענט —
זיין זאַל דיין פאַרגיין אַ רויט-צייכן
פון יענעם וויסטן גיהנום מיט טשאַד-גערוכן
איבער מיין פאַרמגילהטן
געזאַג, קיין-קרוין פון שרעק.

דער שטורעם, וואָס ווירבלט אומגעצוכט,
איז פון שטן אין האַרץ מיר אַריינגעלאַכט,
פאַרשוואַרצט דאָס בלומ
טויזנט מאַל איבערגעזידט,
איך טינק מיין פען
און אויף שאַרשקע פאַפּיר,
גראַבל אַריין מיט שאַרפּן שפיץ

צו בלייבן אין זכרון פון דורות נאך מיר,
א שרפהדיקער איינקריץ אין זיגען,
ווי א בינען-שטאך זיי אייביק צו דערמאָנען,
ווען ז'וועלן דערזען, אפילו אין אויפברען-גלימער
פון די אור-בוקרן,
דעם פארנאכטיקן געדעמער פארפלאַקערן.

— דאַרום —

דורך אַנגעצונדענער שויב אין שמוב
פון שקיעהדיקן פארפלאַם
זאַלן שטראַלן, וואָס פאַלן
אויף מיינע אותיות מרובעות
און פאַרקלעהן זיך אין אַ סַמיקן פּלוך,
זיין אַ קרוין-שיין
איבער די פאַרחושכמע צעשאַמענע
דבורים, אַרויסגעווייטיקט
פון די שוואַרץ-בלוטן
איבערגעזאַמענע.

נאָכן טויט

ווען די אויגן
וועלן פארגליוזמע ווערן,
און ליגן אויסגעצויגן —
ניט הערן
כ'וועל דעם יאכצן-קרעכץ,
פון עמעצם נאָנטע האַרץ.
ניסקערן צוקאָפּנס וועלן ליכט,
שאַמענען אויף די ווענט,
געל פאַרוואַקסענען דאָס געזיכט,
די ווי ליימענע הענט.
ווען סיטרא-שוואַרץ צעפליגלט
וועט האָבן אינגעהויכט מיטן דוך
אָן עיפּושדיקן גערוך
פון טויט-מישאַד,
וואָס וועט האָבן געזיגלט
אויף די ליפּן פון מויל
זיבן-מאַל-זיבן
דעם אַנגסטיקן גרויל,
מיט מיתת-סם
פון דער גסיסה פאַרבליבן.

זאָלן די טרייע,
ווען שפּאַרן אין זייער ראיה
וועט אַ זאַלציקע טרער
ביים קריעה-דרייסן,
וויסן:
ס'לעבן געווען איז מיר
ביטערדיק שווער.

איינגעפרוירן אין גוף
מיטן אייביקן שלאף
א צער פארבליבן
ניט ארויסגעבוירן.
תרעומות האט אין די נפש-קעמערלעך
זיך פארקליבן,
מיד צו באוויינען
בלייבן אין שארבן און אין הארץ אפגעשטארבן.

די זיפצלער, וואס וועלן פריער צי שפעטער,
ס'לעצט אנגעשריבענע
מיט א טינט א רויטער
דורכקוקן,
זאלן א קלעמונג דערפילן,
א רוי-הארבעדיק קילן
פאר מיין איינגעשרימפטע זעל
א קרבן פארשימפטע
גיפטיק פארדארבן,
ווי א פארשאלטענע קרא,
פארוואגלט און צעפליגלט
איבערן קבר אן רו.

אויפן וועג צום גן-עדן

צי דארף מען קודם
פינצמערע היילן צעשמורכן,
די שבעה-מדורי פון געווען
טרוימענדיק דורכשאַרכן,
ערגעץ קומען אויסגעוואַשן און זען:
בויםל-קוכן אַוועקגעשמעלט,
האַמענטאַשן צו פאַרזוכן,
איז די בלאַע היכלען פון יענער וועלט? ...

צי דארף מען
אין זיך שיכורן, ווי לומ, ס'האַרץ-בלומ,
מיט דעם זאַפט פון טרויבן,
זען דורך שווינדל-שויבן
ווער זוכה,
ווערט פון דער השגחה געפירט,
ווי אַ קינד פון אַ זיידן,
מיט תרי"ג אַנגעלאַדן
דורך ווירמל-וואַלקן-מירמל
צום איינפאַרכמעניש פון גן-עדן
ערגעץ איינגערענעצט
אין אור מהור,
וון שלהבת פון שי עולמות
מליעט אין נשמות פון די אַבות?

ווען וועלן שרפים די אַדס-גופים באַפעלן,
ביי די נעמען פון טויט-שלאַפן אויסרופן —
אויפצוקומען צום לעבן?

דער תשבי מער ניט בייזער,
וועט מעגן אין זיין נבואהשער מראה
פון געהיים-כמארע זיך ארויסהילן,
ארומפירן דעם דערלייזער,
אין די בעטלער-קליידער,
פון עקידה-וויידער,
דעם משיח-הארן בלאזן,
צעשאלט אריינשופרן אין דער וועלט
גאטס ווילן פון שלום,
דורך כרובים אריינוועבן דעם תחיה-וונדער,
דורך פייער-בראנד שולד-זינד
פארגעבן,
שטראלן-אויפשלאגן,
און אויף זיי —
בשורות-טובות צעטראגן.

וואַרף אַ זוך-שיין

וואַרף אַ זוך-שיין
אויף דיין מנחה-ליד,
נאָך אַ טאָג אַ טריבן,
מיט כמאַרעם פאַרשלאַגן,
אין דער טונקל אַנגעשריבן.

לייכט די מרה-שחורה אַרויס פון אות,
וואָס בינדט און באַוויינט דאָס וואַרט
מיט מריה אַריינגעוויינט.

ס'טראַגט ניט דאָס געדיכט
אַ זון-אויפבלענץ פון פאַרטאָג
אַ שקיעה-מראה
פאַרן איינשאַטענען אין פאַרנאַכט.

וואַרף אַ לאַמפּ-געוויין
אויף דעם איינגעשפאַרטן,
בידנעם אַרויסגעשריפּירטן וואַרט
פאַרוויסט אַן טרייסט,
איינגעחושכט מיט טינט
פון די בלוטן-סאַזשעס איבערגעברענט.

פאַרוואַגלטע לעב-שאַטנעם
בלאַנדזשען אין די תּוהום אַרום
מיט פינצטערניש אין זיך,
זוכן אַ ווידערשיין
פון אַן אַוונטלעכן פאַרגאַנג
אין די געזאַנג-בלעטער פון אַ בוך —

אין פארושמורעטן בליק
איינצוזאפן א פאקלדיקן נאכפלעק
אין די דעמער-רגעס איינגעגליט
בליץ-פיכרעס פון א פאעט,
אפגעשנויצט פון דער זון,
און בעת שרייבן
אריינגעגילדיקט אין די ליד-געוועבן.

ווארף א שמץ-שיין
אויף דיין טונקל כתב.
זאל דוכטן,
א שמראל האט ארויסגעלאכטן
פון דיין בין-השמשות-זעל,
און באשיינט דאס אור, דאס ווארט,
די שורות-טראף,
און דאס ליידיקע ארט,
אין צווישן
אפלידן איינגעלאשן.

„די עליטע“

מ'וואלט באדארפט באזיצן
א הארץ-ווילקאן
מיט שטיקנדיקן רויך
ארויסגעווארפן,
א גיהנום-שפראך, שוועבל און פעך,
מיט א פלאקער-געפייה א שארפן,
פאר די „ניט-גוטע“
בני אשמדאי.

מ'וואלט באדארפט צעשווינגען
א שרפה-ביימשי
אין פרצוף צו דערלאנגען
דער „עליטע“,
וואס האבן קארשן-בליטן
פאר „שקצות-צווייט“
משחיתדיק אויסגעביטן —
א כורת-ברית מיטן שד.

זע געשריבן
איבערן דאך פון זייער הויז,
אין דער לופט,
א שרעקן-שריפט.
זע א פויגל-מויז,
א פולזעטיקע,
מיט גלי-אויגן,
איבער מדבריות צעפלייגן.

די נעגל אין די קרילעס פארשארצט,
נבלהט אן א וויסמעניש
פון פלי-פלעדערן ארויסגעשווארצט.

קראען אין די ווינט-געוואיען
יאגן נאך דעם רוח,
א צעיאגמן ווילד
אין די כמארעס
בליץ-בלומיקע,
פון דונערן צעקרעלט.

גאַטס אויג

דער געהיימער בליק
אין איינגעהבלטן רוים
פון וויימער וויסמעניש,
וואָס שיינט אַרויס פון ביליאָנען פייערן
אין אומגעהייערן „וועלט-כאַזם“,
וועלכע זייען זיך דורך דער פינצטערניש,
נשמהט זיך איין אין מיר, „מיקראַקאָסם“,
זייט קינד, שטויגענדיק און ווייגענדיק,
מיט אימה און יראה אין דער קאַסמאַסקייט זיך דערקענט,
און צו דער אל-עולמדיקייט זיך צוגעוויינט,
שעפטשע איך אַרויס הייליק
קוים אַ הלל,
צו די הידושי אלוהים —
מאַכט פון אוניווערסאַלן צעפינקלט ליכט,
וון ס'איז אייביק איינגעברענט
דער אַחד-סוד
אין אויסגעשפּרייטן חלל
צעטראַגן און איינגעשוויגן.

איך שטום
באַווירקט אין אַ התבודדות
מכוח דער הייך,
זיך אויף אַ פעלדזן-שטיין
קורצזיכטלעך
ביי אַ צעפלאַמטן טייך,
וון ס'ליכטלט זיך אַריין,
ווי אַ תרופה
פון מילאַסן פלעמלעך,

כביכולם השקפה
און דערנענטערט, ווי דורך „א פערן-גלאז“
צום אויג דעם שימער-סוד
אין עולם-גענעץ
איינגעצימערט
און ס'הארץ פאַרכטיק פלאמערט פרום
ווי די צעוויגטע כוואליעס
אין א מורמל-טרוים
איינגעשושקעט מיט הימלניש און הון פון שטערן-שיין,
השגחה-זריחה פון שם-המיוחד.

ווער מוסרט

ווער גאליק „שמייליק“, ווי אין קירכע,
מוסרט-מעסערט,
ווי מיט א קלינג א שארפן?
ווי מ'וואלט א סירכא
זוכן דארפן
אין ווגנדיקן געשוויר
פון דורות א צעיאמערטער.

לאזט מיך אין ווירווואר,
מיט זעל א פארמאמערטע,
אין געוואגלטן גאנג,
אנגעשיכורט מיט א געטראנק
פון א טויכונג-זאפט,
וואס פארשלאפט.

ווי אונטערן בארויש פון מארפין,
באגער איך בדמיון שטיין פארן קודשא בריך הוא,
שטום צעדאונט מיט ניט-דערזאגט —
פון שטיל-צעזעלמער שעה,
אין דער מינוט,
ווען ס'הארץ איז אויסגעגולט,
צערזלט ס'בלוט,
און אין מארכן-זין
איז איינגעמערפעט דער טיפער פיין,
וואס נאגט און נאגט...

מיין חלום

אין א פארלאזטן חלום וויסמן
פון עולם-התוהו,
אין נעפלען גרוי פארטרונקען,
כ'טו ארומבלאנקען
מיט א צעווייטיקטן ברי,
און זע:
בתולות אויפגעיאגטע,
די לייבער צעביסענע,
פון קליפות באצווונגען
טויכן אויף פון רויט-אנגעזאפטן
בית-עולם צעגראבטן,
מיט קולות
פארצוואגטע,
אין א מהומה,
ווי אויף א לילית-חתונה,
ארום בראנד-עולות
פון דער אדמה אויפגעגאנגען,
א רויך-יעמערלעכע זאווערוך-סמיכיע.

טאטעס און מאמעס,
געטראפענע פון קויל,
גוף איינגעריסן
גוססן.

אין דער חשכה
פון תהומות-שפאלטן
גארגלען-אויף קללות
פון פארגיהנומטע,

ארויפגעשאלטן
מיט א גראבלדיקן גרויל.

ס'שפינט זיך שרעק.

מיט הארצן-קלאפ —
פון טומלדיקן קאשמאר
איך כאפ זיך אויף.
ס'זשומעט אין קאפ,
ס'שווינדלט פארן אויג
דער חלום-אנבליק
פארן צעוועק.

איך פארליר מיט דער פינצטער-שעה
דעם פחדדיקן געפרייר.

ס'שאריעט דער קאיאר.

סוף-חודש-נאַכט

פון ציקל אינדיע — גיריאַרק
(נאָך טאָגאר)

סוף-חודש-נאַכט,
ווען הינט ניט בילן,
בין איך אַרויס פון צעלט אין דרויסן
מיט אַ וואַרף-שיין
אַסטרעל-ליכטלעך זוכן,
אין די חושכן פאַרפאַלן
צאַנקענדיקע געפינען
אַריינפאַלירן אין זיי
בליאַסק פון זונען,
אין אַ קרוין איינפאַסן,
פאַר דיר אַ מתנה —
שאַקונדראַ.

איך בין אַרויס מיט לאַממען
די שמעקן,
פאַרלוירן
אין די סאַזשע-שמויבן,
מיטן מאַננעט צעגליט אויפגעקלויבן,
דורך געהיימע שפּרוכן לבנה אויפזוכן
די, וואָס טרובאַדורן פאַרפירט
באַלאַדן אויסצוזינגען.

מסתם איז זי אין זשענעכין אויסגעשמירט,
פון דער פינצטערניש פאַרשלונגען.
איידער זוערנדיק פאַרלאַשן
דאַרף מען אַרומוואַשן,
די צעדולמע,

וואס אין די הרי-חושכן פארקריכט
צוריקברענגען איר ליכט
צו הערצער ליב
און טריב אָנגעפולמע.

כ'בין אַרויס אין אַ דמיון-טור
טראַגנדיק לאַמפּ,
ניסקערדיק פלעמלעכן רויך,
מיט שימותדיקע שפרוכן
די לבנה אויפצוזוכן,
קומען אויף איר שפור.
מסתם געזונקען אין אַ זומפּ
אַזעריש צעפלאַסן,
פון אַ קאַטאַראַקט אַראַפּ-בערגישע הייך
מיט שמורמישע גיסן.
צו איר שווימען,
זי דערלאַנגען,
ברענגען
און אַ מתנה דיר שענקען,
אין יענע נעכט,
אויסגעלאַשענע אָן ליכט —
שאַקונדראַ.

סי'אגן מיך נאך הינט

סי'אגן מיך נאך הינט,
גרייט שפרינגען איבערן פלויט,
קאוויטשען, בילן,
נאך יעדן טריט,
שמשירען וועלפישע ציינער,
און איך, געפיעסטשעט קינד,
ניט פון די קצבים,
היט מיין בינטל ביינער,
ציטער אין דער הויט,
כאטש טראג אן אַקס אויף זיך
און מיט אַ מעסער שאַרפן,
שינד פעל און פלויש
און טו צו די כלבים וואַרפן —
ס'האָווקען איינצושטילן.

מי'זאגט: לויף אין וואַלד,
ברעך אויס אַ צווייג,
טעסע אויס אַ סוקע שמעקן,
און מיט אַ בייזן מרוקע
שלאַג און טרייב —
די געוואַי-חיות אַפצושרעקן.

איך, פון די בני-תורה,
יושב-אהל, האָב מורא
טאַמער דאַרט אַנטרעפן
כ'וועל טיגער צי לייב.
ניט ווי עשו מיט פייל-בויגן,
ביקס און פאַנצער-שורץ,

אָנגעשנאַטשקעט פֿון לאַגל,
אין די דזשונגלענישן מיט ווילדן געוויקס —
בין איך מסוגל
צו צילן,
בלוט פאַרגיסן.
גיכער ווערן צעקרעלט
צעביסן,
הערן אימהדיק בילן
אין דער איינגעכלכמער וועלט.

עליה

ס'טראַנגן זיך צום הייליקן לאַנד
פון בית הקברות —
אַרויסגעריסן
שיימעס פון גמרות.
ס'ציען איבערן דרויסן
אין צעשמורעמטן געוויטער
סידור-בלעטער
מיט פרקי-אַבות,
שערי דמעות,
קינות, תחינות,
הודים, לכא דודים
אל מלא,
קידוש און הבדלה
אין א קרייז א האַלבן,
ס'פליען צו דער מערב-וואַנט,
ווי בייז-בשורה-שוואַלבן,
יריעות געשריבענע,
ווינט-געטריבענע,
איבער מדבר מיט הייליקן נאַמען צעשמט,
ווערן פון מאַרגנס דורכגעפלאַמט
און רעפלעקטירן אין זון-צעברען
די לוחות מיט די דברות צען.

און איינער אַן מנוחה,
געהילט אין שוואַרצן, אַן איש תמים,
אַ געפלאַגטער צעקוקטער אין רוים,
מיט אַ מורמער אין האַרצן,
זשיפענדיק קוים,

ביי א צווינטער מיט צלמים,
דערזענדיק שיימעס צעפליגלטע,
אָפּגעשפּיגלטע אין פּריי-בראַנד,
טוט מיט אַ פענזל אין האַנט
טונקען אין די פאַרבן
פון דער אויפגערויטלטער זריחה,
און מיטן רוח-הנשמות
מאַלן אויף ליוונט
דעם פּליענדיקן חורבן
ניט מיט פאַרפיר-קאַלירן,
נאַר מיט פּיער-געשריי
צום גואל
של גוי קדוש ישראל
שדי אל נקמות.

מאַרס

1

מיט אויסגעשטרעקטער שווערד
רייט אַרום מאַרס
אויף זיין „אויקאַרן“.
ס'פאַבולאַ-פּערד
מיט אַ באַרד אַ ציגענער
און אַן איינהאַרן,
יאַגט אַן איינגעשוויגענער
איבער הריגה-פעלדער
צעאָקערטע, אויפגעגראַבן.
צעפּלויגן מיט געפּילדער —
אַ סטייע ראַבן פּליגלען אים נאָך
אַקעגן זון, וואָס זעצט זיך צעהיצט,
מיט אַ בליץ-בלענד,
אויפן קריג-מעסער אין האַנט.

2

די עופות-רוחות
מיט אויסגעקראַכענע בייכער, אין געוויכער,
לאָזן זיך נאַכן שעכטער אַראַפּ,
איבער געפּאלענע קעפּ
אין איינגעלאַשענער נאַכט,
און דזשובען אויס מיט שנאַבל-שפיץ
דעם הבל-גלאַץ פון אויג.
די „מעגאַ-ליכטער
פון אַלמאַכט
צעפּינקלמע
קענען ניט אַריינגלימצערן אַ זריחה

אין דער מהומה-שממה,
וואס די פייגל פארחשקהט — האבן אנגעפאכעט.

3

איבער פאשע-פעלד מיט אנגעטריפטער ראסע
רייט דער געשפענסמער אויף זיין פערד
אין א ווילדיקן צעבריקע
מיט טעמפער קאסע
פינצמער שיכור.
אים שאַמנט נאך א דראַזש-סקרוך,
ווינטן בייטשען אויף א ווירבל-געהויל
ס'שאַרפע פייפן טוט קלינג אין צעשוונג אנשלייפן,
פאר זיין זאמאך איבערן טויטן-מאל
מיט אימחקע גרוילן אנגעשוואַלן.

ווי טויען רויטע
אויף א צעזוניקטן גראַז צעבליצט,
אזוי איז ערגעץ
פון דער השגחה
איינגעקריצט מיט גליק אות
אויף להבא אין א מצבה
דאס חיות אין חשכה
פון א דם-שפיכה —
פארוואַשן און אויסגעלאַשן.

אויפגעגאנגען

לאַמיר לאָזן, ווי אַ וויסמאָן רויך,
דעם נעכטן-ברוך
אין די כימערע-נעפלען הענגען,
און זיין אויפגעגאנגען,
אין אַ זייל פון ליכט,
וואָס לאַקערדיק פאַרשיכורט
אין אַ בין-השמשותדיקן פאַרנאַכט.

אויפגעטריבן לאַמיר שוועבן
איבער דעם שימער-שמעג
צום פאַרבלענדטן גבול,
וון ס'מיניעט זיך די שקיעה
אין אַ חמימה-דרימל ביים עק הימל,
און וון די שם-המפורשן
פלאַקערן זיך אויס היים
און באַשיינען
מיט אַ קאַראַנאַ-ליכט
די שכינה
אוינגעדעמערט אין פאַרנאַכט,
מיט אַ פאַרגלי אין צימער-שעה.

א חלום אזא

דיר דאכט :

א שד טרינקט פון א כוס
ס'אנגעצאפטע פון א נפש ארויס,
לאכט און פייפט צונויף שאטן-זועלף.

מיט א כארכל-רוף —

כארטשעסטו נאך הילף.
קומען רוחות אן צו פלען
דיך באשירמען און באפרייען.

ס'ריטשען שטומפיק זשאווער-זעגן,

ווי אין סענקיק געהילף,

אין מוח-שארבן.

פאר די אויגן מאנצן סוטהם דיר אקעגן,

און פון זייערע געפליקטע האר

פארדרייען א שנור,

פארשלייפן דיין האלדן.

ס'ווערט ענג אין שלונג,

ס'שטיקט צום שטארבן.

הערסט רופן : הערש !

כאפטט זיך אויף

אין שוויים

און מיט א זיפן א טיפן

פארנעמסטו א שורוש —

א געשפענסט פליגלט אוועק.

טראכסט א געבונדענער אין שרעק :

ס'מוז זיין די מזוזה פסול.

כאַטש פאַרמאַכט מיטן שליסל איז מיר,
האַבן „יענע“ שליטה,
שוועבן אַריין און אַרויס.
און דו, שומה, אין פּחדנות-געפּריר
גלויבסט:
ס'איז אַן אַפּן הויז פאַר „יענע פּלעדערמייז“,
אונטערן פענצטער
ברעכט ווער די גאַל אַרויס.
אויף ראַסטיקע זאַוויסעס
סקריפעט דער לאַדן
געוויינט פּון אַ ווינט אַ גוסס.

פויגל חשכה

א חשכה-פויגל —

די אויגן פארשטאָכן —

האַט מיט פלעדערדיק פאָכן

פון לעכער זיבן,

אפלה אַרויסגעטריבן,

אויסגעשלאָגן אין אַ בלינדער נאַכט.

ס'פלעמלט אויף אַ ליכט

אין קלויסמערתפלה.

גלחים זאָגן :

צו אַן עולם שפלה,

וועט דער מאַרגן לויטערן מיט זון-זריחה ;

אַרויספליען פון שכחה וועלן טויבן

מיט טלאַען פון קראַען

און שנאָבל שאַרפן,

שמרצן פיקן און אַראַפּוואַרפן.

ווען מ'וועט אין די גלעקער קלינגען,

וועלן נאָנעס די „זאָנגען“

מיט די ליכטיקע קערנער

אויפקלויבן

און אַנשטאַט אַ קרוין

פון שמעכלדיקע דערנער,

מיט אַן „אַרעאַל“

דעם נוצרי באַקראַנצן,

קניען פאַר זיין טריפּנדיקער ווונד

פאַטשערן זיך אין בוזעם אַריין —

וועלמלעכע זינד

ער זאַל מכּפּר זיין.

ס'ווייסן זקנים אין אַריענט

פון ציקל אינדיע — גיוראָרק
(נאָך טאַגאר)

ס'ווייסן זקנים אין אַריענט,
שכנים פון האַריוואַנט,
מיט חכמה אין פנים פאַרקאַרבט,
ווען ס'איז די זון
ס'ערשמעט מאל
פון די חושכן אַרויס
און מיט גאַלד-געמעל
דעם מזרח באַפאַרבט —
שאַקונדראַ.

דאַרט, דער סני-נהור
מיט די בעלעמע-בליקן
באַשווערט דאָס גרויס ליכט,
וואָס שרפהט ביי טאָג
זיינע שוידער-שאַטנס פון אייביקער נאַכט,
אויף זיין בלינדן וועג אַפצושרעקן.

דער יודע-הכול, אַ געגרייזטער גרוי
אין באַרכאָד-כאַלאַט
וואָס איז זיך יועץ-עצה מיט „איר“
פון די אונטער וואַלקנס אַפיר,
בלאָזט אויס אַ זייפנבלעזל
דורך איינגעטונקטער שטרוי-
אין אַ פאַררויכעט מעפל,
קוקט אַריין אין קאַליר
קעגן אַפשיין פון זון
מיט פאַרלאַפענעם אויג,

ווי פון א נעפל פארטרערט,
און זעט דעם מזל
פאר דעם, וועס ס'איז באשערט
גילגולים זיבן דורכצולעבן.

די, וואס איבער די כמארעס מאַפּטשען ביי נאַכט,
הערן שמערן שעפּטשען,
זיך דערציילן,
ווי מיט פאַרבאַרגן ליכט
נשמות-קראַנקע אויסצוהיילן.

האַרץ זיך צו, שאַקונדראַ,
מיט לבנה פיבער
פאַרשרייב
און שיק מיר איבער
מיט פּלֶנענדיקער פּאַסט.

כ'בין אַ שחורניק איינגעוויסט,
ביים ברעג פון ים,
ווי פון טונקל-מיפענישן אויסגעשפיגן.
קוק און זע:
ביי אונדז די פונקען-שפּריצלעך
ווייט-הויכע שווייגן,
פאַרצאַנקען אין פּלאַם
דעם צייט-גאַז
פון פאַרפינצטערטן מעת-לעת.

אין רעיונות איינגעהימלט,
נאכטלעך שפעט,
דערפיל איך זעל אויפדראזשען
א שווער אראפדראזשען
פון דמיון-גראוויטעט.

כ'זינק אראפ, ווי א פארשאלטן ליכט,
א גילגול-בליץ פון אן „אסטראל-לאמפ“,
אין א חושך-זומפ.

פארשרייב די שמערן-סודות
אין די איינגעשושקעטע הויכן,
אינמיט דערציילט, שכן צו שכן,
ווי אזוי ס'ווערט נשמה
מיט געהיימען ליכט געהיילט.

מיינע איז חולה-מסכן,
מוט פון שכל-הישר ווייכן,
פארן שאטן זיך שרעקן,
אין זיין פנים ניט קוקן —
שאקונדרא.

ס'פיצל קנויטל

ס'פיצל קנויטל אין קאניצל
מיט א הייליק בליצל
אין נשמה-הכל אַנגעצונדן,
אַנרויכנדיק חיות-שאַטנס
אויף די הושים-ווענט,
וואָס וויברירן אויף
מיט אַ רושם
און פאַרשוונדן.
ס'זאָפט מינוטן אין זיך איין
די רוחני-פאַרע פון טריפנדיקן בלוט,
ס'ברענען זיך אויס
אַפּשנייץ-רגעס פון צייט
אין געהיימען פּלעמל
פון כביכול,
מיט אומזע-שמראַלן,
וואָס דרינגען דורך
מוחדיקן שכל
זיך-געוועבן
לעבנס-געשפּין,
צימער-טריל אין זעל.

דאָס עפּימירל-פּייערל
פאַרצערט
דעם היי-רוח סוד
ביזן לעצטן טראַפּן
אויפן לעמפלדיקן דנאָ —

און ווי פון ערגעץ א בלאז
אין דער גוסס-שעה,
לעשט זיך אויס
און פארפינצטערט גוף
אין אן אנטוואר-שלאף.

אויספלוג

פון ציקל אינדיע — ניו־יאָרק
(נאָך טאַגאַר)

קאַיאָר

פון ניו־יאָרקס טומלדיקן פארטויב,
פארנע נעפל, אויפגעטראַגענעם שטויב.
מיט פארטשאַדעטן מוח
פון שטאַמישער זאַרג,
בין איך אַריבער דעם האַדסאַן־טייך,
אין אַ קרייץ־לויף־שיף
דורך די פאַליסאַדן,
מיט אַ צדה־טאַרבע אַנגעלאַדן,
אָוועק צום „בערן־באַרג“
אין אַן אויספלוג,
אויסצולונגלען מיט טיפן דעך
דעם גאַז און רויך פון זיך —
שאַקונדראַ.

מיט אַ מידקייט אין די ווײַס
פון רויש, רעש, ריח און שימל,
ווי פון אַ דול־הויז
מיט וואַך־אומזין
פאַר די אויגן זיך יאַגן —
און פון צייטונגען צעשריגן —
בין איך אָוועק צו טבע־שוים
וון גראַז, בלימל און ווילדיקער ווייץ,
זענען טויק אַנגעטרונקען, ווינקען
מיט בריליאַנט־בליץ,
וון פייגל טשירפען איבער געסט צעפלויגן,
וועווריקעס האַפקען, שפּרינגען

אויף באַפּרוכפּערטע צווייגן,
לױשטשען נים פון שאַלעכצער אַרויס —
שאַקונדראַ.

אין ווייטן בענגאַל
איז מען מיט זון באַטאַגט,
געכישופּט פון ליכט ביי נאַכט,
אפילו די שטערן-מכשפה,
קאַלמענדיק צעשוּיבערט,
ווערט באַווירקט פון אַריאַן און אישטאַר
אין איר מול-טרעפּעכין, ביי ניט גומע געבאַרגט.
דאַרט קאַיאַר מיט אַ שפרונג
איז צו דערלאַנגען די זון-קרוינונגען.
צייט מעלה-גירהט
גהרה-מינוטן אין לאַנגע רגעס אויסגעביטן.

אין געמאַרקן זיצן דערווישן קאַפּירן
אויף דער ערד,
און די בעלי-חומא אויף גליקע אַשן
מיט נאַקעטע קעפּ, איינגעהויקערט
וויזענדיק אַנגעשיכורט,
ביי צעוויירויכטע טעפּ
געווירצט צו די הימלען
מיט טשאַד גייסטער צו פאַרדרימלען —
שאַקונדראַ.

פאַרביק רייך מיט גלאַנץ
איז דאָס טאַגעניש דאַרט ביי אייך.

ניט פארשווענדט, ווי אין אַקסידענט
ביי אונדז —
דעמאָניש דינאַמיש צעשוונגט
מיט אַ שווינדליקן גיך,
און פארשלינגט מענטשן-כות. —
קראַפט איינגענופּט,
ווערט אין מאַשין-שאלאַשן אויסגעדראַשן —
שאַקונדראַ.

אין אַ טרוים צו רום
איז מען צעוויגט אויף שווערמער-שטריק,
מיט פּויסמאָן-גריף איינגעקלאַמערט,
פּולס אין האַלדז און אין שלעף צעהאַמערט,
מיט בלוטן-שטורץ אין האַרץ
אין שנעל-געלויף אַן אַפּשטעל,
ביז אַריבער די שאַל — פינצטער-שוועל
פּון סוף.

ביי אייך דאַרט אין „אַ נירוואַנאַ“-לוינע
זיצן חכמים אַלמע,
אין זיך אַפּגעשלאַסן
און דימען,
ווערן פּון געפּליגעכץ צעביסן
אַן פּנים-צוג, אַן ווונק פּון אויג,
אַ ניט צו זיך קומען —
מוח אין שאַרבן פאַרשטאַרבן.
ביי אונדז דאָ,
ווי מ'איז גייציק נאָך מינץ,

יאגט מען אין אונטערערד-צוג
איבער הענגלבריק
צו מידאס פארמעג
אייביק שווינדלנדיק פארן אויג
אן האפט, אין דער לופט —
שאקונדרא...
פון ניו-יאָרק

מיט שמאַט-משאַד און זאַרג,
שפייז-מאַרבע אַנגעלאָדן,
בין איך אַוועק,
איבערן האַדסאַן-ברעג,
דורך די פאַליסאַדן,
צום „בערן-באַרג“
אויסצולונגען דעם גאַז און רויך
מיט טיפן דעך.

כ'בין אַוועק
מיט אַ נערוויש שפליטערן
אין די שלעפן,
מיט אַ קאַלעמוטנעכץ אין די אויגן
פון ניט דערשלאָפן —
זיי אויסצולויטערן,
אין וואַלד, פעלד,
וון וועווריקעס איבער צווייגן שפרינגען,
וון פייגל אין די נעסטן זינגען,
וון גראַז, ווילד-זווייץ, בלימל און שוועמל,
איז טויק אַנגעשיכורט

מיט פייער-שפיל פון זון,
ווי לופטל קיל ווינטלט אן
א מנוחה-ברכה
און לאשמשעט קיל
ס'געמיט מיט סאמעט-גלעט —
שאקונדרא.

ראַזשיקאַ

פון ציקל פאַשאַנאַדן

מאַדיאַר-מויד
מיט וויבער-צויבער
און מזרח-תאוה
שמנדיק אָנגעהייצט.
דו וויין-לאַנד-קינד
מיט שוואַרצן שויבער
כישופדיק צעמאַנצט
אויף לאַנע גרינער
צו דער לבנה
פון וואַלקן שליערן אַרויסגעבוירן.
טוסט פון די געפילן
הוילע זינד אַרויסהילן
שפּרינגענדיק פון הויט.

כ'וואַלט ניט זוימען
אַ מינוט פאַרן טויט
צו דיר גענענען,
אין פלאַם זיך פאַרברענען,
וואָס זעצט און היצט
מיט בריוו און ברען
ווי פון סוטאָס צען —
דו גלוסטונגס-שטורם
אין ווירבלדיקן געשפּין.

גערן כ'בין
טויזנט מאַל
מיט צעגלימער זעל

זיך איבערגיסן
אין צעלויף פון דיין גוף,
פארזיגלען דאס מייווליש לאכל
מיט ברויענדיקער ליפ,
פארפלעכטן מיין פריצוף אין די צעפ,
ניט צו זען מיטן אויג
ס'שלאנג-פלעמל אין דיין בליק
אקעגן דער לבנה אין הימל
אין איר שאטנדיקן אפבלענץ
צעהאפקעט אין טאנין.
דו סענט-מארטאן-דינסט,
פלייש-און-בלומ-געשפענסט.

די השקפה

כ'קוק אריין
אין א נאכט
מיט ביליאָנען-געפלעמל
אין הימל: —
טוט נפש-חי א פלאַטער,
ס'הארץ א צימער,
ס'ווערט א פורכט ארויסגעדאכט:
ווער האָט דעם הלל אויסגעהיילט
די צייט צעוועכט,
דעם וויסן תוהו אויסגעמאַסן,
חושך אויסגעוועפט,
דאָס פייערדיקע באַשאַפן —
דעם ניצוץ-אלוהי ארויסגערופן?

און ווער בין איך, עפימירל-בריאה,
גורלדיק ראוי
צו האָבן מיטן רעיון פילמירט
די קאָסמישע קאָנגלאַמעראַציע —
און ניט ווערן פון זינען גערירט?
ווער בין איך, בשר-ודם,
וואָס בין מקדש השם
מיט דער השקפה
דעם גאלאקסישן צעוויג
באמוח דעם צעעולמטן תוך
מיטן זין, ביז אן עד-כאן,
ווי ס'ווערט פארנעפלט
דער ווייטערער אויג-קוק?

צעשראָקענע זעל פאַרשוויגענע,
רעיונות צעשריגענע,
פוסטער ווידערקול:
צווישן פיליקן ליכט צעוואַכט
ליגן איינגעטונקלט
די וועגן פון גאַט.
איינגעשאַטנט דער סוד
פון מיין צעוואַגלטן בלוט.

אין אַ נאַכט
מיט ביליאָנען געפלעמל אין הימל —
מוט די נשמה-תמימה אַ פלאַטער,
ס'האַרץ אַ ציטער —
ווערט אַ פורכט אַרויסגעדאַכט.

אַרויס פון ערד-גדר

כי ווער געמראָגן אין נצח-געמאָך
אויף „אַסטרעל-ווינט“,
דורך בלענד-מאורות,
וויסענישן און פארפרוירענע ספירות —
א רוחני-געשטאַלט,
אַן נוף און אַן טויט-באַגריף.
אַן עאַנס ליכט-שטראַל
איז נאָר אַ בלענץ-דורכלויף,
פאַר מיין ביליאָנען-יאָריקער זעל,
אַן אַמעגאַ-רגע שנעל דורכגעפינקל.
פאַרויס פאַר מיר זיילט זיך
אַ הויה-יהוה-שיין,
און די פינצטער-שרעקן,
פון אומענדלעכן תהום.

כ'טו גרייכן די גבורת-חבורא:
פייער-רויך אין חשכות נאָך,
אַ שוידערדיק קנויליק-כדורן,
אין כאַאַס אַ וועג זיך אויסצורודערן —
און אַריין מיט פלאַס אין אַוניווערן.

דער דמיון וואָגלט, פליגלט
אַריבער דער נאַכוועלט,
אין סודות אלוהי נאָך איינגעהילט,
ווי ס'לופטערן זיך אין אויבערשטן שחת
די אַן-סוף כוחות,
הרס-כמאַרעס, נעפל-כוואַליעס,
וואָס גורמדיק שטורמיק צעהויכן די ווייט,

תבלן די סיפקייט,
גריבלען אויס מיטן געווימער
נאך ווימער דעם אנעק-ברעג,
אומזע-זוים פון צעפלאמערטן רוים.

ס'מראגט מיך די עליון-שיף
פון געדאנק,
איבערן צעהימלטן רעאלם,
ווי ס'וואלקענען זיך אייביק-צייטן
אין א שטויב אן אויסגעבליטן
פון תמיד מאַג, וואָס ציט אוועק
זיך אַפצוזעצן אין די טויט-לעכער
פון די עבר-נעצן,
איבער דער אייביקער נישטיקייט
אויסגעשפרייט.

אז ס'צאנקט אויס אין מיינע אַרומפלי-שעהען
דאָס סעלעסטיאלע ליכט,
לאַזט מיך פינצטערן אין פלינק-פלי-גאַנג,
לייכט אויף דאָס „נשמה-קנייטל“
אין נפש-קאַניצל פון אור-טאַמעס נאָך
אין קדמון-חושך בלינדן
פאַר דורות נאָך זיך אַ פלעמל-צאַפּלדיקס
ווי פון אַ יורש-שוועבעלע אַנגעצונדן.

אַ שימער-שומר-שיין
אין נעכטן אַריינצוטראַכטן,
בודק זיין די פאַרקוילטע פוסטע אויסגעהוילטע

לאנג איינגעלאשענע „פייער-שוויפטשעם“
פון צייטיקע הרם-פארעם
מיט א הייסן הייסן אויסגעפלאסן.

ס'סאדועט זיך אראפ דאס האלעוועשקע-אש
וואס האט א מאל גליק צעצינדט,
צו דער השגחה אין א שריפה זיך אויסגעדינט.
ס'קנויט-צויטל
מיט א צעצימער פון אור-פעטער,
אין זעל אריינגעטאפעט,
זייגט און זיפט דעם זאפט,
לאזט נאך זיך א רויך-סטעזשקע
אויפן וואגל-וועג,
איבער די וועלט-בית-עולמס.
איבערגעברענט
און מיט איינגעגליווערטן ווינט,
ווי די פלי-טריט פון כביכול,
לאזן סמנים אין אפפאל-אש
שקיעהדיק-רויטן,
פון צייט מיט טויט פארקנעטן.

כמארעם מיט וויכערס דורכגעטריבן
האבן אין זייער לשון
ווי מיט בלוט אין זיך איינגעשריבן,
א ניט שכחה
אין נצח לעד
די שטילע עלנמקייט פון גאט.

איך, הערש לייבעלע, ווער געמראגן
אויסער וועלט א רוחני-געשטאלט,
צו א סגולה אין זיך א נשמה-פתילה אַנגעצונדן
פון א יורש-שוועבעלע —
צו באַלייכטן מיינע דמיון-וועגן
ווען ס'געמלעך ליכט וויל ניט שיינען
אַריבער די צוימען,
איינגענעפלט אין סוד.

בונטע רויזן

פון ציקל אינדיע — ניריארק
(גאָר טאָגאַר)

פון מיין צעבליטן גאַרטן
מיט אַראַמאַ צעוועקט
בונטע רויזן כ'האַב געפליקט
אין אַ דעמעַרנדיקן פאַרנאַכט;
ס'משרת-יינגל אויפגעטריבן,
מיט פליגל אויסגעריכט
און געזאַגט:
פלי אַכמאַט, איבער לענדער זיבן,
דורך מדבר און וואַלדונגען גרינע,
צו הוד-מדינה אין אַריענט,
און ברענג צו מיין מויד מיט גרום
אַ געשאַנק,
וואַרף פאַר אירע פיס שאַרמאַנט,
ס'בינטל בלומען — פלאַם
פון זון-פאַרגאַנג,
און מיט וואַרט געהיט רעד:
„דאַס גאַלדן שמעטערל ערשט פון קוקון,
וואָס גאַרט צום שקיעה-ליכט,
איז פאַרפלאַנטערט אין געוועב פון אַ שפּין,
פאַרמאַטערט מיט די עפעמיראַל-פליגל ציטערט
צום ווייטן שיין
פון סוף הימל און ערד.
„ביי מיין האַר די ריזל-זאַפּטן ווערן פאַרצערט
פון תּאוּוה-קנויט, וואָס ציט אַרויס
פון אינער-לאַמפּ מיטן ברען,
ס'גליקע רויטס,

דעם נפש-שנאפ פון חיות.
 מיין האר בענקט און פלאטערט,
 וואס ער וואלט אָנגעשריבן —
 האט זיך אין רויזן-קאליר אַריינגעקליבן.
 ליען דו אליין אַרויס פון בלענד
 אין פּורפּל-רויט דעם סוד.
 פאַרנייג זיך עלעגאַנט,
 און פלי פון עק-וועלט
 איבער פינצטער באַרג און מאַל מיט שימל-פאַרב,
 אַן זון, וווּ ס'שלייכט זיך דורך
 אין דזשונגל-וואַלד אויף שלענגל-שמעג
 דער קאַראַוואַן,
 מיט געווירץ אויף קעמל-האַרב
 צו ווייטע שמעט מיט פעסטונג-שאַנצן
 פאַר געקרוינטע פּרינצן".

זע, בלאַנדזשע ניט,
 און קום פון שליחות-וועג צוריק.

יענע רויזן זענען שוין לאַנג פאַרוועלקט —
 שאַקונדראַ.
 אַז נישטאַ פון זייער שטויב קיין שפור —
 זאַגן עדות אַכמאַטס כוחות
 פון יאַרן אויסגעמעלקט,
 זיינע גראַע האַר,
 ראיז אַלט, ניט געגאַלט,
 דרימלט און שלאַפט.
 כ'דאַרף אים מאַרען, וועקן

א גאנג צו שיקן —
שאקונדרא.

איך נאר בין געשמראפט.
מיינע בלוטן זענען הייסער,
ווי דאס זידיק וואסער,
וואס ס'שמויסט פון זיך ארויס
ווי פון א כארכלדיקן האלדז
דער צעשפאלטענער „כידרא-פעלדז“
וואס איז גאליק ביטער,
און טרענקט אן די צעוואקסענע
מרור-בלעטער —
שאקונדרא.

מיינע בלוטן דאמפן ארויס
ווי דער בייזער אשטא-גייזער
פון טיף-טיף זיין נעפל-גאז
אויף גרין בלאעם גראז
פון די „פיפין-בערג“,
ווי ס'פאשען זיך אקס, קי און שאף.

מיין אינער-פלום איז רויטער
פון די טערנע טרויבן
באגאסן מיט שטראלן ליכט,
אין הירמא-מאל —
צו דערלובען מיט טערפקע זאפט
פון שמן אן אלט הארץ
דורשטיק איינגעשמאכט פארבראטן.

א מאל איז געווען דער גלאַנץ פון דיין אויג
אין די הימל-פריען
אין גלי-בלענץ אויסגעוואַשן,
היינט מסתם — אויסגעלאַשן.
קנייטש אין פנים-הויט
בלאָ-אַדערדיקע זקנה-הענט,
דער רונד-רייץ פון גוף —
פון אלע גלוסטונגען אויסגעברענט.
א מילועט מיט קוים פולסנדיקן בלוט.

פאַר דיר איז צעוויזעט אַ טרוים,
בענק-בליק טיף פאַרטראַכט,
אין הימלס פאַרנאַכט-פלעמל,
מיט שוואַכן שיין ביים ראַנד-זוים
אין אַ ים טונקלעניש פאַרגיין —
שאַקונדראַ.

דער למד-וואָוו

פון למד-וואָוו קרוע-בלוע,
וואָס האַלט אויף די זיילן פון דער וועלט
„בתורת-אָדוישעם“ —
אין אַ פייערפלאַם איינגעהילט
איז זיין אָפּגעהימע תפילה
עולה יפה
אין שכינה-זיו
זיך צו לייטערן.

ס'גייט אויף
אין די פארנאָכטן
זיין להבות-הלב,
אַרויסגעדאוונט אין הלל,
צום קדושת-אור-זשאר.

דער למד-וואָוו
מיט אַ פייערל אין די אויגן
איז צום אייבערשטן גליל מתפלל,
אַן אָונט-ווינטל טוט דאָס געבעט פארטראַגן
עק-וועלט —
ביים פונדאַמענט פון האַריוואָנט
איינצוהאַלטן
די עולם-זיילן —
ניט איינצופאַלן.

א זאגערײ

האר פון כל-עולמות,
צעיאגטער איבער אין-סופיקע וועגן
אין איינגעפוסטעמן הכל-הלל-גבול
פון אויסגעפורעמטן תכל :
האב צעריבן די כמארעם געדיכטע
מיט פייער און שוועבל מחבליש אנגעלאדן,
וואס הענגען שווער-בלײַק אויבן, אנגעקליבן,
דעם עולם-התחתון מכולדיק פארבאדן,
אדם זינדיקן
משחיתדיק אומצוברענגען.

קוק אראפ אויף דער צעקנודערטער ערד
פון ארמלוס-קנעכט א צעלודערטע,
לוג און זע :
די בני-תהום, טיוול-קינדער,
שליידערן אויף אן „אמאם-שטורעם“
„א מיסל-פלוד“
א ראקעט-שד“ —
מיט פלאם און רויך,
פארגוואלטנדיק די הימלישע הייך
איינגעשושקעט שמיל.

האר,
וואס שלעפערסט איין די „קולות וברקים“
אין די מרחקים פון קאסמישן רוים :
פארטראג דורך פארהוילענע דרכים איבער די אכדון-שטחים
די פינצטער-שחקים גרא-בלײַק-בלאז
פון די „תובל-קין“-וויסענישן וואס שוועבן

איבער דער „אור-זריחה“ אונטער שמן-השגחה,
פון כליון-לייט מיט אורוגאנישע בליץ-בייטשן געטריבן,
דראָענדיקע צו וואַגלען
מיט די מעשי-סדום
חושכדיק אַנגעשלאָגן ווילד געטראָגן
כהרף-עין,
זיך אויסצוהאַגלען.

האַב מיט כוח איינגעשפּאַנטן
און צעהוליעטע ווינטן
צעטריבן די שחת-וואַלקן.
זאל דיין גרימצארן מיט צעבלאָזענע קעלטן
אין די מדבריות פון די תוכחה-וועלטן
אויף באַהאַלטענע אומקום-זוועגן
אין אַ גיהנום-רעגן פאַרשאַלטענע זיי אויסמעלקן.

נאַכט-חלומות

פון מיינע רעיונות
אין די תוהו-נעפלען איינגעזונקען,
גילגולן אַרויס אַרורות ;
ווי פון אַ חושך-שיכט,
שפּרינגען אויף אומגעריכט
פון אונטער די מוח-קוליסן,
אין אומזע-שפיגלען איינגעהויכט,
האַמענטאַטן שאַטנס רוחיש דורכגעפרעסן —
אין יראה-רעפלעקסן אַרויסגעוואַקסן פון אַ טרוים,
און ווי אַפּגעבילדלט אויף די קויטיקע ווענט
פון אַ רויך-צעציטערטן
קאַניץ-פלאַם,
טאַנצנדיק
אויל-נאַפּטיק צעברענט.

ס'פלאַטערן-אויף זינד-זען
מיט צעשטופלטע צרות,
מאַסקעס פאַרקרימטע,
וואָס פּחדן אַרויס אימות פון זיך,
פאַרפאַרכטיקן דעם בליק,
צעמימתן דאָס האַרץ
מיט אַנגסטיקע קלעפּ,
וואָס פאַרצאַפלען דאָס בלוט.

ס'ציען זיך די רגעס
אַרויסגעשפינט פון צעגערנדיקע מינוט
צויט-ברעקל-אַפּשנויץ פון צייט.
פון הינטער די דמיון-פלויםן פלינגלען אַרויס

רעיונות — פארפירמע זונות,
פארבילדלען די וועג
מיט האַטענטאַטן-שאַטן,
פון קאַניץ-ליכט אויפגעמונטערט.
אַ מתים-שרעק
צעטאַנצט, ווי לילית, הוריות-פאליעס
פון דער נאַכט.

דער בעל-חומא רעדט

דער בעל-חומא רעדט :
ווי איבער בערג און טאל
א זאזערוכעדיקער שניי
ווינט-צעווינטערט אין א געהול,
איז א וויכערונג ארויסגעוויסט,
פון מיין הארץ איינגעהאסט אין ברוסט,
קויליק-שווארץ.

קידער-זוידער חשכות-רוחות,
ביז בלינד פון שטן-לאנד,
ווי שטורעם-פייגל מיט צעפעכערונג צעפלווגן —
סאזשען אן א פינצערונג פאר די אויגן.

ניט ווי פון אליהום כום
שפרודליק צעשפילט
מיטן יין-המשומר
פול פינקלדיק אַנגעפולט —
נאר ווי סס אויף די ליפן
איז פאר מיר דער געטראַנק.
מיין פארשיכורטער געדאַנק
פון מוח-גרוב ארויסגעטיפט
איז ווי „א בליזאַרד-שד“ א פארשחורטער
מיט יסורים אַנגעזויפט.

וואס קען פון מיין מויל איצטער זיך טראַגן?
סיידן א ווונדיק-רוי זיפצנדיקער „אוי!“
איך אדם-תם פארפלוכטער,
מיט געברום

ווי פון א ניט-דערקוילעמן אָקס,
אויף די פעדערשמע צוויי פארן שעכטער
מיט גאַטס-ברכה צו דער וועלט, —
א פאַרכאַרכלטער אין בלוט, מיט אַ גאַרגלעריי,
וואָס ניט קיין אויער הערט, און ניט אַן אויג וועמענס פּרערט.

„נאַקטורנאַ“

פון דער געפלעדער-פליעריין,
בלאָ-נאַכטלעכע צויבעריין,
מיט היפּנאַז-שלייערן
און שטיל-שושקע ווינט,
ווערט גערון-און-מוסקל אָפּגעשפּאַנט,
מוח — מיד, בלוט — אָפּגעלאָפּן,
אויג — פּאַרצויגן איינצושלאָפּן,
געדאַנק — פּאַרצאַנקט,
זעל — צעפּלויגן,
שפּרייטנדיק שוועב-פּליגל,
ווי חלום-פּויגל.

די לבנה אין איר בלאַנדזשענדיקן געוואַנדל
דערלאַנגט אַראָפּ פון הימל
דורך אַ יריחה-שטראַל פון נעקטער-קוואַל
אַ געטראַנק אין אַ שווינדל-כּוּם
מיט אַ שלומער-גערוד פון בלימל און רויו.
אויף כּישוף-סטרוּנע מיט בויגן-שטרייך
ציט אַ ווירטואַז פון אַ נאַקטורנאַ אַרויס
אַ טיף-כּמורנע שפּיל-געפּיל,
ווי פון ווייטע וואַלקנס פּאַרצוגמע,
צעוויגטע אין רוים...

מ'ווערט פּאַרלאַקט איינגעדעקט
אין דרימל-קאַץ —
אַ שוץ-איינהיל פּאַר זעל אין זינען,
מעסמעריש געוועכט,
פון ווענוס-שפּיגען ;

א זילבער-טרוים
אין א דורכזיכט-וואל
אויס דינסטן פאָדעם
פון „אוראָנוס“-ליכט.

א-הו! שלאָף-עוף, צעפעדערטע גראָ
אנפלוערן אין נעפל-שלייערן
פון נאכטלעכער רו,
אינצויבערנדיק אָן אימה אין אַ תרדמה
אלט און קינד
מיט שמערן-פארלעש
פון אַנגעפאָכעטן ווינט.

געשפענסטער-נאַכט

ס'טומלען אויף מיט אַ געבריל
טומאַנען פון תחתון-מױל,
פאַרטונקלען די הימלען,
שפענסטערן אַן נאַכט, פאַרחושכן ליכט.

ס'ריטשעט אויף ס'בלוט פון נשמה און גוף
אויף אַנגעהויפטע שמות
פון יריעות צעפלאַקערט, אויפגעציטערט
אין אַ פייער-קרבן, אַ רויכיק שטאַרבן
געמקריבט אין אַ קטורת-משאַד,
אויף במות פון קלאַג און שרעק: —
צום מולך-נאַט אויפצושרפהנען אַ פאַרטאַג.

איז ערגעץ דאָ אין אורגעמאַך פון אומקום
אַ ווילד-צעוואַך פון צאַרן-בליציקע דונערן —
שטנדיק פאַרברעך שטורעמדיק צו פאַרשטיינערן?

ס'רויטס עסט זיך איין אין הימל-צעשיין,
וואָס באַפאַרבט דעם ים, טייך און זומפן,
און איז זאַפט פאַר די קנויטן
פון קאַסמישע לאַמפן,
צו באַלייכטן דעם הללדיקן פינצטער-צעשוויים.

וויפל שרפות דאַרף מען דעם ס"ם
אַ מעשר צומראַגן,
גיהנום אין כל-עולמות אויפשלאַגן,
הייליקן מיט אַ שבח

דעם בייז-צערייצמן כוח,
וואָס בלום און פלייש קויליקט אין אַש?

אַ ילוד-אשה אין תכריך-הלבשה,
געהילט אין אַ צעריסענעם מלית,
גייט איבערן אויבער-גלות,
מיט זיין נשפוך-דם
די אושפיזין אַרויסרופן
פון עדין-זריחה,
פאַרשלעפערט מיטן שם
אין אייביקער רו —
דעם אויפמו,
די גרויס-נבורה ווייזן
פון דער הייליקער השגחה.

פאַר וועלכן חמא טובלט זיך רוח אין בלום?
וויפל איז דער שיעור
צו האָבן קינד און עופל פאַרשנימן
דעם לבנת-הספיר אויסצוקנעמן?
און ווען וועט גענוג שוין זיין
יגון-שכינה אין דער קרוין?
איז דאָ, פרעג איד, ערגעץ אַפגעשפאַרט
אַזא הייליק וואָרט
וואָס מ'טאָר אויף די ליפן ניט ברענגען —
צו די הימלען שטאַמלען
אַרויססאַפען היים מיט כעס פון די לונגען,
פאַדערנדיק דין פאַר דעם ברען,

וואָס איז אין דער תוכחה נימאָ —
פאַר דעם משחיתדיקן מחבל-רע? —

ס'איז גאַל איינגעפרעסמלט אין האַרץ,
טעם פון סם.

אַטעם — קורץ.

פחד-רויכעס פאַרכמאַרעווען דעם הייליקן קוק
די השקפה פאַרבלינדלט צו ווערן.
ס'טראַגט זיך איבער די עשר-ספירות
אַ נעפל-פילדערדיקער וויכער,
מוות-אימות פון נשמות אין געפלוג,
איינצופינצמערן תוהר-לעכער,
פאַרגליווערן די שטערן.

די מעשי-סיני, אַ געשמאַלטונג אין אַ מדברדיקן „סנה“
ברענענדיק צעצאַרנט,
פינקלט אַרויס פון אונדזער אויג —
אַ שפּיולדיקע שטעכונג.
צו מקטרג-זוועלט אין שריפה —
אַ מכשפה אַ צעצלמטע,
מיט פאַלשער צונג
און גלאַקן-קלינג
אַרום קרייץ-געץ,
מיט מאמינים פאַרכטיק פרומע,
פאַררויטיקט טמא —
מאַדליען זיך און קניען,
פרעפלען ליגן פון די פסול-ביכער,

„האלעלויען“ גיך א גאט-געבילעריי,
צו לעשן דעם היה-דעה-פלאם-געשריי
איינגעדיבוקטן אין זיך.

הימלישער שר —
וויפל וויין, מורא, געוואלט,
אויף א פרוו-שטיין
דארף מען האבן איינגעריבן,
ס'לעבן מיט א זייער ארויסברענגען
דיינס זאל בלייבן גערייניקט ווי גאלד?
מיט וויפל צער פון אויגן אויסגערוגען,
דארף מען אנפילן דעם אן-מאס-כום
אין אים טויט-קנויט אנצינדן,
פינצטערנישן אויסצובריען,
וואס ראיען זיך גע-ונד
לעד עולם-זעד —
ס'מענע וויסט פון געשפענסמער-נאכט,
ווי פון א שוידער-פיסק ארויסגעהויכט?

ס'טומלען-אויף טומאנען
מיט געבריל פון תחתון-מויל
פארטונקלען די הימלען, זענען עולה למעלה.
ס'רימשעט-אויף אין געברען
מיט רויכיק שטארבן א בלוטיקער קרבן.
ווי לאנג דארפן מיר זיין ס'צעפאקלט ליכט, מעכטיקער האר,
פון עולמות די פינצטערניש ארויסצויאגן?

נאָגן פון פלאַקער דעם צער,
וואָס פרעסמ ווי ראָסמ,
זיין אויף קידוש-השם
דער רויער עד-לב-השמים-פיוער
אין אימה-אייביקן געפלאַם ?

באלאנען

פון ציקל אינדיע — ניריאַרק
(נאך טאגאר)

כ'האָב געלאָזט, ווי אַ קינד, צו דיר באַלאַנען פּלֶען
אין דרויסן פון מיין שוועל,
פילקאָלירמע, זעליש-העל אויספרובירמע.

כ'האָב געלאָזט מיטן מערב-ווינט באַלאַנען פּלֶען
פון וווּ געגילדעטע וואַלקן ציען
צעשמראַלטע פון דער זון,
וואָס אַט, אַט פאַרזינקט
איר איינגעזשמוקטער פּלאַם
אין פאַרנאַכטיקע פּאַליעס פון ים.
שיין און שאַטן-געפעכט,
זוערט אין דעמער אַריינגערונען
באַלד וועט לכּנָה זיך צעשיינען
מיט איר טויטן-ליכט. —
שאַקונדראַ.

אַ שוואַן אין אַ טונקל-טייל פון „אַסטראַל-טייך“,
פון מנחה-בליסק שוין אָפּגעקילט,
ציט צו פאַר,
נאָך אין העלן פּלאַקער איינגעהילט,
שווימט מיט בענקען, אָן יענערס שאַדן,
אויך אין ליכטיקס זיך אויסצובאַדן —
שאַקונדראַ.

רייך געווען בין איך אַ מאַל,
יונגער בעטלער,
אויף האַריוואַנטן-שניי דער שליטלער.

כ'בין גרייט ווי דאן,
איצט און וועגס ווען
אוועקצושענקען
מיין זעל-אויסשמראל
מיט אלע פארבן פון דער זון,
פארבלימע אין דער טבע,
מאלן, מאלן, ליבע דיינע.

ווארט איך, ווארט,
שוין פילע יאר,
אויף אַ תשובה.

געווענדט צו מזרח איז מיין בליק
און פון באלאַגען קיין שפור —
שיקסט קיין איינעם ניט צוריק
מיט אַ נשמה-פלאַטער —
שאַקונדראָ.

כװאַלט געװאַלט

מיטן זע-הוש
כישוף איך אין זיך איין
דעם בין-השמשותדיקן איינלעש
פון איינגעמנחהטן ליכט.

כ'פארנעם מיטן זין-נערוו
דעם אַפּרוף פון ראַנגלדיקן פאַרגלי
צעבלענדלט אויף פלאַנצן-צווייט —
אַנשנאַשקענדיק רויזן מיט שיכרות-ברי,
אַרויסהויכנדיק אַן אַראַמאַט
פון קנאַספישער טויליפ וויאַלעט און ראפאלוויפ,
קרימזענדיק צעבליט,
ווי אַ פלאַמע-בלום
מיט איינגעבליסקעטן סוד.

ס'זיכרונט זיך מיר איין,
אין דעמער-צימער פון צעוואַלקעטן גאַלד
דאַס סוף-וועלט הימל-ברעג בילד,
אַ שנייקע מויד,
ווי אַ סילף אין שלאַף,
אַריינגעבראַנדיקט אין אַוונט-רויט...

ס'חתמעסט זיך אין מיר איין
ניט דערזאָגטער היראַגליף
צעשימערט איינגעגלימערט,
אור-לאַנג צעבענקטער ווונק,
אוראַריש אַרויסגעקאַסמאַסט
אין האַריזאָנט.

ווען כ'זועל צאמאל אריבערוואנדלען
(מיט דער מראה פארגלייזט)
דעם אימה-תחום,
פון אויסגעלאָשענעם טרוים
און וועל גרייז-גראַ-בלינד
בראָדזשען אין די וויסמענישן,
וואָס חושכדיק פארשווינדלען
דעם מקאברא-תהום,
און אומזיכטיק איינגעכטיקן
זיך וווּ ס'איז איינגעשלעפערט דער ווינט,
וואָלט איך געוואָלט:
אין פינצטער-עולם,
ארויסבלענצלען אַ חלום
פון אַזאַ פאַרנאַכט,
וואָס זאָל פאַרהאַניען די פאַרבעלמעטע שרעק,
אַ פאַרגליווערטע אין זיך איינגעטראַכט,
ווּ דורכגעווערעמט איינגעקבריימט
איז דער אייביקער מעת-לעת, —
און דער בלינדער קראַט, שמשור פון טויט
גראַבלט אונטער זיך אַ הבל-לאַך,
אַן אַראַפּפאַל-הייל,
אַן אַ דנאַ, שמיל איינגעשושט,
ווּ ס'זוניקט, לבנהט און שטערנט זיך נישט.

כ'וואָלט געוואָלט
די אויסגעהוילטע יענע וועלט
מיט דלד-אמות-מאַס
איינגעשטאַרבן,

זאל זיך אויספארבן
מיטן בין-השמשות-ליכט
האכנדיק זריחהדיק
אין מיר איינגעאיכט.
זאל זיך צעוואקסן דער נישטאָ
מיטן טכוירן-גערוך-דעך
איינגעאימהט פארשממהט,
געאייביקטער דויערן
אין אַ רוים מיט הימל-בלאָ,
פארשמינקט מיט פורפור-געגלאַנץ,
אַ גרונט מיט פלאַנץ און בלימל,
אויף צעוויינטיקטע ביימער
טשווישטשערדיקע פייגל
מיט צעפעכלטע פליגל.
ס'זאל זיין מיר אַ שומר
אין נצחנדיקן אָונט רוים
די הימלישע אָונטמויד.

כ'בין מוחל

פונעם ציקל ר' איציקל בעל מגיה

גיכער וואָלט איך די „שי-עולמות“ פארקויפט,
געוואָלגערט זיך אַ לומפּ אין זומפּ
„מאַקעבונדיש“ אַנגעזויפט
פון אַ שיכרותדיקער קרענק
וואָס פאַרחושכט דאָס אויג;
זיך טראָגן בכחינה-זונה
אין צויט-טראַנטע-דראַכעס
מיט וואַקלענדיקן גאַנג
אין די חרוב-גאַסן,
אַפּגעדעקט צעכראַסמעט לייב (ביין און הויט)
די תּס-פרומקייט אויף להכעיס;
זיין אַ מחשבה-זרה
פאַר די בני-תורה
פון לילית-תּאוות אײנגעביסן;
גיכער גילגולן אין אַ פאַרטריבענער צײַג
צווישן געפּטרע הינט,
אין אַ טכויר אויף קברות-חמור,
וון ס'איז צעהודיעט דער ווינט,
זיין מיט מוילווורפּן פאַרוואַרפּן
נאַכן טױט;
ווירבלען ווי רוחות
אין תּחתון-שטורעם, פון תּוהו-עולם —
איידער געשיקט ווערן אויספירן
דאָס שליחות פון דער השגחה,
ניט האַבן די ברירה געבוירן זיין אַ בחיר-היצירה
און זעען

א פלאם-זאוועררובע,
 ארומגערופן און לעבן-פארשנימן.
 גיכער שרף-סם פון א פלאש זשלאקען,
 זיך זינדיק דזשוויגען מיט געשוואַלענע פיס,
 פון זשמעניעדיקע הענט
 אויס די גחלי-אש-איוון ;
 ווארפן ס'קידוש-אש אין די נאכטיקע הימלען,
 ס'שמערנדיקע מאכן בלינד —
 איידער ווי אן אושפיז פון די עתיקי יומין זיבן מאָל אויבן
 כורעים-זיין פארן אלוהי-אלוהים
 אין קודש-קדושים,
 כי-טוב נאָכזאָגן,
 זיס לאַקריצן מיט אַ שמיכל
 פון אַ טריפה הניפה, אַ נידריק געבויענער אַראָפּ
 מיט דער שכינה אויפן קאַפּ,
 ווי מיט אַ כתר זיך ווייגן.
 כ'בין מוחל,
 מוחל דעם פיין
 און די מיר פינצטער-פאַרשוועכטע קרוין.

חרטה

א דראזשענדיקער ווי פון קעלט,
מיט די פייערן אין זיך אויסגעלאזשן
בין איך געלאפן קויפן פאר א גראשן
ס'ביסל כבוד אין דער וועלט.

נאכן טויט די ווערט:
די טרערן-טראַפנס,
דאָס ביסל אַשיקע לויב
אונטער פאַרשימער ערד.
כ'האַב זיך געבויגן.
געקליאַנעט, געקניט,
געזשעברעט מיט בעמנדיקע אויגן
א יפה-חניפה-וואַרט,
להבה שוה: —

א פידקאָזע פון א פערד
א געפּנרטע,
א נאַכגעוויכט צו דער וואַג,
פון אוראַלמן צייט-געווערק
איינגעזשאַווערט —
פאַר מיינע שווערע טעג אויף באַרג
קוים מיט מי אַרויסגעזייגערטע
פאַראומערט אַוועקגעברט.

דער נדבה-שמיכל
איז איצט ווערט
דעם טשאַד און רויך, פון א טעפל
אויף דרייפּוס-אייזן איבערגעקערט —
ביים פייער-צעבלאַזן, ס'אומפלייט אין זיך צו שפייזן —
ס'ווערעמדיקע דרויב, וואָס שיכורט זיך אין אינגעווייד

ביז גאל אריין, ווי פון א טערנע-טרויב, טערפקע וויין,
צו פארבימערן דעם שכל.

אן א וויזיע, ווי א צעפיעסטשעט רוחל
האט מיך גופא ביי דער האנט געפירט
מומע-מוזע די מכשפה —
געוואלט א מעטאליק גליען אין מיר אויסמינצן,
א דארן-בוש ברעגענדיק פארפלאנצן
אין די מרה-שחורה-שעהען.
געמיינט האט זי, פארשנויפלענדיק איר פיסק,
ס'קומט מיר אנטאן א קרוין מיט בריליאנטן-בליסק
פאר יעדן איידל-לידל פון זיך ארויסגעוויינט.

איר האט אויסגעדוכט : ס'ווערן אין הימל ביי נאכט
צעבלישטשעט די שטערן,
ווען איך זינג און צימבל אויף דער גיטאר,
צום אויסלעש פון מעטעארן —
קומט מיר כבוד דערפאר.
כהאב הרטה : —
מוחל די פרומה אין בעטל-טיכל.

היט מיך, האַר

זיי אַ שומר מיר
פאַר נבהל-פה אויף פאַפיר.

זאַלן זיין די רייד פון האַרץ אַרויסגעכריט,
ס'וואַרט — אַ פליקער-פונק
פון נשמה-אויזן אַרויסגעטיגלט
אין יעדע שורה רויט צעגליט.
מיטן חותם-אלוהים
איינגעזיגלט,
דער ציפּ, קלעם, און פלאַם
אין מיר שמורמיק אַריינגעטריבן,
מיט פען אַלאַרמיק אַרויסגעשריבן.

זאַל זיין דער דאַרן-ברען סוד
אויף בלאַט
פון אַן איש-עפר
אין ספר
מיט וועלט-צער
אַריינגעפייערט.

היט מיך, האַר, אויס
פון רכילות און שמות,
ווי פון אַ נאַר
מיט טיפשות פלינק אויף דער צונג.
זאַל זיין מיין מלה במלה
תמימהדיק אַרויסגעוונטשט

אין כתב אריינגעבנמאשט —
א חי-ארוכות
מיט א קיום פון די דברי הנביאים
און תחינהדיק-פרום,
ווי פון שרה בת טובים.

קאסמישער שטויב

פון קאסמישן שטויב,
צעווינטלמן זאמען,
אויס וואַלקן-שאַלעכץ אַרויסגעגרויט,
וואָס כביכול האָט פאַרזייעט,
אין חלל השמים איינגעבלויט,
זענען מיט צעבושעוועטן אויפברויז
זונען אויסגעוואַקסן,
צעליכטיקן טבע מיט אש-להבה,
צעשוועבטע אויף תבל-אַקסן,
צעפינקלען זיין נאַמען
איבער דעם אַן-סופיקן אוניווערז —
פונקען-אויס פון זיך שטערן
אין חללס אייביקייט אַריינצודויערן.

די לבנה, צעוואַנדלט
אין דער טיפעניש פון באַגינען,
שווימט אַרום אין רקיע-ים.
מעמעאַרן, צעצינדלט,
ווערן אין תוהו אַריינגעפלעמלט,
אַנטרינען אין חשכות פון נאַכט.
דעם ערב און אויפמאַגן,
אין מזרח און אין מערב,
האַט די השגחה
פאַרפוררט מיט אַ גליען פון דער זון-זריחה,
אַ ברען-זיגל איינגעשטעמפלט,
אין קאַיאָר און אין שקיעה-זשאַר,
מיטן אל-עולמים-סוד פאַרהימלט,

איינגערעמלט האַריוואַנטיש טיף
אין מעת-לעת פון אייביקייט.

אן אַפּבילד פון זיך האָט ער געטובלט אין פּייער-בלומ,
אין אַ חלום-לשון צערעדט ;
אַ ימיימים פּלאַם צעשוויבלט,
איינגעוועלטיקט אין רוים,
מיט רוש-פּלאַקערניש צעגליט,
לעולם-וועד.

געוואָלט אין טויבער וועלט

זאל געוואָלט אין טויבער וועלט
קיין מאָל ווערן איינגעשטילט.
צינד אָן אַ שייטערהויפּן,
ביי נאַכט שפּעט, ווען מענטשן שלאָפּן
און ביים צעפלאַקערטן פייער,
לייען אַרויס פון אַ יריעה דעם טרויער
פון דיין פאַרבימערט האַרץ
בעתן רויך-אויפּשלאַג פון די גחלי-אש:
פון בלוט און פלייש בין איך,
מיט נשמה-ברי,
ניט אַ דומס-עץ אין געבלי,
אַ גרין צעבלעטערטער,
פון שטורעם צום מרום אַ צעווימערטער.

ס'איז נימאָ אין מיר — שיר, אַ שבח אויסצווינגען,
הלל זאָגן, קדוש שפּרינגען, אויף זינד-רייד על המא זיך שלאָגן.
אין חלל איז מיין קלאַג צעטראַגן, ווי דאָס זומפיקע קוואַקען
און פון קראַען דאָס קראַקען אין פליען, פאַרשאַלטן איבער מידבר-וועלטן.
ווען בין איך באַשווירן געוואָרן
אין עולם התחתון זיך יאווען,
נאַטס נאַמען רימען,
השגחם שליחות דורכפירן,
הייליק דערהויבן, דאָס גדלותדיקע לויבן,
דערנאָך אין אַן אויס-מות איינפירן, אָן אַ דיין-מענה מיטן שונאָ?

כ'האַב ברען און צעשמער פון די בני-אשמדאי זיך אַנגעזען,
ס'בלומיקט דאָס אויג.
מיט אויפרעג און אויפשטייג איך באַשווער:

לאז געוואלט אין וועלט פון וויסמן חורבן ניט ווערן איינגעשטילט.
אן אַנדענק אין וואַלקן אַרײַנפאַרבן אַ גלייכלענד
פון זונם אויף- און אונטערנאנג —
האַרײַאָנטיש אויף אייביק איינגעברענט
די רציחה און דם-שפיכה
ביים אויפשפּראַץ פון מאַגליכט
און אין דער שקיעה פאַר נאַכט.

מיין מאמען

אין די טיפע עבר-שמראמען
מוזן זיין איינגעיאגט
יענע מעג,
וואס דערמאנען:
ווי א זעג,
געכריפנעט האט דער אטעם מיינער,
אין היץ-אימאזשען איינגעוועבט,
איך, דיין „ציגיינער“
האט אין צווישן-וועלט ארומגעשוועבט.

א שרפהדיקע שלאנג האט דעם שלונג
געענגט,
אונטערן הארץ וויסט געפרעסט,
פיבערדיק איינגעקרענקט,
ווי פון א צעגליטן ציגל —
האט דער טויטן-זיגל.

דער פאטער מיינער
האט ניט אפגעלאזט —
מיט זיפצן-קלאג
געשמאלצן אין זיך דעם פראסט,
און מיט תפילה-צוואנג
געריסן מיך צוריק.

פאר יציאת-נשמה,
איידער אין אימה,
איינגעהילט האט מיך ס'שווארץ געשטאלט.
פארן ווערן אפגעלעגערט,

קוים דורך ראיה-שפאלט
האָב איך געשענקט דיר אַ בליק,
געזען אין דיין קוק
אַ געבעט-גלעט
וואָס פאַרצעגערט
דעם פאַרצי פון מיתה-שמריק,
באַמערקט אַ טרער אויף דיין באַק
פאַרן אַראָפּפאַל,
און פלוצים אַנגעהויבן פילן
אַ צאַפּל-ציפּ אין זעל
ווי פון גוססדיק פאַרצאַנקען
אויפגעטראָפּן,
אַרויס פון מהומה
מיט נשימה און חיות אַנגעטרונקען.

ווען אויפגעכאַפּט זיך מאַט, מיד, נאַם,
מיט שווינדל אין קאַפּ פון טיפּן שלאָפּן,
האַסטו בלייך-בלאַס, אַן אויסגעצערמע,
מיט אַ תחינה אַן אַרויסגעטרערמע
פון מיר דעם שוויים געווישט,
און צום לעבן מיך געקושט,
מאַמע מיינע.

„סמך-מם“ קעגן עת-רצון

דער בעל-שם איז אריין אין דער אומקום-ספירה
מיט בן-אדם-מורא
צעפלאטערט, אויסגעציטערט בקול-רם
מיט גרויס יראה די שמות-הקדושים,
פון בן-דוד די חבלי-משיח אָפגעכונדן,
און מיט רעש-רושם אים געטריבן:
וואַגל! איבער די רקיעס
אויסגעשמערנטע,
און העכער די, מיט פונקישן האַגל
צעצערנטע.

יאָג אין פונקענדיקן רעגן,
איבער וואַלקן-קריע,
ישועה ברענג:
שוין איז עובר-הזמן
אין עולם-התחתון ווערן גאַטס קינדער געשאַכטן.

ס'איז וויסט. יידן האַבן זיך אויסגעפאַסט,
כלינד-געוויינט,
בטחון פאַרלוירן,
מיט זיער געשריי
ביי די מלכות-טויערן.

דו ליגסט אין יסורים — אָנגעצונדן —
זיך שמראַפסט און פאַרשלאַפסט.

אַלע נביאות האַבן זיך אויסגעלאַזט,
פון די, מיט קבלה-שפרוכן און רמזים דיך אַרומצוזוכן.

ס'הויערט אן אימת-מוות.
די שער-טמאות —
זענען אָנגעברענט מיט זינד.
די שמעגן זענען פאַרוואַקסן —
אין זיי שמויסן זיך די שמון-אַקסן,
גריזשען דאָס חמת-גראַז פון שנות-חיים.
טעג ברענען,
פלאַמען קומען אויף
עד לב השמים,
רויכעס האָבן זיך געזעצט,
וואַלקענעס — צעבליצט.

רייט איבערן שטורעם
אין דער אפלה פון ערפּל-געדרענג,
היים צעשופּרן די גאולה.
פון די לעצטע למד-וואַוו-זיילן אין דער וועלט
מיט קנאַפּ צומצומדיקער צאָל
פעלט גענוג,
און דו וויינערסט, צעגערסט אין דיין פּלאַג,
אַן איינגעשוידערטער, צעפיבערטער,
חולה, מסוכן-קראַנק,
אין עולם-התהודיקן פאַרזינק.
דער מקטרג מאַכט געוואַלט,
שעלט.

מ'וועט דיר גרות ניט אַקעגן טראַגן,
שבחים ניט נאַכזאָגן.

די שמחים זענען פארצווייגטערט,
מיט ם"ם-נעצן פארפלאַנטערט.

איינגעבלומיקט איז די ערד.
וועלכער הייליקער כוח
איז דאָס דיר באַשערט
אַקעגן ביזן סטרא-אחרא-רוח אַרויסצווייזן?

אַזוי האָט דער בעל-שם
זיינס אַפגעזאָגט פארן טויט.

אַלע גיהנוםס האָבן זיך צעפייערט
מיט שטיקנדיקע ריחות,
און שמן פון שחת
האַט אויפגעשטעלט אַ משחיתדיקן פלויט —
זיצט דאָרט דער בעל-גאולה און טרויערט.

פידל-בויגן

שפילט אויס צום מרום,
אויף מתרים פידל-בויגנס,
אין פאר-אונט-שעהען,
מעלאדיעס
אויסגעטאנצמע
פון אימאזש-מידן — שנייק אויסגעבאָדן.
אין שימער-וואַלקנס,
אָקעגן צעוונק פון זון-פאָרגאַנג.
וויאַלצ'ט אויס אויף סטרונע-צימער
זעל-אויספלאַמער,
פון ריקוד-זיען,
וואָס פאָרגליען
איבערן אויבערפלאַך-שליאַך
אין גלאַנץ פון ראַזיקן אַפשיין
אויספינקלענדיק,
איינטונקלענדיק,
ס'גילדיקע אַפזיין.
היפּנאָזירט אַרויס סאַנאַר-קלאַנג
מיט אַ צעשוונג לייכט
מאור-חדוהדיק גרינג,
וועגן די באַלערינאַס
אויף די הימל-בינעס
איינגעחלומט פאַר נאַכט
אין פּורפּור-ליכט.
שפילט אַ נשימה אַרויס פון נשמה
צום אַפּטאַגן
און צום אויפליכט פון לכּנה און שטערן.

ווי קרישנאדאט

פון ציקל אינדיע — ניריארק
(נאך טאגאר)

ווי ביי אייך קרישנאדאט דער „חרטום-זקן“,
איז מיין שכן ארויס אין מיטן שמאט,
אין א כאלאט מיט א טורבאן א הויכן,
א תפילה פון הארץ פארבאקן.
ארויסשעפטשענדיק מיט די ליפן —
שאקונדרא.

ראיז ארויס אין א ברייטן שפאן,
מיט א צעקעמטער בארד שווארצעך-גרא,
צעשפרייט די הענט —
צום פייער-זשאר, אין דער מארגן-שעה,
מיט שחרית-רויט, אין וואלקן איינגעגליט —
גאטס ליכט צו שעפן.

פון זיין ווארעם-ברוסט
האט דער הימל-בלענד א גלוסט
ארויסגעמאנט, ווי ביים אדלער וואס פליט פרי
פון נעסט, ווי אין א צויבער-טראנעם,
הויך צעשריגן צום קאראן-בלענד —
שאקונדרא.

דער זקן מיטן נביא-שמעקן
איז ארויס אין א זיידענעם כאלאט,
מיט א טורבאן א הויכן, אקעגן אויפגייענדיקער זון,
צעשפרייט מיט די הענט די הדרתדיקע בארד —
חכמה טיילן מיט עצה-ווארט
צום קיניג אין דער קרוין.

צו רשע-שר,
צו זיין בעל-יועץ אין מיניסטער-מיין, צו הויף-נאר,
צום חקרן, און צו אלע עלצמע פון דער שטאַט.
ווייזן זיי, די שטאַל-פייגל, הויך מיט אַרויסגעזעצטן הויך,
אַ טויטן-קראַפט אין לופט,
מיט שטנס-זדון-זשום אויסצולאָדן דעם אַטאַם-פלאַם;
זאָגן מוסר:

איידער שאַרפן שווערד —
אויסשמידן מעסער,
צו רעפּטלען ברויט
אַפּטרייבן הונגער-טויט;
און במקום אַ קראַ-מחבל מיט וויסטונג-פליגל אין רוים
זאָל אַ טויב אין שנאַבל שלום-צווייגל ברענגען,
און פייגל זאָלן זינגען, איבערטשוויטשערן דעם טרוים.

אַזוי פּלאַפּלט אַרויס מיין שכן אין אַ טורבאַן הויכן
חכמה-רייד צו אַ געזעמל לייט:
צום קיניג אין דער קרוין, רשע-שר,
צום בעל-יועץ אין שקאַרמוין,
צום חקרן און צום הויף-נאר, דעם מלכס ליץ,
צו דער מלחמה להוט
אלע עלצמע פון דער שטאַט —
שאַקונדראַ.

שושנה

צו א חלוצה

נאך אן ארויסגעוואַלקנטער טרער
ווערט די ראיה פארשלאַגן מיט ליכט,
ס'הארץ פון ברוסט-שייד —
פוסט און לער —
אויפגעריכט.

כ'בין גרייט און לחוט אויף א מינוט
מיט גרויס הנאה
מאנצנדיק פארבלענדן
ס'לעבן מיינס, ס'שלאַבריק גראַע,
אין נעפל-יאַרן איינגעפרוירן
אין גלות-לאַכעס איינגעכונדן.

ס'פאלן פון גוף די טרויער-שאַלן.
כ'פליגל-אויף אין א הללויה-ווינט
צו יידן — ירדן-לאַנד,
געבערגט און גענידריקט מיט טאַלן,
פון זוהר-באַגיגען און שקיעהס באַמאַלן,
א פארפלעמליקע פרייד
פון א מאַראַנצנדיקן גאַלד.

כ'זע אן אַפגעקאַסעט פעלד,
מאַרגנדיק צעגליט,
מיט סנאַפעס שטרוי
נאַכן שניט,
פון חלוצה-הענט נעכטן

אין גראַז-גארטלען פאַרפלאַכטן,
בריליאַנטיקן מיט טוי.

כ'הער זשוקעס-צעברישמשעט
זשומען אויס אין זייער קיום
אַ לחיים
צו איר פרי אויפקומען
מיט געבענטש אויף די ליפן.

אויך איך,
צעתפילהט מיט שבת,
פול אַן מיט דעם צעבלענד מיין כּוּם
און מיטן שפרודלדיקן שיין
קידוש איך אויס
ווי איבער וויין,
אַלע סידור-ברכות
צו דינע יונגע כּוּחות —
שושנה.

טרויער-פויגל

עוף פון צווייגן-נעסט
מיט בלעמער-שאַמן —
נאָך וועמען טרויערסטו וויסט,
אין גארטן צעבליט?

ניט שפּרינגסט טשוויטשערנדיק אַרום,
ניט זינגסט אויף צעוואַקסענעם בוים,
קומערסט-זומערסט צעברייט-איינגעמידט.

טריב אויפגעטאַרעט, אַנגעכמאַרעט,
אַוועק פליגלסט, שמוס-שטיל,
פאַרן שאַרענדיקן אויפלוויכט —
און פאַרוואַגלסט צוריק פאַר נאַכט,
ווען ס'טשירפעט די גריל
אַ געוויין נאָך דער אויסגעלאַשענער זון.

דרימלסט אַנגעבלאַזן,
ס'צימערן די פליגל.
האַט דיינע דיך פאַרלאָזן?
איז זי אַ געפאַנגענע אין אַ שטייגל,
פאַר אַן אַפענעם פענצטער,
ווי דו ביטערסט אויס דיין דופק-שלאַג
שוועבנדיק הין און צוריק?

פאַר וועמען פלאַמערט דיין האַרץ
אַ מייל אַ מינוט?
ציפסט מיטן שנאַבל
ביזן בלוט

א פעדערל שווארץ פון ברוסט,
ווי א קריעה-פליק
פון אן אַבל,
נאך א טויט-פארלוסט.

עוף צעטשובעט
מיט פיין-גריזאמע אין זיך
איינגעדזשוכעט,
אין אומעט איינגעדימעט.

ווילסט ניט זען
מיטן פארשווימענעם קוק
דעם אויף-און אפגיין פון טאג;
ווילסט ניט אויסשוויפטשען
א פישטשענדיקן פיף
צו די שטראלן, וואס אין אונט-נעפל
ווערן פארפאלן.
וואַגלסט, פליגלסט צו דער נעסט,
ווען די גריל טשירפעט אן א הפסקה
א געוויין נאך דער אויסגעלאַשענער זון.

ביז לעצטן טראַפן

ביז לעצטן טראַפן
טו אויסזופן
פון אַנגעפילטן האַרץ-כּוּם
און קום ווילד, שיכור, בלוטיק צעזידט
פון צאָרן-געפלאַקער
מיט עופל אין אַ טראַנמע
אויפן שד-יאַריד
פון קיינעמס-לאַנד.

מיט גאַל-צעשריגן קול
און יללהדיק קינד
אויף דער האַנט
שטורעם דיך אויס מיט ווילקאַנישן אויפברויז
צו די מיט נערוון אין שאַרבן אַפגעשטאַרבן —
פאַרזיגלענדיק אין אַ טויטן-כוּך
וויפל הריסה,
צעפלאַמטער רוח
פינקל-פונקענדיק צעשפרונגען
קען אַראַפהאַנגלענדיק ברענגען.

שריי מיט דונער-ברי
פון אַנגעכמאַרעטן צאָרן.
אין דיין מאַרץ-צעוועק
איז אַ שגעון-שרעק
וואָס פאַרוויסמלט דיר די יאָרן.

טרינק גיפט פון אַנגעפולטן כוס,
און מיט קינד צעוויינט אויף די הענט,
געוואַלדיק צו די וואָס דעם משחית-כוח
אין דער הייך
מיט פלאַקער פיגלעס האַבן צעברענט.

אין חי-ימים

אין חי-ימים
ווי אין א צעפלאסענעם טייך,
שפיגלט זיך אפ זון-ליכט, לבנה-שיין,
הימל און שטערן ביי נאכט:
ווי ס'טובלען זיך מיינע נשמה-עמאציעס,
צעכוואליעווען פארחלומטן זילבער און גאלד
פון אויבערשטנס אויבן אריינגעשפילט.

פארן אות-החיים
וואס פארפילמירט אין זיך איין יום-טוב,
ווי א חלום,
אין א קדושהדיקן פארהויך,
די מעשי-אלוהים,
בילדלעך אויפגענומען אין כל עולם-בוך
פון איינגערייסמעטער טבע —
פארגיי איך זיך
מיט צעפלאטערטער חיבה
אין א קול-רינה
צו די שער-שמים.

א געזאנג צעיובלט, וואס ווערט באהאפטן,
מיט אור-השכינה
אין אויפטאג אן אויסגערופטן,
פון פינצטער-תהומות, דממה-מקומות,
ציט די דמים-פעדעם
פון חיות ארויס,
פארשווינדט בלענדיק איינגעהבלט
אין מערבדיקן פארגאנג.

כ'צי אָן די בין-השמשות-סטרונען
פון דער צימבל-כלי,
שמעל אָן דעם טאָן
און באַגלייט מיין שיר-התפילה
וואָס פאַרקלינגט צו די מרומיות,
ווי דער טרעל
פון פויגל צום פאַראַוונטיקן בלענד אין וואַלד.
ווי פון גריל אין פעלד,
גראַז-שפּרינגער, היישער-יק-זינגער,
שאַרש און ווינטל-רויש,
אין דער זאַנגיקער תבואה,
פון שקיעה באַלאַכטן —
ווי אַ צעדאַוונטע שריפה,
וואָס איז עולה-יפה.

כ'זינג צום אש-השמש
וואָס פאַרגייט,
כידערפיל זיך זעל-גרינג
און ס'ווערט אויפגעלייזט
אין בין-השמשות-ליכט
די אפלה-חידה,
וואָס פלאַקערט אין גוף
פון די טיפענישן אַרויף,
און לעשט זיך אַריין
אין אַוונט-שיין
מיט הייסן גלוט
וואָס פאַרווינציקט זיך אין בלוט,
ווערט מיט יעדן דובר-אומר

איינגעמינערט,
אין פארפלעמלטן שימער
פון היימים.

ס'שפיגלט זיך אין זיי אפ דורך מיין איך,
ווי אין א צעפלאַסענעם טיך,
זון-ליכט,
לבנה-שין,
היסל און שמערן ביי נאכט,
ווי ס'טובלען זיך מיינע נשמה-עמאָציעס,
צעכוואַלען קרייז-וויבראַציעס
אין פאַרחלומטן זילבער און גאלד
פון אויבערשטנס אויבן,
אַריינגעשפילט אין נהר-החיים-לוף,
פאַרפילמירט יום-יום
אין אַ כישופדיקן פאַרהויך,
ווי אין אַ נענאַטיוו,
די מעשי-אלוהים
באַרעכנט, איינגעצייכנט
אויף לעתידי-לבוא
אין כל-עולם-בוך
פון דרך הטבע.

בשם — אַדוּישעם

גייט אויף פון זעל-טראַנשייען,
הויכגעשרייען מיינע,
קעגן דער מיתה-משונה
איינגעהימלט —
אַ צעיאָנטע איבער דער ערד,
שטורעמדיק צעטומלט.

שמן-סוד צעדריבלט,
מיט מאַרטאַל-טשאַד
איינגעשוועבלט: —
אַ פייערדיקער כוח
צעפאַקלט און ניצודיק צעברעקלט
גרייט אויפצורייסן אַ רוחות-רויך
און טויטן-פלוך.

פון זעל-טראַנשייען
לייזט זיך אויף ווייען מיינע,
אין אַ צינד-שטאַף-שטראַף
איבער דער ערד: —
זאַל בקול-קולות ווערן געהערט
ס'בלוט צערעוועט רויט —
זיין צע'שמע'ט בשם אדוּישעם,
איבער דעם דעמאָן,
אין אַ פלי-טומאָן
זיך טראַגנדיק אין רוים.

גייט אויף, געשרייען,
אין א צינד-שמעף-שמרעף —
א גשמהדיק אויסבריען
פון א פאראיבל,
אויף די בעלי-המשחית
פאר זייער גיהנומדיק באשאף
פון דעם צעשמער-מחבל,
האבנדיק מיט א טייוול געיובל
זיך צעפאפט
און א געיאמער
ארויסגעפיפט.

געהאפט זיך טרעפן

פון ציקל אינדיע — גיריארק
(נאך טאגאר)

אויסגעריסן ביזן קאריען-וואַרץ
אילע גראָזן-רימלעך,
מאַכיק שמעכיקע —
פון ווילד צעוואַקסן האַרץ;
פחד-טריבן,
מורא-זשמורע,
פון די אויגן אויסגערטריבן,
הענט אַפּגעגאַסן, געדאוונט,
אין אַ לייזונג-ליילעך איבער רוק און לענד,
ווי אייער הייליקער דאַרט, מיט מחשבות באַשווערט —
בין איך אַרויס פון פינצמער-נעכטן,
אוועק געטלעך פרום פון היים
אויף דעם פאַנטאַזמאַ-שמעג,
צו געפונען הימל-מעג
פון ערשט באַגינען דורכגעלאַכטן —
שאַקונדראַ.

געגאַנגען זוכן
ביים שטראַל-באַזוימטן אופק-ענד.
דעם לויטער-שמראַם
פון פעלדזיקע הויכן,
מיט די מקווה-טיפן
אין אַ זוניקן פלאַם
אַפּצוטובלען די נאַכט-איבלען
אין מיר חלומיש כימעריש איינגעשלאַפן.

פון מיין איינגעטונקלמט הויז
אן אפשיין-שויבן,
אין א שלומער פון אימה-ביימער,
מיט א שימערל אין קוק
זינגעוודיק געהויבן,
האָב איך געשפּאַנט,
א גערייניקטער פון זינד,
צו דער היים: —
ווי ס'איז צעבליטער צווייט פון ליכט געגלעט.
מיט א שטיל געבעט צעליפלמ,
א טרער פון אויג אַרויסגענעפּלמ
אָוועק פון די פּאַנטאַזמאַנאַראַס-מוראַס,
ווי פון א וואַלד אַ וויסמ, פּוסט פּאַרלאַזמ,
מיט פּויל-פּניאַקעס און רוחות-שמוקעס,
שאַטנעס פּאַרציטערמע, אָוועקגעפּלאַמערמע.
כ'בין אַרויף צום פּאַרטאַג, מיט אַ תּפּילה-זאַג
און אַ טיפּן האַפּן:
דיך אויף שייך-גרענעץ צו טרעפּן,
ווי אַמאָר אַ שטראַל,
פּויל פון בויגן צילמ,
אין סאַמע פּינטל פון דער וועלט —
שאַקונדראַ.

מיראלדי

פון די פאשאנאדן

די ראייה-פייערלעך, ווייבלדיק פארשייט,
וואָס שיינען פון דיין קוק אַרויס,
צינדן אין מיר אַ חיות-פרייה,
ס'ווערט זעל צעוואַקסן —
מיראלדי.

דאָס שקיעה-ליכט,
אין מיינע אויגן, וואָס שפּיזלט זיך אין דיין בליק,
איז דיר אַ מתנה צוריק —
זאָל עס בלייבן אַן אַנדענק,
דיין לעבן לאַנג,
ווען כ'וועל מער ניט זיין.
איבער מיר אַ מאַקסין-גרעזל וועט וויאַנען,
אַ ווילדער ליאַנען זיך צעפלאַקסן.

פון די פאַר-אַוונט-שמראַלן,
וואָס כ'טו פון טייך פאַרן פאַרלעשן אַרויספּישן,
שפּין איך פאַר דיר אַ קרוין פון דעמער-ליכט.
וויל פירן דיך צו מיין בליץ-פאַלאַץ
אין טונקעלער נאַכט;
דורך חלום-סטעזשקעס, לבנה-געפאַרבטע,
איבער בערגלעך גליק אַנגעהאַרטע —
אין טוי-פאַרטערטן
אוצר-גאַרטן,
ווי שטענגלדיקע בלומען
איבער שטעכלדיקע צוימען
מיט פאַרבענקטן גלאַנץ
שמרעקן זיך צו אונדז.

ווילדע הושענאס, צעפלימערט מילדע,
פארזילבערן ווינטלדיק פרום,
מיין וועלקנדיקן טרוים.
לאך ניט, וואס דער רויזן-האניק,
וואס ס'האבן די אונטערמעניקע און ווידערשפעניקע
בינען אין די פלאנץ-קריגלעך געפונען,
איז לאנג שוין אויסגערונען.

גלימצער ניט די ווייסע ציין אין פנים מיר אריין —
ס'א הארצן-שניט,
און טוט וויי,
ס'פארצאפט דאס בלוט —
מיראלדי.

לאז דיך פירן פון אן אלטן נאר,
מיט גראע האר, פול וואנזין —
אין זיין שקיעה-גאנג
אויף זון-סטעזשקע
צום שימער-מאל,
ווי אמאר שלאפט.
און זעל מיט זעל ווערט באהעפט —
פון גוף אויסגעמאן —
אין א אלוהים-פסאלם פרום,
א יחי-אור-פלאם.

שפעט ניט אפ וואס כ'בין פארנארט,
אויסגעוועפט, שכל אויסגעשעפט,
א זקן, אויף דמיון-שמעקן

אָנגעשפּאַרט —

און דו אזוי יונג.

דער נשמה-פונק,
פון מיין צעפלעמלט אויג,
וואָס צעשפּריצט זיך אין דיין בליק,
זאל שיינען נאָך מיר,
יאָר נאָך יאָר,
ווען כ'וועל מער ניט זיין,
און פאַר דיר אליין, עפּימירל,
בעת פאַרפּלי-צייט צו יענער זייט,
אין דיין פאַרנאַכט, זיין ס'פּערל-ליכט
אויף דער שמאַלער-גאַנג-בריק
ווען ס'זע-פּייערל,
קאַלעמוטנע פאַרוואַשן,
וועט זיין אין וואַלקנס אויסגעלאַשן.

לאַך ניט, וואָס טרעפסט אָן
אויף האַרבסט-ביימער
פון טרוימער,
נעכטיקע פּייגל אַרומשפּרינגען, וואָס היסשפּייען
אומזין-ליטורגיעס אויסצוזינגען,
מיט אַ זעל-נאַכטריל
פון חלומות פאַרלאַפענע,
ניט איינגעשלאַפענע —
מיראַלדי.

וועמען רופט די נאַכט?

וועמען רופט די נאַכט, ווער איז ער
צו גיין איבער תהום-בריקן
איר סוד צו אנטפלעקן?

ר'זעט: מעטעאָרן פאלן,
דעם טייך זיך פליעסמשען,
שמערן אין אים בלישמשען:
די ביימער-צווייגן רושיק זיך וויגן —
סעפיר-דער, מיט בלעטערדיקן שורך;
אין אינטריגע-וואַלקן
לבנה זיך הילן.

הערט טריט וואָס אין בלינדקייט שמעלט
אַ געהיים-געשמאַלט:
זיך שלייכט מיט ליכט,
וואָס פארפלעמלט אויג פייכט-פארטרערט.

וועמענס בעזעם זוינטלדיק קערט
אימהדיק שמיל,
וויטערונג צעפליגלט ראָד אין מיל?

ס'שרייט ווער אויף,
ווילד פון אַ געצעלט,
האַרץ קלאַפּט,
ס'בלוט פאַרצאַפּט.

עמעצער אין פענצטער
ריכט אָפּ חצות,

פון אן אייבערשמן גארן ארויס,
הימלט זיך איין דורך די ברילן
אין די קאסמישע אויסהוילן,
זוכט אין צעלאַכמענער הייך
אימאזש פון משיח.

פון א פארלאזטער חורבה
פליט ארויס א פלעדערמויז
מיט א געוויכער-צוג,
ראדיאָרמ, נאַכשפירט,
א ווייט צעפלאַטערטע פליג,
צעזשומעט ווי א האַרנעם-בין.

ווער איז דער, וואָס קאלכט אין זיך די טונקלעניש אַריין -
באַרשט אין חשכות געטונקט?
אים דוכט:

ס'צעשרויפט אים די נאַכט
און כישופדיק רופט
זען דעם טייך זיך פליעסמשען,
אין אים שמערן בלישמשען.
די הינט בילן ווען מעמעאַרן פאלן.
א סעפיר-דעך טוט בימער-צווייגן רושיק צעוויגן
מיט בלעמערדיק שורך.

אַז איך וועל ...

אַז איך וועל, באַגלייט פון געיאַמער,
ברוח-נשמה אָן געוויכט,
פאַרלאָזן די ערד אין אַ פינצטערער נאַכט,
אין די בלאַע הויכן זיך איינברעכן,
צום גלימער פון הייליקטום,
פון וווּ זונען בלײַען אויף,
וואַלקנס גלײַען און צעגליען,
און ס׳פאַרבט זיך מיט פייער-טרויער
ס׳וועלט-געמיט, אין שכינה איינגערומט.

וועלן זיך נאָך מיר נאַכשלעפֿן
די מעשי-סדום פון מעסער און שווערד,
מלחמה-מהומה, שפיכת-הדם
פון קין-צייט, ביז איצט מיר נאַכגעבליצט.

מיר וועט נאַכפֿלײַען, ווי אַ בראַנדיקער פֿלוך,
דער רייסטער-בוך, מיט רוימן ציטער
פון פאַרשרפהטע טעג,
איינגעגלימערט מיט שרעק,
אַ כליפֿ-געוויין איינגעמולכט מיט דער פען.

מיר וועלן נאַכסאַפֿען רשעותדיקע עוונות.
די אימות פון די היראַשימאַס,
אַפגעסמאַליעטע.

מיר וועלן קוימענס נאַכרויכערן
אַ קדחתדיקע מענטשלעכע סאַזשע —
וויכערדיק צעטאַנט פון ווינט.

איבערגעברענט לעבן,
אין שווארץ-וואַלקנס נאַכשוועבן.

וואָס זאָל איך טאָן, מאַמע-זון,
אַז ס'איביק אויג
מיט נהרהדיקן שיין
וועט שפּיזלען-דורך מיטן גוג-קוק
זיין משונה-ערד-ווערק
מיט אַ פינצמערער זאַרג?
ער האָט אויסגעקינצלט
אַ גלוסטונג אין מיר
מראה-עולם זיין: —
אַריינחלומען מיט בלי-נפש-ברי
קיין-היהדיקן חטא
אין דער אבדון-צעווייעטער צייט.

אַרויסגעלאָזט געוואָרן כ'בין אַן אומשולד-טויב
אין וועלט, ווייס צעפליגלט,
און קום צוריק — אַ ראַב,
מיט אלע חושכן אָפּגעשפּיגלט;
קער זיך אים פול שרעק,
וואָס קלעמט און פּלאַמט,
ווי אויף במות מיט תרעומות,
קעגן הייליק געשאַרפטן בליק —
פון אַדוישעם אלוהים.

איינפֿינצטערונג

דער בין-השמשות,
פארמונקלעניש פון מאג,
איז א דין-געשפין אן ממשות,
היל-שאל פאר דער שקיעה פון זון,
איינצושושן אין מערב-ברעג,
ס'פארפינקלעניש אין פינצטערניש איינלעשן.

ס'וואנדל-ליכט
מיט איר שאַטן
היט ווי א נאכט-קדשת ס'גרויליקע רשעות
פון חושך-שרעמלעך, ניט געדאכט,
פארביסן אויסגעלאסן.
זייערע געדאנקען-מחלה-מוכלע
פילמען זיך איין אין מוח
פון אלט-געווארענע צעפארענע לייט,
פארשנארכלטע אין שלאף,
איינגעזונקענע טיף,
באגאסענע מיט שווייס;
מכשיפות מיט צעשויערמע קעפ
איינגעהויקערמע
איבער פארעדיקע מעפ —
א זידיק קאכעניש,
א קריימעכץ-געמיש
פון טיפוס-מגפות,
צו באשפיוון
די צעלודערמע
טארטור-ריזן,
כימערעס-רעות.

הענגענדיקע אויף חלום-שמריק
אין א שרעק-וואַלקן
אונטערן באַלקן.

זיי פייניקן און באַשטאַרבן
מיט אימה די נשמה
שטיקעווען מיקראַ-געדאַנקען.
צעפליקטע, אַרויסגעוועקטע
— אַוים טיפער שכחה, פון אונטער-שאַרבן-סטריכע —
אַ וויזיע-געמיש מיט פחד-באַראַזש,
וואָס פאַרטושט און פאַרלעשט
יעדן פיכערנדיקן רויט
צאַנקענדיקן קנויט
אין מאַרד.

ביים אטלאַנטיק-ברעג

פון ציקל אינדיע — ניריארט
(נאך טאגאר)

ביים אַקעאָן-ברעג פאַר טאַג,
זיצנדיק אויף אַ פעלזן-שטיין
זיפ איך זשמעניעם זאַמד
דורכגעפלאַמט
פון זון-אויפשיין —
שאַקונדראַ.

ווי איך ביים ים,
בענקסטו מסתם
אין קדם-לאַנד;
פאַרבּרענגסט דיין צייט
אין אַן אַטלאַסעניעם הילעם אַן שיד, ביים גאַנגעס-טייד,
ווי זנאַכערס און כישוף-מאַכער-לייט
ס'מזל מאַלן,
און פאַקירן
שלינגען פלאַם,
קוקן אויף האַנט,
זעען שטריך-באַטייט,
און זאַגן צו גילדענע בערג
מיט האַזן, וויזלטירן און ראַז-גליק-גראַזן,
אין לאַנקעס אַרום וואַלד,
ווי פייגל אין רוים צעטרילט,
משוויטשערן אויס אַ בענק-געזאַנג —
שאַקונדראַ.

אויף א פעלדזן-שטיין
מיט אור-סודות-איינקריין
כ'זיין,
קוק פארטמט, ארויף,
פינגער-דורך בריליאנטן-זעמד,
און מיר דאכט :
שיינסט ארויס אין וואַלקנדיקן ליכט
נשמהדיק אין מיר איינגעשפיגלט.

קומסט אויף אין די ראנד-קאנטורן
אן אימאזש :
כאַטש פון דיסטאַנץ
איינשימערירן,
אין מיין זכרון —
שאַקונדראַ.

אין קיניגס געוויסן

אין קיניגס געוויסן,
דימענטיש קראנק,
איז א גיפטיקע שלאנג
איינגעביסן.

אין ארומוואַרף אויפן געלעגער
קוקט ער אילע רגע משוגע
אויפן ראדיאָרטן זייגער.
ס'חשכות פון די פענצמער אין דרויסן
לעקן שדים-ציינגער,
לאַכן, קייכן-אַן
מיט ווינט-געוואַי אַן אומרו.

זעצט זיך אויף ביזו דער קייזער ריז
ווילד-צעטראַנגן,
און יעדע פארלאַפענע שעה,
צעגריוזשעט ווי פון מיזן,
ציילט ער אויף די פינגער,
איז גוזר צו פארטרייבן
די קאַשמאַר-געשמאַלטן
אין די ווינקלען באהאַלטן;
הייסט ליכט אַנצינדן,
און דעם סופר באַפעלט:
שרייב צו דער פירונג פון דער וועלט —
די לכנה אין הימל
זאַל פון די וואַלקנס אַרויס ווערן
און מאַמקען די שטערן.
צום געקרייציקטן אויפן סלופ,

מיט די דערנער אויפן קאפ,
ביים אויפגיין פון זון
שענק אים מיין קרוין.

א צעפיבערטער פון היץ
דערלאנגט דער מושל
צום קאמערדינער
דעם אוצר-שליסל
פון גאלד איינגעציגלט
אין די קעלער-זוענט פון פאלאץ,
מיט שלאס און רוקער
פארריגלט ;
טוט אויס דעם זיגלרינג
און זאגט אן שמרענג,
צעמיילן פאר מאג ס'פארמעג
צו פינצטער פאווואמינע
דלות-שפינער,
זיצנדיקע אין קערקער-קינע.

פאַר די „דברות אויפן באַרג“

ס'האַט אַרויסגערעדט פּייערדיק פון זיך,
דער שמד-משיח
אין לאַנד פון ירדן-טייך
מיט האַרבן וואַרט אַ געבאַט:
„נאָך באַק-פלעם,
שמעל אויס די צווייטע פרום“
וועט דיין זעל אויף בלענדיקער שטול
זיין נאָענט צו גאַט
אין הימלישן קיניגרייך.

פאַר די דברים במלים,
געדורשנט אויפן באַרג,
האַבן די ערלים,
דינער פון רוימישן געץ,
אים אויף קלאַץ גענאַגלט,
און מיט שפאַט פון „גאַלגאַט“ אַוועק.

דורות שפּעטער אין צייט-געטריב,
מיט מאַטערדיקן געוויסן
פעטער האַס און פאַרדראַס
אין דם-רע צעפלאַסן און איינגעכריט,
וואַרפנדיק אויף גלות-ייד דעם מאַרד-בלכול,
הערנדיק דעם גלח דערציילן, אַז אַתו איש
„גאַטס-זון“ איז אין ווינטיקן רעש
צום הימל געפּלויגן.
האַט געטאַן אים אַ מורא באַפּאַלן
און זיין רשעות צו קילן
איז ער מיט רציחהדיקן וווּט

איבער די שילהויפן געלאָפן
ברודער-בלוט פאָרגיסן,
מיט כעסיק צערנען ביו צום פאָרסלינען
אויף שייטערס געברענט,
קדושים פאָרלענדט,
אין קוילן-לעש און אין אַש
הייליקן גייסט צו געפונען.

מאָדליעט זיך שמום מיט רויט איינגעשמירטע הענט
צום הייליקן לאַם
בעט כפרה פאָר דער זינד
אויפן מלחמה-פעלד :
וואָס ר'האַט געטאָן קריגעריש פאָר-בית-עולמן
זעט מען אים פחדניש צלמען.

ספיקות

קוק אריין מיטן פארזשמורעט אייגל
אין צויבער-שפיגל
איינגעברט רויט פארזשאווערט
און זע דיין חלום-בלענד
מיט שאַטן-לעכער דורכגעברענט.

שפינען וועבן פון קברות-מאך
תכריך-פעדעם,
אין דמיון-בוידעם
צו פארבינדן גזמאות,
וואָס הויערן אין שכחה
אין מוח-חשכה.

קוק אריין
אין כישוף-שפיגל
פון ספיקות פארזשאווערט,
און זע דעם חלום קוים
אין זילבערניש זאניאדעט,
זע שרף-פייגל מיט נאַכצוג-עק
איבער דיין שטרויענעם דאך
אין צעשמורעמטער הייך
הוליען נאך שטיקנדיקן רויך —
צעצונדענע שרעק;
זע די צייט פארפלוכט
אין געליישמן גלאַז,
וואָס לייעט דיר אויס איר מינוט
פארצאָפּט מיט כלום.

שענקט מיר ליכט

שענקט מיר אן אָנגעצונדן ליכט
אין דער אָפּלדיקער שחורה
צו האַלטן אין די הענט,
באַשיצן פון ווינט,
און טרעטן אויף שייך-פּאַס קורצן
מיט אומרו אין האַרצן:
ניט צו זינקען אין די פינצטער-זומפן
פון דער נאַכט
מיט צעכוואַליעטער מורא.

ס'שלייכן זיך דורך מיט צאַנקענדיקן בליק
פיגורן הויקערדיק איינגעשרומפן
אין מיינ חושכדיקן שמעג,
רירן מיך אָן און פאַרשווינדן אַוועק,
אויפּשרעקן די געהירן
ווי פּחד איז איינגעדעכעט.

עמעץ געל ווי וואַקס,
איילט מיר נאָך אָן מינדסטן שאַרף,
ציילט מיט שפּאַט מיינע פאַרלוירענע טריט,
פליקט אויס ווי ווילדגעוויקס
און באַהאַלט אין פּאַזוך,
מיינע זיבן דעקאַט יאַרן, ערדיש אָפּגעדריםלט,
פאַרוויאַנעט און איינגעשימלט.

צעשפּאַנט געשווינד
יאַגט עס און טראַגט מיך ביז, בלינד,

אויף דער סמעזשקע א פארטרערטע נאם
פון אין טרויער אפגעגאנגענעם פארויס.

ס'שפראצט און בליצט אויף פון דער פויל-פייכטעניש
ווי א בליעניש פון בלימלעך און שוועמלעך
א גיפט-פלאנץ-שריפט —
במעשה, פון די אין נאכהענג-צוימן
צו די לאנגע וויימן דורכגעטרעמן —
א לעצט אויסהויכן-צייכן, דורך פונגוסן אין אויפטויכן,
מיט א בלענד, פאספאריש-צעשיינט.

שענקט מיר א ברענענדיק ליכט.
כ'וועל באשיצן מיט די הענט פונעם ווינט
ס'זאל ניט פארקאפטשען
בעתן דורכטאפטשען
די פינצטער-זומפן פון דער נאכט,
שפאנען ווייט צום אויפטאג,
אפטערסלען ס'שווארץ פון וועג,
ס'בלינדעניש פון אויג,
איינבלענדן אין עק הייליק ארט,
ווי די אבות רוען,
דארט ווי די גילדענע וואלקנס
אונטער די הימלען ציען.

זאלב דאָס גאַלדענע קאלב

זאלב דאָס גאַלדענע קאלב
און קני פאר די קרבן-פייערן,
וואָס ס'מקריבן די באַלוואַן-לייט,
פארפּעסטיקן די לופט מיט געפרייפּלמע רייד: —
אַטעמדיק אַ טשאַד פאַרן משחית-גאַט.

ווי ס'ליגט פּגראַפּן
פון מיין זון-רויז חלום,
אַרויפהיטשען האַרבע קאַטשאַן-ריבן —
מיט פּלאַקסענע בערד,
פאַרן פאַרחלושטן עולם
איינגעחושכט ניט דערנערט:
— זייער זאַפּטיקער סם-טעם, טערפּקע ביטער אויף גומען און צונג,
ברענט מיטן איינגעלאַשענעם פּלאַם,
ווי פון איבערגעשימלטן פעפּער-געטראַנק.

פון די אַפּגעזיגלטע מורא-שלעסער,
ס'וואַרט אַרויסגעשפּאַרט, אויף די ליפּן פון מויל,
איז גאַלוואַנזירט מיט גאַל
און שאַרף ווי דאָס באַטקע-מעסער מיט שטאַלן-בלענד,
ביים יאַטקע-יונג אין פאַרבּלומיקטע הענט,
וואָס טרייבערן כּהמה-אַדערן.
שנייד איך דערמיט טריפה-שטיקער, פון די פּרום-צלמדיקע שרעקער,
אין די פּריסמער-פלודערן, וואָס מיט הויל-שקר וועקן אַ נשמה-אימה-געשפּיר,
אַז דער תּחתון איז צעברענט פאַר מיר,
און פאַרשווייגן די מאַרד-חמאים פון זייערע טויטאָן-רשעים.
ווערט דען געהיילט די האַרץ-וונד?

מיסט-פליגן בלודנע זלידנע,
ראיען זיך ארום איר,
לאזן אריין א שפיוזדיקן גיפט-געפריה,
וואס בלאטערט און יאטערט.

גיי ווער אן איוב-חכם,
און נעם אן די פלאג מיט לויב פאר ליב —
ליגט אכער דער זאג אויף ציטערנדיקער ליפ
און ס'געפינט זיך פארפינצטערטע זעל
פאר דער גיהנום-שוועל
געפארבט — פייער-רויט
פון קרבן-בלוט.

כ'ווער בידנעדיק גרייז-גרא.
ס'שרייט אריין מיין ווילד געוויין
אין צעגלימער שעה
פון פארנאכט,
ווי די שקיעהדיקע זונה
שיינט מיר אריין א שטראלן-שטיף אין פרצוף.

גיי זינג איר א שבח-שיר,
בעת מ'שיקט פלאקער-טויבן
א מתנה ארויף,
רויכנדיקע ראבן.
מארס-פייגל פון שלום.
גרויל-גדלות-סמרא-שידלעס
שרעקן דעם עולם
צעטראגן און דערשלאגן.

פארן גאלדן קאלב קני
ביי די פייערן פון עבודה-זרה
זאלב די באַלױסן-לייט
מיט אַ גאַל-אױל,
מראַג זיי אַקעגן דאָס כהונה-קלייד
און שטיי פאַר דער-הלום-פנירה
זיבן איילן איינגעראַבן,
זאָג, הערסט ניט וואַרקען
אַ צעפלאַטערטע פריד-טױב,
נאָר דאָס געקראַ
פון אַ פלאַמענדיקער ראַב.

א פייער-פלוך

וואנזיניק באזעלט
אנמציקט,
אויפגערוודערט —
ווערט אין וועלט
א פייער-פלוך
ארויפגעשליידערט:
אנשמאט צו פארשמעקן די לעכער,
ווי ס'גריזשעט די מויזיקע נויט,
פאריאנגן קרענק-פלאג,
צעפיבערניש פון טויט;
ליכט אין מוח האבן געבראכט —
א שלום-טויב פאר בלישמ'ש-שויב פון עולם,
מיטן גליק-בלעמל מזל-צוויטל,
פון דעם בוים אין שנאבל,
נאכן בלוט-מבול, מלחמה-מהומה,
שרפהט מען ארויף,
גיהנום-פייגל אין געוואגל
מיט א רויך און אש-להבה-געטומל,
אונטערן הימל,
אזוי פיל מינץ פארשווענדט
אויפן שטן-שפיל.

מיט כאאס-דונערן צעקנאלט,
צאלנדיק א חבל-צינו
דעם משחית-שר
פון חשכות-וועלט,
ווערט ארויפגעשיקט אין רוים
בליץ-שטיק-שרעק,

זיינע תהום-געמארקן צו באווירקן —
א הרס-באמבע
פינקטלעך געצילט,
מיט סם-המות-פלאם.

טאַרעאַדאַר

דער טאַרעאַדאַר, אַ געצלמטער פרום,
אויף דער אַרענע צעפעכלט רוים
אַקעגן צעווילדעטן שמיר,
אים אָנהייצן אַ העצקענדיקן אויפרייצן
מיט בוהניישן ברום,
צו וועלן דורסן, הערנערן אים.

דער טאַרעאַדאַר מיטן דאַלך
שווינדלנדיק געצילט,
האַט מיטן אַקסן-בלוט
די מאַסן-חיה געשמילט.

ווערט אַ הורא-געהילך,
העראַישער לויב
פאַרן קאַמף און טרוםף.
נאַר פון מויל זאַל
אַ בייזיקער פלוך
געשימפט זיין דעם
מיטן צעווינמלטן טוך.

אין אים פעלשן זאַל זיין ציגיינערישע מויד
קויען ר'זאַל איר טרימלעכן שטויב
ביז עצמע רגע פאַרן טויט,
בעת גסיסה אין שפיטאַל-פענצטער פאַרקוקט,
וואו ס'איז קאַטויליש איינגעשויבט
אַ צעכראַסמעטער יויו
און די מאַטראַנע אין ווייסן שערץ
מאַכט ס'האַלדז-בענדל אים לויז

ווערנדיק דערשטיקט,
פון געשוואלענעם הארץ —
פארן צעצאפלמן לעבן גערויכט
ביים ווילד-צעשמורעמטן שטיר,
א געפגרטן פאר זיינע פים
מיט חרטהדיקער טרער —
זיין זאל אים דאס אויסגיין שווער.

דער טעאָזאָף זאָגט ...

דער טעאָזאָף זאָגט :
פון אייביק בלינדע
פינצטערנישן, בתוך תהום-טיפן איינגעשלאָפן,
אין אור-בראשיתדיקן הינטערגרונט —
מיט מיין אומוויל אויף כביכולס באַפעל,
בין איך אַ בן-אָדם-געשמאַלט
אין וועלט-דרויסן געוואָרן אַרויסגעשטויסן,
אַן עופל אין אויפגעוואַלט,
אַפגעכונדן פון נאַפל מיט צעוועקטן צאַפל,
מאת מוטער-בלוט אויסגעברייט.
צעווייגט, אין חי-חלום
אַריינגעטראָפן,
מיט צעשראַקענעם בליק זיך צוגעווייגט
צום אויפגעבלאַזענעם כל-עולם צעפלוויגענעם ווייט
איינגעשושקעט מיט צייט.

קוק, כאַפּ אויף דעם אויסגעטראַכטן רוים
קאַסמיש באַלאַכטן,
פאַרפילמיר אין מוח-מאַרך אַ מיקראַ-כילד
טו איינאייגלען וועלט-געמעל מיטן ראייה-ליכט
אין דמיון איינגעדאַכט,
איבערצושפינגלען אין זיך זוניקע מראה מיט אימה און יראה.

ווער בין איך דער אות-המופתים, תם-תמים,
סתם געקומען אין חלל גרויס אַן אויס ?
גיי דורך וועג פון צעפראַלטע טעג
אַן אַ קריק,

מיט מחשבות ניט באנומען,
פארלאפענע — נישטער און באזאפענע.

איך, טרוקענער צעשראקענער גולם,
מיט צעשארפטע חושים צערושמט
אין דער קארניוואָר-וועלט
ווילד-ווויטיק בלוטיק איינגעגרוילט —
וואָס פרוווי איך זוכן, וואָס וויל איך דערגרייכן?
און אז איך שטיי, ווי אין וואַלד-פעלד,
א צעגלאַצמער הירש,
וועלכער פילט אויף זיין צעצווייגטן האַרן
פון זוך-ברען געווייטערטן און אויפגעצייטערטן שטראַל;
און אז ליכט צעוואַרעמט מיר די זעל,
זע די שטערן אין בלאַען בלוז
בלישמשען פרעמד צעפלאַמט,
פיל איך לעב און וועפ זיך אויס
מיטן קוקן — וואָס בין איך מתקן?
ווער וועט שכר צאָלן פאר דעם צער,
חושך-פלוך אין ברוסט איינגענעסט?
אז ס'וועט שיינען אויף מיר, ווי אויף הירשהאַרן די קרוין,
וועט זי זיך ניט לעשן,
פון טויט פאַרפירן?
און אז איך זאָל מיטטראַגן אין די אַפּל-אייזן גרויסע,
אור-אַנהייב-מעשה — וועמען וועל איך זי דערציילן?
וועלכער שחת-טייוול וועט זיך פון תמיד-שטויב,
אַרויסהייבן און גלייבן
דאָס אויספלאַלען דעם הון-הדר, וואָס ראיא-אַפלען
האַבן איינגעזויגט,

אין רעיון אפגעצייכנט,
דעם שמערץ וואס האט זיך
מיטן בלוט אין הארץ אריינגערעכנט?

כ'שטיי ווי דער מהר"ל-גולם בארוישט,
אין הלום פארהושט, צעטומלט,
מיט א קאנוולסן-ריס,
טראג עבר-שוידער, ווי אין א קבר איינגעשימלט,
א צעפוילטער מת.

וועלכער שטורעם, פון די געהירן-צעלן אויפגעטראגן,
וועט זיך דערוועגן דאס ארויסצושלאגן,
ס'איינגעלודערטע האסן — פון זכרון ארויספרעסן,
ווי די כימערעס שרעקן ארויס א קאשמאר
פון צעווייטיקט איינגעקויטיקטע טעג?

כ'בין געווארן ארויסגעמוטערט פון פינצטער-שלאף
איינגעחומרט אין א גוף.
דער שכל,

וואס איז מיט אדם-פעדעס איינגעווארצלט אין מארך,
ציטערט פארבימערט דורך איבערדערמאנמע שעהען,
ארויסגעפליקט פון ביזן וואך,
א קרעאטור אין שארבן, רויטפארביק איינגעשטארבן,
תחית-המתימט אויף.

כ'בין ארויסגעשטויסן געווארן פון די גדר-השכות
דורך השגחתם ווילן אין דרויסן,
מיט א צעשראקענעם בליק, וואס קוקט צעוועקט
און פרעגט —

וואָס וועט זיין אין די פארלאַפּענע יארן,
אז ס'וועט אויף מיר פאלן,
ווי אויפן הירשהארן א שטראל,
א ליכטקרוין פאר דער זעל,
און איך וועל מיטן אייבערשטנס ווילן
דאָס מתקן זיין —
וועט זיך האָבן באַצאלט, ניט האָבן פארפעלט דורכעגמיתן
די יסורים אין דער וועלט?

וואָס פאראַ געטלעכן שבח וועל איך לאָזן נאָך זיך?

ראוואלדי

פון ציקל פאשאנאדן

ווי פאוסטום
גלזסט זופן
אויפגעשוימטן איבערפלוס
אויפלוף-תאווה פון דיין גוף,
לאזן מיינע ליפן
האבן דעם פאשאן ארויסגעלאזן,
וואס בלענדט ארויס פון דיין פעמיניש לייב און לעבן
סימרא סומהש צעווארעמט
דלילהש אויסגעשטורעמט —
ראוואלדי.

מיט די שווארץ-פאקעלן בויערסטו מיך דורך,
ווילד-וועלפערין, יפה-רוח, וואס צעיינגערסט מיך,
אויפהיצט מיין טריפה-בלוט,
ווי פון א שד,
מיט אלע אברים אויפגעברייט.

די בראטנדיקע זינד
לאמיר האבן איינגעמאנט —
אריינקושן
מיטן אטעם וואס ברענט
א שיכורדיק בארוישן.
צעפלאמען דאס אש-אשה איינגעצויבערט
פון אורמאמען
אן אייביקע ירושה
אין דיין פלייש
וואס מיט חטא מיין געמיט צעפיבערט.

חוהם נחש-סוד איז איינגעמעסמערט אין דיר, מויד,
ווייבער-רייץ אין אויגן-בליץ
וואָס ציט צו ווי אַ מאַנגעט די זעל-אַפּשנויצלעך
ווי פונקען-שפּריצלעך גלויק צעגלימערט
אויפן חייות-אַמבוס אויסגעהאַמערט.
אַ לילית-שטן איז אין דיר פאַרקנעטן
וואָס מיניעט זיך און מאַניעט,
זע-אַפּלען ניט צעצניעהט,
מיט אַ זונה-פּייערל איינשאַריעט.

ס'כישופט אַרויס פון דיין פרויענשאַפּט אין גוף אַן בוש
דורך צערייצמער אומקדושה-קראַפּט
אַ להוט צעצימערניש אינמער דער הויט.
כ'פיל, אַראַפּ פון זינען, זיך פאַרברענען אויף קויל,
פאַרשוואַרצן מיין זעל
מיט רויט-געחתמעטן כלום,
פאַר דיר מעפיסטאַן זיך מיט מיין הימליש שוועבן
אין תּחתון זיך האַבן איבערגעגעבן —
ראַוואַלדי!

שפיל אַרויס

ניט ווי א נגינה, נאָר מיט געקרימטער מינע
מקריפע אַרויס אַ יאָמערדיקן געאייל,
מיטן סמיק-געקריין, אויף צעטראַטשעטער פידל-סטרונע,
דעם יסורים-אַפּזאָץ פון אַ געמיפטן גרויל-אויסכליפע,
שטויביק איינגעפרעסן
אין די געפיל-וואַרצלען,
זשאַווערדיק איינגעביסן
מיט סם האַרבן אין די מוחישע נערוון.

פרוּוו אַרויסדאַכיווען דעם דינעם טרויער,
וואָס די געהירן כאַווען,
אין די קנייטשן און קאַרבן
פון צעפיכערטן שאַרבן.

טו אַרויסשאַבן דעם סוד פון לעבן,
געהיימיש איינגעגראַבן
אין סאַמע פינמל פון נשמה.

סאַנאַריר אַרויס
דורך טענער שטילע,
ס'שמאַרציקע פלאַטערניש אין זיך
ס'האַרציקע ציטערניש
נפשדיק אַרויסגעפלעמלט.

קריג אַרויס מיטן בויגן
פון די מיתרים ביז צום פלאַצן אָנגעצויגן,
אַ טרויער-געשאַל, אויסגום פון ווונדיקער זעל,
אַ פאַרבאַרגענע מאַמע-נחמה, בקול-דממה

אין די בלומן פארבליבן,
מיט עגמית-נאטן איינגעשריבן,
וואס רייסט זיך זיפציק ארויס
ביים אַנצינד פון די שמערן
געהערט צו ווערן.

א צעפייערטער סאטעליט

א צעפייערטער סאטעליט,
ווי פון א קאסמישן פיסטויל א מעטעאריט,
אין הושכדיקער וועלט ארויפגעצילט
האט אין תוהוקן הויל פון די ווייטע הויכן
פליק אַנגעטראָפּן גאַזן-שמורעם
פון געשוואַלענע טומאַנען אויסגערוינען
אין אומזעעניש צו פאַרשווינדן,
באַגעגנט לבנות געשמאַרבענע און מיט ניי-לעבן דערוואַרבענע,
שמראַליקע אַנגעצונדן.

די שמערן-זעערס, זוכערס אין די הימלען
מיט קוק-שפּאַקטיוון, לויפן אַרום און זאָגן: —
ז'האַבן „א נאַוואַ“ אויסגעפונען
אַרומשוועמלעך אַ פּלאַמיקן צעשיינט.
קבלה-לייט אויפּגעהאַלטן אין די מדרש-געצעלטן,
מיט אַ קרעכציקן געיויק — גלויבן גאַר,
ס'אָ גלימצערדיקע טרער אַרויסגעוויינט
פון כביכול-אויג
וואָס האָט יללה-פאַרנומען,
קלאַג פון וועלטן שוידערדיק אומגעקומען —
מראַפּקעט דער אַרויסטריף
בליץ-בלענדענדיק
צווישן די שמערן.

די מעשה מרכבה דינער,
זנאכערס אין כישוף-הויבן,
וואָס מראַמפלעך אין די געץ-טעמפלען,
טרעסלעך די ווירויך-שימלעך

פון קריפל-קנאָכן,
שקראַפּל-ווייטיק אַפּצושפרעכן,
דערקלערן, גלויבן, שווערן:
דאָס וואָרנט אַ פּלאַם-גרימצעניש פון אַ ביזן גאַם,
דעם שאַל-תּחתון-מגיפה-שד
וואָס וויל מַקריבן מענטש
דעם אין ערד-קריכער,
יס-טיף-טויכער,
טוט אויסרוהן
אַ גיהנום-רויכנדיקן רעוואַנזש —
עולם-געשטאַלט פאַרפינצטערן
מיט הערשנדיקער חשכה
פון זיין זינקענדיקער מלוכה
וון אין משופּע-שפּאַלטן,
פאַרשאַלטן פון אַ קליפה,
איז רשעותדיק און משחיתדיק זיין ווילן צעלהכעיסמ.

מיראַלדי

פון ציקל פאשאנאדן

מיראַלדי!

מיינע אויגן הענגען געפאנגען אויף דיין בליק
ווי דעם הונטס אויף זיין הארם,
בעטלענדיק מיט ווייך פייכטן קוק
א גלעט צוריק.

א לאכיק רוחל איז דיין תאווה-שמיכל
חדוהדיק געגרייט אויף קאַרעלן-ליפּ,
און שפיגלט אָפּ אין מייל-ווינקל
א פינקל-טרונים פון א קאַליפטום-בלום,
באַלאַכטן פון דער זון.

ווי פאַרריהט אין א דרימל
איר זרע-קימל
רייצט די זשומענדיקע בין
צו שיכורן זיך מיטן נעקטאַר-אויספלוס —
אַזוי צעהייצט דיין דופט-קראַפּט מיך,
צו זוכן גענוס,
זיך פאַרחושן מיט דיר, באַרוישן.

ביים הונט איז דאָ אַ וויידל, וואָס וויגט זעליק, אייליק,
איידל אויס
אַן אינטערמענעניש צום באַלעבאַם,
דערנאַנצט מיט צונגיש לעקן —
מיט וואָס זאָל איך אויסדריקן
די געטיפטע ליבשאַפּט אין מיר צעשפּילט —

מיט די צוויי גלאַצערס, נאַריש גלאַנציקע בליצערס
אין תם-פנים אַרײַנגעשטעלט?

דער טרויערער, גאַסן-משורר
וואָס טראַכט אַרײַן אין לבנה-ליכט,
מעג אין אויסגעצימבלט ליד
האַבן בײַ נאַכט אַרומגעגאַנגען און אויסגעזונגען
מיין עגמית אין האַרצן אײַנגעברײַט.

זאַלן פאַרשאַלטענע קעץ,
פון מיר אַרויסגעידיבוקט,
ווען שמערן ניט שײַנען,
אַרום דײַנע פענצטער וויינען.

אַ גרעל-לאַך זאַל אויפוועקן דיך
דערשפירן ס'בלוט אײַנפרייך,
ניט לאַזן שלאָפן,
ווי דאָס פולסירנדיקע,
וואָס טוט טריפן אין מיר אַ צעשמאַרצטע
און באַאומרוקט מיך —
מיראַלדי.

כאַטש שכנהדיק נאַענט —
זענען מיר מיילך-ווייט,
צעזעלט אַפגעמיילט,
אײַנגעשעמט און ווי ברוגזדיק פרעמד.
כ'בין ווי דער פויגל מראַ

אין וואלד צעפישטשעט,
וואס ווערט ניט פון דער זי געלאסטשעט —
לאזט אים צו דער נעסט ניט צו.

ווי ס'קאפעט דאס בלינדע כלבישע
מאנגרעל-אויג,
ווען ס'זעט א פרעמדן זכר
ניזכען ארום זיין צויג —
אזוי מיין טרער, באפייכט מיין קוק
מיט א צער, פאראימערט,
ווען כ'זע דיך אין אנדערע ארעמס
איינגעקלאמערט.

ס'ווערט סמוטנע.
דו נאענט נאוווימנע
פון מיר הרחק אין וועלט-עק אוועק —
ווי דאס הימל-בלישטשערל
אין א הלום-דרימל,
וואס שפיגלט זיך אין שארל-פערל-טייך,
כאטש דערגרייך מיט האנט,
דעם בלענץ-שפיל
פון פיל ליכטיאך דיסטאנץ
אין חללדיקן אויסשפרייט,
פארשפינט מיט דער צייט —
מיראלדי.

זאלן פארשאלמענע קעץ
פון מיר ארויסגעדיבוקט,

מיט פארשייטן אויגן-בלייך
ווען שמערן ניט שיינען,
ארום דייע פענצטער וויינען.
א שרעק-לאך זאל אויפוועקן דיך
און ניט לאזן שלאפן
ווי דאס צערייצטע
אין מיין לייב-געגלי —
מיראלדי.

דער נשמה-קנויט

דער נשמה-קנויט אָנגעצונדן
זייגענדיק דעם נפש-זאָפּט
וואָס אור-דורות פּרײַער
האַבן אין זייער תּאוּה-ברען
אַריינגעטריפּט אין מיר,
נאַנט אויס פּון הייז-כלינדן
אַ צעצאַפּלען אויפּשיין
פּון אימאַזשן
אַרויסגעדאַמפּטע היים.

ס'ליכטיקט זיך אויס
אַ פּאַנטאַם-וועלט
מיט מיראַזשן
פּון דמיון-קלומפּער
אַרויסגעקניפּלט
אַנדערויגנסדיק צעמפּלט.

פאַר מיין ראיה
בילדלט זיך אַ זון-שקיעה
מיט שמראַל-צויטן,
צעבליסקעט פּון ווייטן,
מאַכט בענקען דאַס בלוט,
וואָס טוט בגילופּין אַרומלויפּן,
צעפינקלט
אין דעם ירושה-גלום
ביז לעצטער שימער פּון ליכט
אין מיין פּאַרנאַכט
וועט אין מוראַטונקלעניש

וואס זיך לעשט
האבן איינגעזשט
אין דרימל-שלאף פון סוף,
אין אן חלום-עולם,
ווי מיתה-שאמנס הויערן
בתוך א שווערער פינצטערניש
איינגעפרוירן —
מיט פארזיגלטע זיפצן
אויף די קאלטע לעפצן
איינגעגליווערמ.

מילא-מיילא

טרינק, מילא-מיילא
אויס די זשמעניעס הוילע
פון מיינע הענט.
דער קוואל פון שפאלט אין שטיין
וואס שלאגט צעבלענדט
פון ערד-שוים ארויס
איז קיל, געלויטערט ריין,
און דערקוויקט.

קיין קווארט פארן שפרודלדיקן מיס-חיים אנצושעפן
איז אין סאקווע-זאק נישטאָ.
די אומצאלן ברואים-סמומנע,
וואס האָבן געמוזט פאר אונדז מיד
שמעלן זייערע באשערטע טריט,
אין אַפּטאָג אויפן „מיאזמא-וועג“,
האָבן אפילו אַ טשערב-כלי נישט געלאָזט —
אַ צייכן, אז ווען געווען.

דיינע לעפצן, פארטריקנטע פון בין-השמשות-היין, באַנעץ,
לעש דעם דורשט וואס ברענט,
פארצערט דאָס בלוט וואס פארזידט.
דאָס וואַסערל, וואס שפארט אַרויס פון פעלדז,
וואַשט דעם האַלדז, דערפרישט די צונג.
ס'איז נאָך ווייט דער גאַנג
באַרוועס צו שפאַנען אַ מקום געפינען
פון אַ מנחהדיקער רו,
ווי די אַנוואַלקנדיקע הימלען זענען אזורי-ש-בלאַ.

באד אין אַנגאַס דיינע היים פאַרשמויכטע פּיס,
ווי איך — מיינע.
מ'פילט ס'לעבן ריזלען,
מילאַ-מילאַ.

דו ווייסט — ביסט אַ זיווג פון פאַרצייטן,
מיך צו באַגלייטן —
צוזאַמען הויזן, דורך דערנער און כלומען שפּרייזן
צום אַפּגאַנג פון דער זון.
וואָס קוקסטו פאַרביטערט,
קרימסט דיין מויל צעצימערט?
ס'צעגייט די נשמה אין דיר.
זיך גליקלעכסט ניט,
ווי דו האָסט פאַרפריער
דעם טרוים זיך פירגעשמעלט,
דאָס שוויפטשערל אויפן בוים, וואָס טרילט --
טראַכסטו מיט האַרצן-שניט —
טשוויטשערט אַ געוויין-נאַכטאָן,
צו די ווייטע הימל-פאַרבן,
וואָס וועלן אַט באַלד אַפּשטאַרבן,
אַ געבענק-תפילה
צום שוין פון כישוף-אַרט,
ווי מיר וועלן ניט דערגיין.

ס'איז אונדזער מוזל אַהין
צעזעלט, נאָר אַריינגעשפילט
אין פאַרנאַכטלעך שקיעהדיקן קאַן
פון דער ווייטנס
מיט פאַרפייכטן בליק צו זען.

טרינק מילא-מילא
אויס די זשמעניעס הוילע
פון מיינע הענט.
דער קוואל פון שפאלט אין שמיין,
וואס שלאגט צעבלענדט
פון ערד-שוים ארויס,
איז געלויטערט ריין
און דערקוויקט.

הער אויף וואַגלען...

הער אויף וואַגלען אין פאַרלאַזמע וועגן
מיט פאַרזשאַווערטע גלייזן פון אויסגעפאַרענע באַנען,
און לאַז זיך פּלען דורך כּמאַרע-שיכּט,
העכער ווי די אַסטראָנאָמען,
איבער פאַרלוירענע פּלאַנעטן
אין נעפּלען געפרוירענע;
ווער געטראָגן אין די רוים-הוילן,
ווי קאַסמישע פּלאַם-מהבלים
גרויס-פּלאַקער-וואַלקנס ציען,
איבער די שממות פון תּהומות,
נאָך פון גאַר אור-פּוסטן באַגינען,
שווינדלען אַרום,
ווי צעהוושעמע קאַמעטן
אין צעגיהנוממע טאַלן,
בעת דאַרט הויערן „אַרמילום-טכּוירן“
מיט זייער אַווער-גערוך —
אַ שטיקנדיקער ריח
וואָס פאַרנודיעט און פאַרטשאַדעט די געדאַנקען.
טראַג זיך בדמיון אַרויס צום אויפגעגילדעטן אַפּק,
פון דיינע ספּק-פּינצטערנישן,
ווי פון טייַוואַלים אַרויסגעסאַפעמען,
פאַררויכנדיק אין דיין טבע
אַ זינד-מחשבה.
אין דיר, גלויביקער אַבער, אַ פּונק צעגליט,
ווערט אַפּטער פון קלאַפּטערדיקן טיף אַרויפגעברייט,
פּילסט ווי דער שוואַרץ-וויילדער-אַדלער
וואָס פּליגלט מיט ווינט-בלאַז, פון השּכות אַרויס,

צום אויפקומענדיקן ראנד-געבלענד פון קאזאר אור
אין די אומר-הויבן
סוף-ווייטעניש דערגרייכן.

די ארור-בינען גייסמעהאפט אין ערפל
דעם מרור-זאפט געפונען
אין די טומאן-זוימען פון מארך —
זייגן מיט שפוזל-שטאך
דעם אויסגעצימערטן צווייפל.

א רוחישער טרוים יאגט דך ארום
אין איינגעשימלמער גרא ;
זוכסט קדמון-אויפשפראץ, ערשטן ניצון,
ערגעץ ווו אן איינגעהימלמער, מיט שכינה-שמראל צעפינקלט.

טו אריינשוועבן אין תוך פון לעבן,
מיט ליכט און פינצמערניש,
א בילד פון דער וועלט,
וואס פארוועכט אין ווייט-אייביקייט א שאטנדיקן חשד
און פארטונקלט אין נשמה מיט אימה
דעם בראשית-ברא יסוד.

מיראַלדי

פון ציקל פאַשאַנאָדן

מיט דיין אַרויסגעפריידטן בליק
בענטשסטו אַריין אַ ליכט אין מיר
צעהעלט,
וואָס צעברענט אַ קדושה
אין נשמה-בלוט,
צעהייצט אַ תהלימדוקן שיר —
מיראַלדי.

אין פלאַם-פלאַקער פון ליד,
אויסן האַרץ אַרויסגעברייט,
שפיר איך זיך הויך דערהויבן,
ווי דער קיניג-בעמלער
מיט זון-קרין אויפן קאָפּ
אַריינגעשיינט דורך הקדש-שויבן.

פון דיינע אויגנס בלישמש און לאַשמש
דערפיל איך ס'גלייכגעוויכט
אין זיך אויפגעוואַכט,
צו גיין צום אַנטאָג אויף שטראַלן-שמריק,
מיט גיטאר אין די הענט,
און ווי דער שנאַרער-שך
אויף סמרונע-בלענד,
פון שאַריענדיקן אַפשיין,
אַריינצימבלען אין קאַיאָר
אַן אַמאַר-געזאַנג
אַ להבתדיקן
פאַר זיין געשאַנק

דעם באגין אקעגן צו טראגן
אויף וואגשאַל צו לייגן
מיט גינגאַלד צו וועגן.

כ'מזמור אויף גיטאר,
חזה-קינד,
צעפיבערם מיטן צימער
פון די הענט,
פון מיר דאָס אַרויסגעוואַרעממע
צו דיר,
מיראַלדי.

טויט-שטן ...

פון אבדון-גארטן,
אין טונקלעניש איינגעשאַמנט,
וויטערט זיך,
צעדראַזשעט דורך די מגפה-גאַס,
דער מויטן-שר, מיט רוח-דעך
און בלישמש-צעגלאַצמע אויגן,
ווי פון אַ הונגעריקן שטשור
דין-דאַר,
זיך אַרויסגעגריזשעט
אויס אַ תחתונדיקן לאַך.

מיט ס'קעלעט-פינגער,
איינגעבויגן,
טיימלט אויף אַ פענצמער שוואַרץ,
פאַרחושכט ווי פון אַ תפיסה,
מיט אַ מסוכן-חולה
זיך צאַפּלענדיק אין גסיסה.

ס'שוידערט דורך
דער מויטן-שטן —
ציין-ווילצעס צעקריצט,
מיט מויזנט אויגן אויסגעגלאַצט,
די סריחה-פעסט און חשכה-וויסט פון גאַס
זיפט ער אויס.
אויף אומקום-שליאַך
לאַזט ער איבער
אַ יגון-בראַך,
אַפּלדיק בלינד,
צעשוויפטשעט פון ווינט.

מיינע דונערדיקע רייד

מיינע צעהיצטע רייד, ניט געשווינטע,
דונערדיקע, פון נשמה ארויסגעבליצטע,
זאלן דעם כרויז פון ים אויפשטורעמען,
ווינטן צעוויינטע אויספורעמען.
מיט צעהייצטן ארויסדעך
די רוימען דערווארעמען.
צעזידטע — פארפארבן
ס'האריוואנטאלע אויפקומען און פארפלאמען,
פרי און פארנאכטיקע דעמער-צייטן,
אין די בייטן
פון זייערע וואלקנס צעגליטע,
זיך איינקארבן.

פארוואסער זיך ניט צינדן
אין פייער-וונדן,
זיך איינברענען אין די זונען,
וואס פלאקערן,
און רוים מיט שיין פארשיכורן?

מיינע דבורים ניט אין א לויב-ליד —
פון נפש און לויב
ארויסגעברייט,
זאלן אריין אין קאסמאס-שטויב
אילע פארפאלן דורכשטראלן,
און ווי פון פרושים שמות קדושים
שמעלן זיך אויף די כביכול-שוועלן
מיט מיין איינגעבויערן געוויין
פארן אויסגעבלוטטיקטן דאזיין.

ווי דאָס איינגעהימלטע ליכט
אַריינשרפהן אין די טעג און אין די נעכט.

פאַרוואָער נאָכן שטאַרבן
זיך אַריינחאַרבן
אין טויטן-פלאַטער
בלינד און ביטער?

איז דאָס זינד
וואָס כ'האַב אילע חושבן
אין זיך איינגעברענט?
קומען זיי אַרויס
דורך אויפגערעגטע, ניט דערוועגטע,
רייד געפלאַגטע-אַרויסגעזאַגטע.

ביים פוס פון „משאַרני-גאַר“

מיט אַ צעשיינט געזיכט
און אַ פאַרע פון מויל אַרויסגעהויכט,
ביים פוס פון „משאַרני-גאַר“,
שעפטשע איך אַן אַרויסגעגליט געבעט
צום אויפגעשמרעאל
איינגעבלישטשעט אין וואַסערפאַל
דער מבול-גום פון פעלדז-אַפּרים
וואַס צעוועקט קאַיאַר.

ביי נאַכט אין געצעלט אויף,
זיך וואַלגערנדיק אַן שלאַף,
בין איך אַראַפּ פון געלעגער
מיטן האַרטן היי-קישן,
די אויגן אויסגעוואַשן
פון דער סיטרא-טומאה,
און דורכן פענצמער,
אין ווייטעניש
פון איינגעהימלט ליכט,
מיון בענקשאַפט געזוכט.

כ'בין אַרויס אין דער פינצמער
פיר אויפן זייגער
אַרויסגעפעכלט די אימה
און פחד וואַס צעהאַרעווען די נערוון
מיט רעיונות וואַס יאַגן
איינע די אַנדערע איבערצושלאַגן
און פאַרכמאַרעווען אַ זדראַך אין מוח.

כ'בין געשמאנען איינגעחלומט
ביו באגינען
און אוועק צום פרי-אויפבליק
טאג-אויפריכט
איבערן טשאַרני-גאר
— כלהוך השור —
און מיט לברמה
געבענמשט דאָס ליכט,
דעם פרי-אויפשטראל
אַפגעבלישמשעט אין וואַסערפאל,
מבול-גום פון הויך-אַפריס,
וואַס צעוועקט דעם קאַיאָר
און באַרוישט די נשמה.

בתולות, בהלה-עולות

בתולות, בהלה-עולות!
צו אייך קומט אויף מיין כליפ אין קול
א געבריל מיט גאל
ארויסגעקרעכצט,
פון הארץ פארקלעמט —
איבערגעשלוכצט,
פאר די ליכט צעפלאמט-זוכרדיקע —
אויף אייער טויט, מיט רויכנדיקן קנויט,
צאנקיק-ניסקערדיקע אין מיין שטוב...

מיר דוכט, כ'זע אין נאכט-סומאטאכע, ביים עמק-הבכא,
גליזשוקעס אין אויפבלייז-הפסקות
פליגלענדיק ארום אייער בערגיקן קבר-גרוב —
אן אנדענק-בלענץ אין צעמראזשעטער חשכה
צו דערמאנען אונדו
די אכלה צענעפלט איבער אייך
ווי נאך אן אויסגעכליאפעטן וואלקנברוך.

א קללה-שוידער מיט שטומפן געאמפער
ליגט בלוטיק פארצאפט
אין מיין פולסידיקן קלומפער,
ווי פון ביזן לודער
איינגעקניפט
מיט א ניט אויסגעיאכצטן אוי!

די טראפנס טוי
אין אויפגעשפראצטן גראז,
גרינע און ברוינע,

אויף אייער ערדיקן אנהאַרב,
ווען דער נעפל-טרעט אָפּ
שיינען קעגן לבנה
מיט צעפאַספאַרטן פאַרדרום
פון אַ האַם איינגעגליט.

זאָל דאָס אַרט זיין דאָרט אַרום פינצטער-וואָלה,
אַ פינקל-פעלד
פאַרן קברות-וועכטער פון לעבן מיד,
וויסט דערשלאָגן,
וואָס קלאַנט צעטראָגן,
האַלדו פאַרצויגן מיט אַ כריפּ,
הייבנדיק די אויגן צו די שטערן,
מיט אַ ברומיק יעמערלעך געוויין
פאַרן אל חי-זקום בשמים צו דערהערן.

ראזבון

ווי פון נבלה קרעציק, די פעל אפגעשינדט,
סרחהדיקער פויל-גערויך —
ווי א צעסאפעטער פגר-ווינט
פון א געל-שקציק-זומפיקן שאול-טייך —
טראגט זיך דער עיפושריח
פון דעם ראזבון
מולך-זון.

מיין פארגיפטיקטע שנאה
צו די וואס האבן הויך פארריסן,
צעגעטשקעט אים אין די גאסן,
און אין די בגדי-כהנה
פון אן אימה געהאניעט,
פאר אים זיך געקליאנעט.

לאז מען מיר פארגינען,
וואס ווי אין א גליענדיקן רייער
צערזולט אין אדער מיין בלוט,
טוט אין שוימיקן כעס
זיך אין הארץ צערינען,
ביז מיין לעצטן פארכליפ
אויף בלא-בלאטערדיקער ציטערדיקער ליפ.

זאל זיך מיין מענטאל-גיפט
זיך איינסמען מיט א טויטלעכן האפט,
אין די,
וואס אין זייער יעדן גליד
ווי פון גיהנומים
פליסט מערדער-דם.

כ'וואַלט געקענט פרעגן

כ'וואַלט געקענט פרעגן:
זענען ניט באוואַקסן
מיט קראַפעווע-גראַזן
די הייליקע וועגן,
ווי צדיקים זענען געגאַנגען,
סמעזשקעס פאַרלאָזן, ווינטיק פאַרבלאָזן —
און ס'הויערן דאָרט עקדיש און שלאַנגען?

אין הז"ל-ספרים ווערט געלערנט:
ס'זענען די הימלען
וואָס די אַבות באַוווינען
שכינהדיק אויסגעשטערנט,
הערט מען גאַר זאָגן:
דאָרט יאַרצייטן פלעמלען
עצבות אַנגעטראָגן
פאַרוואַלקענען די פלוינען.

אין די הרי-הושך פון עמק הבכא מיט איינגענעסמלמע יללות,
ווי די אַדלערס ניט דערציען,
איז פון הפכה די פלוך-מכשפה שטורעמדיק אַנגעפלוין
אין אַ זאָווערוכע נעפלדיק פאַרצויגן,
אירע קללות אויסצובריען.

זאָגט: —
הילכיקט פאַרדעכטיקט ניט אויף,
פאַרשאַלטן מיט פאַרבּרעך,
אַן אַנגסטיקער רוח פון אינפערנאַ-זשאַר,
אויס ברענענדיקן שייך, דער מעפיסטאַ-שר

מיטן „סמך-מס" נאָמען,
אָן אויפגעוועקטער פון אַ בייזוויליקן שלאָף?
שפראַצן ניט אויף אין מדבר פון זיינע פאַרזייעמע זאַמען
שרפנדיקע עפּר-פעפּערדיקע לילית-בלומען?

ס'זדראַכען זיך אַפּל-מעג,
וון שדיים-קעץ
מיט בליץ-בליקן
באַלייכטן פינצטער-זוּעג:
די סיטרא-אחרא-טרוכאַדורן
מיט גיטאַרן
זינגען הללויה-שבחים
און ס'שופּרן אויף אַבדון-האַרן
תּוהו-מלאכים
פון תּאומים —
דעם אחרית הימים.

ווער פירט אונדז?

ווער אין צעריסן העמד, אָפּגעשליסן,
פירט אונדז, אַ האַלעבורדע ניט געאייניקט
באַרוועס, פאַרפייניקט,
אויף קרישמאַלענעס זאַמד, אַריבערן האַריואַנט,
אַ צעגליטן —
צום אָפּגעהיטן שימער-לאַנד,
ווי צווישן גאַלד-געפלאַקסן
באַקסערן וואַקסן,
מיט האַניק-זיסקייט אַ ביסל,
און זקנים-ברואים
וואָס האַבן זיך ניט פאַרעגלט,
טראַגן דעם שליסל
פון אור-החיים
אייביק צעשפּיגלט
אין לוסטער-שיין פון זון?

חלות געפלאַכטענע,
אויפן עין-המשומר בליען,
און גן-עדן-פייגל פליען,
צום עת-לבוא, דורך לאַנג-שכחהשע משיחישע וועגן,
ווי די בנות-הות,
טראַגן בלומען אַקעגן.

ווער זוי אַ האַלעדריגע
אין צעריסן העמד,
מיט אַ סוק-שמעקן אין האַנט
פירט אונדז, דור-הפלגה-טרוימער
איבער קרישמאַלענעס מדבר-זאַמד,

צום שימער-לאנד,
ווי באַקסערן וואַקסן אויף פלאַקסן-ביימער,
מיט האַניק-ראַסל
איז פול די שיסל
און פאר יעדן גריוו מיד,
זענען הלומות
אויפן עין-הדעת
ווייסליכמלדיק צעבליט ?

מיט געקלינג פון גלאַקן

מיט געקלינג פון דעמאָן-גלאַקן
קומט וועקן,
די טויבע גלייכגילט
פון המון,
אין שושקע-וויגן,
פון סימרא-וועלט
איינגעשוויגן.
קעגן רויט-שאַרען קומט אויפשרייען
סאַנזאמלען פון פֿאַם-כמורעס אין די הימלען.
סס-מומאָנען,
אַרויפגעשליידערט
אין אַ פייער-טויט,
גיהנום-בלוט,
צעברענט אין שטן-הענט,
אַן ערפל-עולה פון טיוול
געמקריבט פאַרשייט
צום געץ-קאַלב,
און צו די חרית-לייט, שלוה-שלומדיק צעמרוקעט
און פון פרידן-שוואַלב :
אַ ראַב-טויב מיט צעבליצמע אויגן
ווילד צעקראַקעט,
וואָס ווערט אַ צעפלויעגענע אַרומגעטראַגן,
צעשטורעמט מיט געוויטער איבער די כל-עולמדיקע רעמער..
מיטן זשאַווער-צונג פון דעמאָן-גלאַקן
קומט וועקן
די טויבע גלייכגילט

פון המון
אין שושקע-וויגן
פון סיטרא-זועלט איינגעשוויגן.

קעגן טויט-שארען קומט אויפשרייען
סי'אנזאמלען פון פלאס-כימערעס אין די הימלען,
סס-טומאנען, וואס בלענדיק שיינען,
פארגארטלען ביז דעם ערד-קרייז
מיט משחיתדיקער הריסה
און גיהנום-מיתה.

אַמאַליקע היימשטאַט

שמאַט —

רציחהש אַנגעזעטיקט,
ס'איז דיין נעכטן
אין זוניקן קאַיאָר אַריינגעשאַכטן
און בלוטיקט.
כ'זע: פרום דער כאַם
מיט ברודיקן גוף
צעפרייפלט צום הייליקן יויו.
אויפגעשפענסטערט פון שלאַף
איינגעפינצטערט,
קומט ער בעטן סליחה
אין צעגלעקלטן תיפלה-הויז
אויף צעפויטעוועטע „זאָווערוכע“
צעשטורעמען „סטראַך“ אין זיך...

דער עשו-ברום,
וואָס רייסט זיך אַרויס פון אים
מיט געגריליץ פון סרחהדיקן האַלדז,
איז ניט ווייל ער דער בן-סוטה
האַט חרטה.
דעם קלב פלאַגט אַ האַזן-פחד,
שלאַגט אַוים אַנגסט פון טויט
אין זיין דם-דע,
אַנגעצונדן רויט,
פאַרן „האַספּאַדי-באַ“...

זאַל סס אין מיר צעצערנט,
זיין אַ סמאַלע-פלאַם,

מיט א סאזשע-שמויב
אין שגעון פון זיין ווייב
שטיק וויסט:
קניענדיק פארן צלם-געץ —
שפארט פון צעיאטערטע בריסט דעם נאָפּל,
אָנצווייגן איר ממזר-שראָץ
צעיעלהם מיט כריפּע קול און צאָפּל,
אָן עופּל מיט בלאַטער-בראַנד.

זאָל אַ ווינט
צעטרעגן מיין האַס ווי רויך
צעדעכען אַ וואַלקן טשאַד —
צו פאַרמהומהן אים און איר,
און דאָס גייות: חיות-רעות,
אין אַ פּגירה-פאַרכט, וואָס שרעקט,
האַקט און בראַט,
שפּאַלט דעם שאַרבן-ביין,
מיט רויעס וואַנזין —
אַ צעבייטשטע מורא
אין מוח אַרומגעטריבן.

זאָל אַ ביטערער האַלויין
פון גאַל,
אַריינגעפליסט אין פאַרדאַמטער זעל,
זיין האַרב אַריינגעריבן
וואוּ ס'ליגט אַיינגעשריגן
דער געוואַלט פון אומשולד.

אין כף-הקלע-פנקס
מיט פלאקער-פען
זאל פארחתמעט ווערן ערגעץ
מיון שנאה-שפיי אין זונה-פרצוף
פון צעלאזמער לילית
וואס פארפליגלט זיי
אונטער די „ווסטיץ-קרילעס“
פון איר מאכט
וון מחבלים זענען צעקייכט,
און ס'לעשן זיך ביי נאכט שמערן-ליכטער
פון דעם געלעכטער.

אונדזער שכן דער אוקראַינער

ס'וועט קומען אַ צייט —
מיט פאַרבלוטיקטע „לאַבעס“,
וועסטו גענענען צו אונדזער טיר,
אַ שוויסיק-אויסגעווייקטער
שנאַרער,
בעטן אַ ביסל וואַסער
צו פאַרזשמוקען דעם רוצח-שפור —
פלעק פון שרעק,
איינגעזשאַווערט אין דיר ;
צו שטילן דעם דורשט
אין זיך פון וואַרטשענדיקע זשאַבעס.

צי וועט מען דיר גלויבן ?
האַבנדיק דיך געפאַרשט
קוקנדיק דורך די שויבן
און דערזען
אין האַריוואַנטישן פאַרבלייך
סמבטיונדיק צעגליט
אַ צעפלאַמטן טייך
רויט צעשרייט,
ווי דאָס זכריהשע בלומ.

ס'וועט קומען אַ צייט —
ווען „זשעברען“ וועסט פאַר די עוונות
אַ קוואַרטל טהרה-שווענקעכץ
דיך אַרומצווואַשן,
דעם דורשט צו לעשן.
מיט אויגן-געשוויר און טרערן

מאדליען זיך
די בידע אויסצוהערן.

זיין א שופט דיר זאל דער הונט :
הצווקען, און דוקא
זיך ראיען צייניק אין דיין ווונד.

יאשטשערדיק געפרעסן
פון הרטה-עקדישן,
וועסטו אויך לעכצן נאך א פליסיקס קיל,
דעם באציל
פון געשוואלענעם האלדז אויסצושווענקען.
אין זאלציקער סלינע וועסט זיך דערטרענקען,
אויסגיין פארגלאַצט,
צעגולמט אויף וואַרלאַז הינמישן שטייגער,
בלייבן א פּנר
ניט דערצלמט.

צום „קאפא“

ווי דער בלודנער הונט
אין שמורעמדיקן אויפברויז
פון הוננער און קעלט געשלאגן,
דעם דורשט צו שמילן,
נאגט פון לאפע צעפלאצטע ווונד
(ווי א סנאמפליע ניט צו פארקילן),
קאוונטשעט אריין פיין און אטעם
צו זיך אין שוים,
ניט צו בלייבן אליין שמוס און הויל,
בליווערנדיק אין זיין גרויל —
נאך אז שמורעם אין פעלד
שניידט מיט מעסער, טוט די פעל אפשינדן,
ווערט דער געוואי אין אים אָנגעצונדן,
איז צו לבנה ארויף זיין בילן,
קלאַג, וואָס קען שטיינער רירן,
וועלפיש בלומ, ווי אייז פארפירן.

אזוי איך:

ווי לאַנג ס'געווייטער
אין די „אוויא-שלעסער“
האַט געלאַזט הויזן מיך,
ניט געריסן שינדלען פון די טורעמדיקע דמיון-דעכער
און געטרעגן רוחות מיט שריפה-רויכעס
א רעיון-געוויכער,
האַט איך אַ פינצערער מסור-האַסער,
געצאָפּט אין זיך דאָס בלומ פון האַרץ צעריסן,
געשיכורט סס פון כּוּם,

פארמעמפן, איינטערפניען דאָס ביין
אין נשמה-טיפעניש איינגעביסן.

נאָר אז ס'רייסט שוין מיר און מויער
פון אַן אייגענעם דער פארראַט,
ס'דערמאָגט זיך צו מין אויער
אַ שלעכט געהאָרך,
דרייט שוין אַ משוגעת מיך אין ראַד,
ברענט דעם מאַרך,
ווערט טערפקע דער געוויסן,
אַ שטיין די גאַל, מיט שפיציקע שאַרפן,
אין דיין צעגלאַצט-פאָרגלאַזטן אויג
קללהדיק צו וואַרפן,
צעשמעטערן אויף מויזנט שפּריצן,
און אַזוי פיל מאַל
אין פאַרדאַמטן מוח שגעונדיק אויפבליצן
מיט געהירן-שמאַך
דיין דם-הושכדיקן פאַרבּרעך.

ס'וואַרפט אויס די אוהל-קברים
פון אונטער די מצבות
זיידע-באַבע, טאַטע-מאַמע —
אַבות הייליק-פרומע,

ס'איז די טמא-ערד אַ גיהנום-טיגל
טראַגן זיי זיך אויף שטורעם-פליגל,
דיך מיט פייער-גאַרטלען יאָגן,
אין אַ ווילדן ווירבל-קאַראַהאַד.

זאל א בייסעניש דײך אייביק פלאַגן
צעדראָזשען די הויט
צינדן זי רויט,
מיט בראַט-פלעקן דײך צעפאַקן.
אַדער-און גלידער-קראַמפן איינשרימפן.

וויי!

איז דען פאַראַן וווּ אַזא שטראַף,
אַ געשוויר, וואָס זאַל שרפהנען אין דיר?
איז פאַראַן וווּ אַזא העק,
אַן איבערגעקערטע שטאַט,
אַ סדום?
פון דאַרט אַנצוטרייבן שרעק
אין אַ ווילדן טרוים,
מיט היץ דײך צו באַהייצן
דעם געפיל-נערוו אויפרייצן,
דיינע בלוט-ווייען ברײען
ווי מיט צעברענטע דראַט?

וויי!

זאַלן טאַנצן פאַר דיר אין פלאַמען
קינדער פון מאַמעס הענט אַרויסגעריסן
אין מולך-אויזן אַריינגעשמיסן.
פיבער-שלענג,
זאַלן מיט גיפּט דײך סמען, טויט-שווייס באַשלאַגן
האַרץ-קלאַפּ צעקריגן,
פאַרשאַלטן זיך אַרומצוטראַגן.

ווי לאנג וועסטו וואַגלען, וואַקלענדיק זיך וויגן,
מנוולדיק אַפּשפּיגלען
אַט די שאַנד?
זאַל דער ביסן פּוילן דיר אין האַנט,
אייגענער אַמעס דיך פאַרפעסטן,
אין ווען וועסט דאָס שטיקל קרקע
מיטן שקראַפּל-גוף נאָך דיין פּגירה
זינדיק באַלעסטן —
זאַל מחבל-טייוול אין אַרומגעלאַף
דיר קראַקען שירה,
און פון זיין האַרנדיקער „פיטניע-קוואַרט“
זשלאַקען אַ טרונק צו דיין פאַרראַט.
מיט אַ בריל פון פאַרסלינעטן משחית-מויל,
האַבנדיק ס'בייז באַלעקט,
אויפּברענגען קדחת-רוחות דעם הימל צו להכעיס
און זעען אַפּגעמעקט דיך
וויסטער לעסטער
פון וועלטן-רייסטער.

די פארנארטע ראייה

מיין ארעם — שמרעק צום גליק,
גין-גאלדענע פארלאנגען,
ווי ביים ראנד פון וועלט, ס'הימלישע בילד
אין ראזעווע אקווארעלן פיל-פארנאכטיקע געמאלן,
איז קורץ צו דערלאנגען.

מיר דוכט:
וואס פארויס איך שפאן
צום פארנלאנגן —
מער דיכטאנגן איז צווישן אונדז פארען.
איינגעפיבערט,
געפילן זיך הייצן און רייצן,
ס'זידט ס'באזוויפטע בלוט,
ס'ציט צום ווייט צעצינדענעם ליכט.

איך —
ניט ניכטער,
אין שעהען פארנעפלט,
פון צייט אויסגעמפלט, סוף טאג;
מיט מוטנעם קורצזיכטיקן בליק,
אונטער דאפלט-געשליפענע ברילן,
שלייך זיך נאך דעם נשמה-ווילן
פארשמאכט, אן כוחות,
ווי נאך לומן זיין שאמן,
אין א געדאנקלעכן ייד-שרף פארמשקהט,
איינגעשושקעט אין אן עת-רצון אויפן וועג,
געשיכורט פון גענאר,
ווי פון א געקטאר

מיט ארעמא-ריחות
אויף געדרייטע שליאכן
כישוף-בלישמש צו דערגרייכן.

כ'צעשפרינג זיך מיט בענקענדיק געזאנג
צו שטילן דעם פארלאנג
פון צעשפילטן הארץ.
דער ארעם-שמרעק
איז קורץ
צו דערלאנגען
דעם שימער-געשפין פון זון,
די פארווגנדנדיקע שקיעה — — —
א, מאמע! „מאמא מיא“!
פאר וואס אזא געפעלשטע ראיה?

ווי דער טרום

ווי דער צעשראָקענער טרום
מיט די אויערן אָנגעשפיצט,
אויף זיינע הינטערשמע זיצט
אין גרינס צעבלעטערט,
לאַפקעט צום מויל
אַ סטעבלע גראַז,
און פאַרן מינדסטן שאַרף
אָנגעפּחדט
יאַגט אַ צאַפּלדיקער אַוועק —
אַזוי איך,
מיט אַ טשאַכקענדיקער שרעק,
ווער פון אייגענעם-נאַז-שנאַרף
אויפגעציטערט
מיט אַן אינערלעכן דראַזש,
לויף פון זיך אליין
פאַר אויסגעדאַכטן שורש,
איינגעטיפט אין אַ מורא.

כ'פיל אין זיך טראַפנס
קיל טשאַפקענדיק קאַפען
אין אַ ספּאַזמיש פאַרשפּאַרט
בריענדיק אַרט.

מאַל, הערש לייב

מאַל, הערש לייב,
מיט פלימער-פארב פון לעבן
די דינע שמראל-געוועבן,
פון צעלאַכמענער שכינה
אַריינגעשפינט אין די תענוגי-הימים —
די אַרויסגעבלענצטע טרוימען ווי שלמים
פון אל-עולמים,
אין קדושה-פלאַמען,
איבערן דרויסקן גבול פון חלל —
ווילדע פוסמענישן, צעשוועלטע וויסמענישן
אויסצוברענגען,
מיט שדי-שיין באַזונגען.

זאַג: כ'וואַלט וועלן אַרויפבאַנען,
דורך פנינה-וואַלקן מיט נגינה
אין אוויא-פלאַנען צום אַראַרישן אויפמאַג,
זיך אַריינאייביקן מיט דבקות-גענוס פרום,
אין פייער-געוואַלט,
מראה-אלוהים,
כל-עולם-געשטאַלט —
איידער דורך אומקומעניש באַצווונגען,
סוף-כל-סוף ווערן
שכחהדיק פאַרשלונגען
פון אַ שוואַרץ-פאַרוויסמע
איינגעריסטע
טויטן-נאַכט
שכחהדיק פאַרפלוכט.

כל זמן ביסט ביים זינען,
ס'בלוט ריזלט,
זון דיך שפיולט,
אַמעסט אַ נפש-געגאָז פון זיך אַרויס —
מאַל מיט פאַרב פון לעבן
די הייליק-דינע,
שמראַל-געוועבן
פון צעלאַכטענער שכינה,
זוהר במרומים איבער אל-עולמים,
טיף צעבליסקעטער הוד-הדר-סוד.
צעשיינט אײנגעבלענדט
אין אויפגאַנג פון כל-הימים,
זינג בקול-רנה,
אַ דיר ליב-ליד,
פון די הייסע בלוטן אַרויסגעברײט —
הערש לייב.

פינטאס זאגט

פינטאס זאגט

ווען פרי זיך וועקט פון אין פינצטערניש איינגעדושעט :
פראשעט אָפּ דעם וואַקלדיקן טראַן,
טוט אָן אַ קרוין אויפן קאַפּ,
מיר, דעם גאַט-געזאַלכטן האַמענטאַט ;
צעשווינגט די פאַנען-טיכער, פעכלט מיט פאַווע-פעכער,
וועלט פאַרקלינגט, שרייט הידד !
גיסט אָן דעם גאַלד-בעכער פון לומ
מיט אַ שפרודלדיקן מעד,
וואָס איז זוכה אַ ליפּ-ברכה,
און טראַגט מיך אויפן וועג
דורך ווימלדיקן שטויב
צום שימלדיקן יאריד
מיט הרם-קברים
פון שרצימדיקע פגרי-טרעגער.

מיט געזאַנג און לויב ביז מרום,
שטאַפלט מיך אַרויף צום אויפשטייג-טורעם,
פון אויפבלענדיקן טאַג,
מיט זון צעוונקען.

ס'האַט מיין פען, פינקל-שמראַל אַפּשפיגלענדיק
אין זעל-קוואַל אויסגעטונקען
און אַריינגעברייט אין ליד.

וואַש אויס, פאַלק, אין מיין בליק
דעם אויגן-וועלק

פון לאנגן טרויערן
אין מיין זעונג איינגעפרוירן...

דעם טראָן שטויבט אָפּ,
זאלבט מיך מיט אַ קרוין אויפן קאָפּ,
שרייענדיק הידד!
טראַגט מיך איבערן יאָרד
דורך די שטויב-וועגן,
אויפן פענאַסוס צו שטייגן
און רייטן צום באַרג ווייטן
„העליקאָפּטער“
מיט זוניקן טרוים-פּאַנטאַן,
„היפּאָקרייט“,
אויף להכעיס די פאַרשווייג-רוחות —
צו לבנה-פּלאַטער, אַלימפּוס-קלעטערער.

באגלייט

באגלייט — וויאָל, פידל און פלייט —
מיון צעפלאַטערטע זעל
אויף פאַרוואַלקנמן וועג:
הלום-גאַנג צו פאַרשווינדענע טעג
אין די אַפלוף-יאָרן פאַרלוירן.

בליט-אויף, צעלאַכטענע קאַיאָרן,
אין רעפּלעקסן פון מוח-עקראַן אַרויסגעוואַקסן —
צעזומערט, אַרויסגעשימערט,
פון שחר-וואַלד צעשטראַלט.

בלענדט-אויף, שקיעות, איינגעפאַרבט אין בלום,
דורך וויזיעס פון מאַרך אַרויסגעגליט,
פלאַם-קרבנות פאַר וועלט-עוונות
ימידיקע פאַרגרוילטע צעביילטע שאַנד
אין די בין השמשותן צעברענט.

קומט-אויף פון אַפגעווען זיין
מעת-לעתן צעוועקטע
פון דויער-צייט אַפגעמעקטע;
טויכט-אויף פון עברת-הום,
מיט מיון צעשפינטן טרוים
אין אייך איינגעזועבט, דורכגעלעבט,
פאַרשוועבט אין איינשווינדלדיקן פאַרהימלטן בלאַ
מיט צאַפלענדיקן אומרו.

באגלייט מיון צעפלאַטערטע זעל —
וויאָל, פידל און פלייט —

ווי מיט פישטשיק געוויין,
אין אפגעוועלקטער צייט אריין,
ווי ס'הוירן חלום-וועלטן איינגעפרוירן,
א למען-זכר אין שחור-שפאלטן.

מאניעט ארויס מיט טריל און צויבער-שפיל
פון דמיון-טיף, די להבות-ליבעס
אויסגעבענקטע,
אין די געבליטן איינגעצאנקטע.

כישופט ארויס מיט הייליקע טענער
בעת שקיעת החמה,
אקעגן איר צעפורלטן שיין,
מיין נשמה-פיין,
א נאך-עפעס-בענקען —
טיף אין מיר פארזונקען.

פאַרנעם מיין געשריי

פאַרנעם מיין געשריי,
ס'פייגלעך כריפען,
יאַמערלעך כליפען
טיף פון נפש און גוף
דערשימערט,
מיט שאַרפן וויי אַרויפגעצימערט
צו דיר, שדי אלוהי.

דער כאַרכלענדיקער געוואַלט —
אַ גרויל פון קעל אַרויסגעריסן,
בייזע רעיונות, דמיונות און שלאַנגען-כימערעס
האַבן מיינע נערוון דורכגעפרעסן.

איז צענטער דער מאַרד-צווייטער
איז אין אַ פיבערדיקן פלאַנטער
קלומפערדיק פאַרפלאַכטן,
ווילדע הוריות אויסצוטראַכטן;
פון מוח שרעקן
אַרויסצוועקן
אַ שגעון-געשמאַלט...

ווי קען איך פערלען אות,
סילען וואַרט אויף שנור,
אַז פון אונטערן האַרצן,
האַר,
שפאַרט אַרויס, אויסגעהויכט מיט כעס,
אַ קללה
צו דער צעפאַקלטער פלי-בהלה

איבער אונדז —

אין רוים,

א גיהנום-טויט

פון זיך ארויסצושטויסן?

ווי קען איך מיט געהויבענע הענט

זיין צעדאוונט צו דיר,

איצט, ווען זון זיך זעצט

אין איר שקיעהדיקער גסיסה;

אנצינדן אין פארנאכט

פאר א פרומער נשמה א ליכט,

אין אַבלדיקן טרויער נאָך איר,

אז דינע הימלען זענען צעברענט

מיט שר-המיתה-פייער?

גלי-זאלץ גריזשעט אין האַלדן,

בראָט דעם אַטעם אין לונג,

בלאַטערט די צונג.

טיף דער שניט

מיט גיפט אַנגעהייצט,

צעפלייצט א גרויל אין בלוט.

דאָס אַרומטרייב

פון מחבל-לייט

אין אַוונט-צייט,

א השמל-שטיק, איש-להבת,

מיט ווירבל-געשריי —

ציטערט אויף מיין לייב
מיט שרעק.

ניט אין אַ מנחה-תפילה
איז מיין פחדדיקער אויפשריי
אַ תשובה
אויפן שמורמישן
הילך-געלאך
פון אשמדאי.

טאַפסט ווי בלינד

טאַפסט בלינד אין טונקעלער שטוב צווישן די הושך-ווענט,
די איינגענאָדעמע מרה-שחורה
פון דיין דמיון אָן אָנגעשוידערטע.

ווי מיט פאַרפעפערט זאַלציקן לויג
איז פאַרלאָפן די ראייה אין דיין אויג,
אַ רויט-בלומיקע ווונד;
אַנגסטיקע מורא זעצט פון דיין קוק,
אַ צעבעלמעמע שרעק
פאַרפינצטערט דיין טאַג.

אַ קעגן אימהדיקן נעכטן אין טויט-וועלטן באַהאַלטן,
איז דיין באַוואַפנט האַרט, שטאַליק וואַרט
מיט אַ שאַרף-מעסערדיקן אַקצענט אָנגעברענט
אין גלי-פייערן פון נויט,
אַ ווילד רוגזהדיקס צעפאַכטן.

דיין אַמעס פאַרפעסטעט מיט גיפט די לופט.
זאַלסט אַפילו פאַרקלעמט אין אפלה במחשבה פאַרטיפט,
גיין איבערן תהום אויף כף-הקלע-בריק,
אַן האַפט, אַ געפלאַכטענע פון דורכגעשרפהטע אַכזבה-שמריק,
צו דערגרייכן יענע זייט,
פון פאַרשוונדענעם טרוים —
וועט עס דיך אָן שפאַרן פאַרפירן,
ווי דעם רוח צום תהו-לאַך.

א זשאווער-גליווער שימלט אין דיר.
וועגסט אויף פחד-וואַג
יסורים אַנגעזאַפּטע, פון דם אַרויסגעצאַפּטע,
אין פאַרפּלוג-צוג אַוועק.

וואָס ס'איז זיך פאַרלאַפּן, וויל אין דיין מוח ניט איינשלאַפּן.
ווערט אין אַ חלום אויפגעפּלויגן,
מוט זיך איבערזאָגן אין דיין שפּעט איינגעדרימלט געבעט.

וועמען ווילסטו, מיט אַ תּוכחהדיקן פּלוצן דורכשטעכן?
וועמען איז דיין תּפילה אין דער אפּלה אַ משונה-קרויניקע מתנה?
שטייט אַקעגן מלכותדיקן שדי מיט אויסגעפּאַקלט אויג,
פינצטערדיק באַטראַפּן, און האַסט ניט מורא פאַר די שטראַפּן?

מאַפּסט בלינד מיט צעשוידערטע גלידער אין חדר
די איינגענאָדערטע מרה-שחורה צווישן די הושך-ווענט.
וואָס דו דאַוונסט, איז לכּמלה, ס'כימערניש פון גאַל אויסגעשפּיגן,
ווערט פון נבלה-גייסטער אויפגעכאַפּט, אין זייערע ווינטן דורכגעזיפּט,
און איבערן צעפּראַל פון וויסטן וועלמאַל
אין אַ געווימערניש צעטראַגן און צעשריגן.

ישראל

אין א זעונג-שיף
כ'טו מיט פרומען שוויגן שמייגן,
אין פרייקן, אויפשארען פליען,
אויף כוואליעס ווונטש-ווינט
צום אבות-לאנד.
אין מיינע כלוטן פאטערדיק פארתהילימט,
מאמעדיק צעתחינהט,
איצט כממשות פון געדאנקען און סידורדיק בענקען ארויסגעחלומט
מיט השגחהם ליכט צעשכינהט.

כ'ווער געטראגן
איבער דמיון-וועגן
צו גריין-צעבלימע טאל און בערג.
געווען צו דער תוכחה פארצינזט,
איצט פון יונגווארג
ס'וואנע-וויסמעניש אויסגעקארנעיעט,
צעאקערט, פארזייעט,
באפלאנצט.

ס'צעוואקסט זיך די נביא-כענטשונג
פון חזיונות באזעלט —
רעיונות,
ארויס פון די תנ"ך-אותיות
צווישן פארוועלקט-אווולען איינגעגעלט.
ארין, ערשט ניט לאנג
תשעה-באבדיק איינגעאבלט
חרובדיק געאשט,
איצט פון די שימל-יובלם אפגעפרישט.

ווי אויף אויסגעשפרייטע „אל-על“-פליגל
טוט אדלערן זיך מיין זעל
איבערן לאנד
די האַריוואַנטן זוניקע צעצינדט,
מיט אַראַראַ-שטויב.
כ'שוועב הויך און שיק דורך די ליפן הייטער
אַ שבח-זינג-געשאַנק
פון האַרץ-אויפציטער,
אויך אויס אויג פאַרטערט,
ווי אַ טוי-טראַפן
דיר פון אויבן באַוויליקט,
אַראַפּגעהייליקט —
ישראל-ערד.

דאָס חלום-ליכט

ס'דאַכט: פון אַ לבנה-שמראַל
אַ מאַל ביי נאַכט,
צינדט זיך אָן דאָס חלום-ליכט,
וואָס באַשיינט דאָס טונקל-טראַכט-ווינקל
סענסואַל טיפע;
אַ וואַך-מחשבה-רוחל
טוט פון זיך גופא אָן תוך אויסוועבן,
געדאַנקלעך צעבלענדט,
אין דיר, אַ שימער-שלומער,
ווי פון אַ קינד
מיט אַ מלאך-שמייכל.

ס'שטריקט אויך, אין די געהירן איינגערעקט,
אויס ווילד-פיכרעס פון אום-שכל
שאַמנדיק לעבן —
אין כישוף-שלאַף,
צעטאַנצט אויף וויזיע-ווענט
פון דמיונס איינגעשאַטירטן וויין-פלוין.

ס'שוועבן דורך כימערעדיק אין וואַריאַציעס פיל
אויפשפיל נאָך אויסשפיל פון איינגעמוראטע זעל,
און לאָזן צייכנס אַפגעדרוקט אין מאַרך,
וואָס קריצן זיך איין מיט פיין,
ניט פותר צו זיין.

ווי פון א לונאר-שמראל
אין אראפפאל,
צינדט זיך אן דאס חלום-ליכט,
וואס באלייכט
אונטער פארווייטע אויגן,
די רעיונות אין טיף-דרימל דורכגעפלויגן,
שאטנעם בלינד,
פון נעפלען אינגעפריימע
ארויסצענירטע
מעשה-כאשאף אין שלאף.

הוריות געגליקט, אימות צעשרעקט,
מחשבות וואס זינקען,
ווערן אין שכחה-פארטרונקען
אויפן תהומישן רעיון-דעק.

צומאל בלייבט דארט א ליכטלעכער פלעק
פון עפעס געווען;
א צאקענדיקער נאכשיין
פון א אנדרוגינאס-טרוימל קוים געבוירן,
און באלד א מפילדיקס זיך פארלוירן.

איך קוק ארויף

איך קוק ארויף
דורך דעם משקף-שפאקטיף
און זע דעם אוניווערסאלן יאריד
נאכטלעך צעבליט
מיט ביליאָנען פייער-באלונען
פלאַמיקע אייביקייטן,
אריינגעשכנט אין די דויער-צייטן
ארומצושומען און רוים צעפלאַמען.

צו מיר גרייכט,
דער גלימצער-שיין פון פילוויטישן שמערן-ליכט
אין די שוין צעשווימענע עאָנס,
ס'גאַר-לאַנג אומגעקומענע
אין די וויסטע חושכן
פון פאַרפאַלענעם תהום,
ווי די טונקלעניש איז אין צעציטער,
מיט ווינט-געוויין איז צעיאָגט דאָס אורגעוויטער.

אַנגעהויפטע שטורעמס מיט אלדי הריסות אַנגעשלאָגן
קלאַגן זיך אויס און צעהילכן די מהלכן
צעווייטערן די גרייס פון גראַע רייע,
תוהו,
אַן לופט, מיט געטלעכע אַנגסטן צעפייפט.

פון גליווערדיקן פראַסט פאַרוויסט, אין חלל צעגרױלטן
וואַגלען משונהדיקע לבנהדיקע
געשמאַלטן פאַרגאַזט,
גילגולן אַרום

מיט פארפרוירענעם פייער-שוים.
ס'ז ווילד-געמארק פון געדויער איינגענאכמע,
ניט דערמארעמע וועלטן-ברוכווארג
אין מדבר-אש פון פוסטעניש.

ווי לאנג קען איך, בן-אדם, ציען
דעם זין-פאָדעם פון געדאנק
אַ וויזיע אויסשפינען;
פלאַנעמן פלאַמלעכע, אומהיימלעכע געפינען —
פאַרבלימע, אויסגעגלימע,
מבולבלדיקע צעמהומהט און פאַרשממהט?

אויף וויפל קען פאַרפליען
דער דמיון-רויך פון די געהירן,
מיך פאַרטראַגן,
צו זען די געוואַלט-כוחות
עקספלאַדירן,
איינרייסן און צעשיסן
דעם איך-סוף,
צעשיטערן, דערווייטערן,
אויף אזא אופן מער הלל באַשאַפן?

ווי קען איך,
ווי אַ מפיל-עופל
פון אַ רוחל,
מיט ווייניק שכל
באַנעמען די באַאַטישע מאַכט,
אומגעפורמיקט צערוחט,

ווי ס'האַרעוועט און בורעוועט געכוחט
גבורת-אלוקים,
צעפינקלט מיט שטאַרקן חום,
דעם אַמאָם,
שטורמיקט פון זיך אויס,
גיהנומדיקע פייערן
צום נצחדיקן געדויערן,
וואָס יאָגן אַרום
מיט אומרו-געשריי
איבער נאָך אין ערגעץ ניט איינגערייסטערמע
אויסגעגייסטערטע וועגן,
צעטראָגן שיינליכט
פון כביכול אַרויסגעמוחט,
די נשמה פון צעלאַכמענעם זיין,
וואָס איז אין קאַסמישן בילד
צעפיבערט איבער דער וועלט?

איך אין זיך
דעם חלום וועק,
דמיונדיק קוק
מיט צעאויגטן צער —
און האָב קיין תפילה דערפאַר.
אין מיר ווימלט דער אומעט,
די ליפן זענען פאַרטשעמעט
צום הייליקן באַווייז
אומגעהייער גרויס.

א פחד-צעוועק צוקט.

וואַרף אַראָפּ די ברילן

וואַרף אַראָפּ די ברילן,
פון פאַרטונקלט אויג, מיט בליק ניט שאַרפּן,
פאַרפאַק דיינע כתבים
אין סאַקווע-זאַק,
און טראָג דעם שווערן אַנלאַד מיט אַפּגעשלאַגענע טריט,
אויף שוועלן פון די הויפּן,
אין שטאַט אויפן יאָריד.
פּרוּוו פאַרקויפּן,
מ'זועט מיט שטיינער דרך באַוואַרפּן,
אַנרייצן כלבים,
דיר נאַכצובילן,
דעם קאַפּטאַן דיר צערייסן.
דאַס הילכיק אַפּלאַכן,
וועט הייסן:
שוטה, האַסט ערלעך פאַרדינט
צו ווערן פאַרהאַווקעט פון הינט.

גיי אַרויס איבערן מאַרקס-שליאַך
מיט דיין ביסטערע צעווערטלט בוך
און באַווייז אַ נס:
זאַל עמעץ אין גאַס
דיך באַדויערן,
אַנשפּיצן די אויערן,
הערן,
דאַס פאַרגיסן באַכן טרערן,
אין דיין השכּה-כתב
ווי פון איכה,
אום תּשעה-באַב.

אנו, פרוו פארנמפרן
פאר אן אויסגעדראָשענער פרומה
דעם מראָף,
וואָס האָסט מיט אותיות-דויטע,
אַבלדיק פאַרזונקען,
פען אין טיפעניש געטונקען,
פון שטורעם אויפגעטריבן,
אַנגעשריבן.

פרוּו פאַרקויף פאַר אַ גראַשן,
אַז הערצער זענען פאַרלאַשן
און דם פול סם טוט קוועלן,
כלבים דעם קאַפּטאַן רייסן
און ווייסן, ווען אויף די כתבים צו בילן.
דער אַל-אַפּצאַל,
איז פרעך:
אין פנים דיר אַ לאַך,
אין האַרץ דיר אַ שטאַך.

ס'איז ניט דער ווונטש פון מענטש

ס'איז ניט דער ווונטש פון מענטש,
צו פארהונגערן דאָס התלהבה-תאוה-בלוט
צעפולסירטע רויט,
ווערן אינגעיערט
אין אַן אייז-שימלדיקן טויט.

הייסער שמראָם
אין האַרץ צעפאַמפט
טיק-טיקט אױס
ווי אַ מעטראָנאָם
די כהרף-עינים
אַפגעשטמעמפט,
מיט גלי פון דם-התמצית
דעם צעשמראַלטן זי
וואָס ווערט אינגעהויכט
אין גוף.

די ביליאָנען צעלם
אַקסיגענדירן
דאָס אַרומלויפיקע אין רייער-געפעס,
אויסגעהייצט פון פולס,
וואָס נערט די חושים,
מאַכט אַן רושם
אין די געהירן,
ניט איינצוזשאַווערן,
צי פאַרגליווערן
און בלייבן ליגן,
אַן זעל,

נאָכן לעצמן אַרויסהויך
מיט אַ פאַרפרוירענער פאַרע
אין מויל, אין מוח
אַ כמאַרע,
וואָס פּרעסט
אַריין אין די שלעפּן
ס'אייביקע שלאָפּן.

ס'איז ניט דער ווונטש פון מענטש, זיין שמרעבן,
צו פאַרהונגערן דאָס בלוט
טבע-תאווהש צעפולסירט
מיט חיותדיקן אומפאַרלעש
אין שטיק-פליאַק-פלייש,
וואָס טיק-טיקט
מעטראָנאַמיש אויס און צעוויכרירט
יעדן אויגנבליק,
איינגעמראהט אין דער מינוט
פון פאַרוועבטן לעבן,
אויס די דינסטע אומזע-פיברעס
פון אַוועקלויפנדיקן מעת-לעת.

דער מאַקאַבראַ-טאַנץ

אַ צעצוווייגטער ראַק צאָפּט דאָס בלוט אין שלאָף.
שוידערסט אויף און ס'טראַגט דיך חלומדיק אַ לופטצוג,
דורך עבר-שטויב, צום קהלס קבר-גרוב,
און ס'אַנטפלעקט זיך פאַרן צעגלאַצטן אויג.
מיט בזיון און שרעק
דאָס רעיון-בילד:
אַ קעגן אַן אַלטן רב-געשטאַלט, איינגעיסורימט אין ליידן,
פאַרטליתט אין תפילין,
זענען צניעה-מידן געצווונגען אַ שקיעה-טאַנץ פאַר זון-פאַרבלענץ,
אין אַ ווילדן ראַד-קאַראַהאַד,
צום מאַקט פון שפילן, זינגען, נאַקעט באַרוועס אויסצושפּרינגען.

ס'שטעכט טיף דער הילך-גרילץ פון ערב-רב אַרויסגעלאַכט.
דער אַפּשפעט פון אַנגעלאַפענעם באַזאַפענעם כלאַפּסקי-שד,
און זיין שפּילה-ווייב-נבלת, מיט מאַטקע-באַסקע-בתולה אויפן האַלדז.

ס'ברענט די צעפאַסמעטע הויט, פון די צום טויט אַנגעחתמעטע,
ס'ציטערן די פּים, אין האַרצן-ריס זידט האַס,
ס'בראַט שאַנד!
אַ קללה און זעל-יללה אויפגעשריגן מיט גרויל,
איידער ס'פאַרחושכט נאַצי-מערדערישע בליי-קויל.

זאַל דער אימאַזש איינגעבראַנדיקט זיין,
אין אויפשיין פון קאַיאַריקן ליכט,
אין הימלישן זוים-פלאַם פון בין-השמשותדיקן פאַרנאַכט:
פאַר רשע-אויגן שווינדלען פון יאַמער-טאַל
דער שימער-דעמער פון מאַג אין אַ גיהנום-אַפּמאַל,
שרצים-מאַמעס, און פאַטער-כאַמעס,

פון פינצטער-טרוים אויפגעטראָגן,
ארויסיאַגן זאָל משוגעת אין גאָס,
געבריל — פאַרקרימען דאָס מויל,
גאווער — פאַרוואַרגן דעם שלונג,
אַ סקרוך — דורכװיבירן דעם מוח.

פון מאַרכן-ברען אַרויסגעשפינט זאָל זיין
דער מאַקאַבראַ-טאַגן,
איבערן געוויסן טרעמן,
אַקריפּדיק ברויען,
זאָל די וואָס קניען
צום אַתו-אַיש מיטן דערנער-קראַגן,
בעת אימה און פרומע זונה-מינע
צעפאַטשערן הענט אין אַ תּפילה,
אויף קלויסטער-שוועלן גאָמס שנאה און פּלוך
אַרויספרייפלען פון זיך.

„ווענגערקא“

פון ציקל פאשאנאדן

עדעש-מילושקא!

איך מינק נאך איצטער איין מיין פען

אין יענעם גלענדיקן ברען

פון זינדיק זידיקן בלומ

און דער שפריץ —

פלאמיקע מויד —

אויף פארשארפטן שפיץ

איז רויט —

שיכורט ארויס פון זיך אות נאך אות

ווי ליפ פון ליפ וואלט דורך שטנדיקן רייץ ארויסגעקושט

דעם שרף-ברי פון א טאקיייער וויין וואס בארוישט.

ווען אלטלעך כזיץ

און מיין קוק בויערט דורך די מער ווי פופציק יאר,

אן א שפור פארלאפענע,

און כזע דיך צווישן מיידן אין א צירקל-ראד,

אין רינג-פלאץ

ביים פאנטאן,

אין דער קאטויליש פרומער שטאט

סענט-מארטאן,

מיט א וואסער-באניע אויפן קאפ,

גריין-רונד געבייכלט ווי א טאפ,

און זינגסט, טאנצסט-אויס א ליד

וואס פעטעפי האט אויסגעשמידט

מיט איבער הונדערט יאר צוריק,

ס'פאלק גערעגט צו רעוואלט און קריג —

ניט אפגעטרעטן איז דער רושם יענער אויף א שפאן.

כאַטש די שווינדלדיקע צייט האָט דורכגעיאָגט
אויף פלי-פליגל-באַן,
און איילט נאָך ווייטער אין איר וועג,
צו אַן אומבאַשטימטן עכר-ברעג.

איך טראַכט ווען ס'שלאָפּט זיך ניט ביי נאַכט: —
דער קליינער „סענט לעילעק-גלאַק“
דאַרט הויך אויפן קלויסטער-שטאַק,
פאַר די נשמות אין די פאַרנאַכטן צעשווונגט,
האַט געמעגט ווערן איינגעשטומט,
ווען דו האַסט דעם „קוקרוז-יאַנאַש“ אויסגעזונגען
הייליק פאַרפרומט, מיט אַ ציגיינערישן ווינק און שפרונג
אויפצורייצן יונגען,
וואָס וואַלטן טויזנט מאַל טויזנט
דעם קאַפּ פאַרלייגט,
אַבי האַבן,
ס'חיות פון דיינע קאַראַל-ליפּן
רויזיק-רויט
אַרויסגעזויגט —
דו העפּטיק זאַפּטיקע
אונגאַר-מויד.

רוף...

ביז צום דנא געדערענגטער,
אין ברוד פארוונקטער,
המונעם פון תהום.
יללהדיק צעכליפעט,
געפאלענע, פארשוואלענע,
איינגעגליווערטע יונג און גרייז,
מיט אייערע קולות
פארלישעט די וועלט —
מאנט שפיז!
פאר קינד און קייט.
געפענטעט אין ליגן-שמריק פון גלחים,
לאזט זיך ניט פארוויגן מיט פאלש-צביעותדיקע רייד
פארפרייפלען מיט שבחים
יעזושיש פרומע,
קניען און זיך ביקן צום יויזל און דער מאמע,
א הלל מתפלל זיין צום אל-חסד,
האפן, אויסמאלן און באגאפן
דעם בליענדיקן עתיד
אין די הימלען אָנגעגרייט.

דעם ברי-זויי
פון די ניט בקו-הבריות
צעשפרייט אויף ווענט-מודעות,
ניט געשריבענע מיט טינט:
דורך אותיות פון נשמה אַרויסגעברענט
זאל זיך אַ שרפהדיק וויינען אַרויסליינען
פון יעדן וואַרט,
אין גליענדיקע שורות אַריינגעפאַרט,

צו מוזן ווערן דערהערט
פון די, וואָס זיך פארטייבן,
מאכן זיך בלינד,
צו אייער מיזערעבלעם לעבן,
אזוי פארשווערט, אינגעחושכט אויף דר'ערד.

גענוס פון לעבן

א

א בריענדיקע פיין
אין וואַרץ פון האַרץ
דערשפירט ;
ווי פון קעץ צעדראַפּעט
קאַפּעט פון אַדער דורכגעזשאַווערט
היים, טראַפּנווייז,
משיפּק, משאַפּק. —

יעדער אַפּטריף
אין דער טיף
איידער ר'פאַרפּרירט, גליווערט-אייזן
א דראַזשענדיקע קעלט,
פאַרציטערט דאָס חיות הבריאות
אין צלם אלוקים אַריינגעזעלט.

ב

די עיץ-החיים-פרוכט
אין גן-עדן
פון א נחשדיקע חוה אַנגערייצט, פאַרזוכט,
אייז, ווי דער עקזאַטישער פּערסימאָן,
אומצייטיק פון בוים געריסן,
א פלוים-פרי, פאַמודאַרן-רויט,
מיטן טעם פון טויט.
אפילו דער דעמאָן פאַרשייט די פליגלען צעשפּרייט,
פון גאַל א זאַמער,

ווען ניט ביז רייפקייט געווארט,
זאל האבן אין געאייל הארט איינגעביסן,
וואלט דערפילט אים מערפקע ביטער.
אזוי דער גענוס פון לעבן
פרי אין גוף זיך אנגעקליבן,
טוט ס'נפש ניט פארזיסן,
נאר איז פארכמארעט
הארבקע איינגעמרהט.

שאַטן-בילד

ס'זאלן ווערן צעפלוויגן
די רעיונות פאַרכויםלמע, איינגעשימלמע,
אין מוח ענגלעכן,
מיט אַ נעכולא פאַרצויגן, —
צעפראַל איך די וויזיע-טיר,
און אימאַזשעניר דורך, מיט נשמה-אויפריה,
די בינדע יאַר — פאַרשוונדענע,
צעצוגמע, געפלאַגמע, האַרבע,
אין מענטאַל-טאַרבע איינגעבונדענע,
וואַנדער דורך מיט די צעכימענע אַנגעלימענע טעג,
ווי אין אַ טרוים פון אימה-טראַקט,
דעם שמעג לענגלעכן
ביים קאַטאַראַקט-ברעג,
פון קאַטאַקליזמישן תהום.

אַ שאַטן-בילד
נאָך פון מאַמעס הויז,
אין זווייער-העק, אין טרויער-שרעק,
ווי מיט מיר געבוירן,
באַגלייט שמענדיק מיך, אין שנעל-פאַרלירנדיקער צייט,
טוט אַן תרעומות מיט געדולד אין מיינע דלד אמות הויערן,
וואַכט איבער מיין עלנט זיין אין ליכט-שיין,
טאַג און נאַכט,
שפאַנט פאַרוים
און וואַקלט זיך נאָך מיר,
מיינע שלאַבערדיקע טריט.
אַן אומוואַר-פיגור, געשמאַלטיקט אויף דער וואַנט
אין קוים באַלאַכמענעם חדר,

האלט כסדר ווי איך איצט,
די פעדער אין האנט,
זיצט איינגעאבלט אין סקריבלט,
לופטערט-דורך מיט מיר, אויף פאפיר, די יארן,
וואס פאר אונדז ביידע זענען שוין לאנג פארלוירן,
און ווערן אין שרייבן צוריק צום לעבן אויפגעווארעמט,
אין א דורכלויף-שליחות
איבערגעשמורעמט.

ווי געביסן פון א שלאנג

אין דער הייד, מחבל-ראַבן אַרומגעטריבן
מיט גיהנומדיקן רויד
דעם הימל וואַלקנדיק פאַרשלאַגן: —
קראַם-פייגל אַנגעשטויסן מיט האַגל-שלאַקסן
פאַראַיקליפסן די זון.

כ'ווער פאַרצימערט אין דער הויט,
פיל אין האַרץ, ווי פון אַ האַרפּון
אַ ברויענדיקן שטאַך,
דערשפיר אַ לאַך אין חוט-השדרה:
מיט מייַן זאַלציקן בלוט-רויט.
איז די הידראַ אַנגעזייגט!

די בני-גולם ביי אונדז,
איינגעשימלט אין אַ שלום-תפילה,
מיט אַ חוכא-זמלולה-שמוכל,
פון ליגן ניט געשטויגן,
שקר-לויב-שיכור,
פאַרשימערט אין אַ לבנה-טראַנס,
זענען טויב
און מבולבלדיק פאַרשוויגן,
טוען בשתיקה די נבלה פאַרגלעטן;
ס'זענען ביי זיי אַנגעלייגט
די אין דער שוין-סוכה
פאַעטן, לאַועראַטן מיט לומדישער חזקה,
וואָס סקריבלען אַ סאַנעט צו דער מוזע,
גריבלען זיך אין ביכער מיט מאַיל-לעכער,
פון אַלימפּוס-געמער-פלוידערן.

און האָבן ניט די העזה ס'דס-הנפש אויפצושוידערן,
בעת מ'הערט,
ס'ווערט איבערן כדור-ערד
פארזייעט דער אויבן,
מיט אַ פייער-רעגן,
סס-שטויבן,
גאָזן-געשריי
פון אשמדאי,
מיט אַ פינקלדיקן שרויט,
טראַגנדיק דעם עסעניץ-בלענד
פון שרפהדיקן טויט.

דער בעל-דמיון זאגט

דער בעל-דמיון
פארמאכט ס'קבלה-ספר,
זאגט: כ'זאל האבן פארמאגט
דאס מראה-ליכט
פון עתיק-יומין,
אין אור-באגיגען,
וואלט איך געקענט דורכדרינגען
די שטן-פינצטערניש,
וואס לוערט אין בליק
פון סדום-אדם,
דעם איש עפר
דעם משחית-קוק, ווי פון וואלף און מיגער,
פון בלוטיקע קריגער,
אין די שלאכטן —
וועט מיר ווערן געגעבן זיין
די זי-טהורדיקע שיין
פון דער הייליקער השגחה,
נאכט-טונקלעניש פון שר-חשכה אויספלעמלען,
און זוכה זיין באנעמען שאטן און ליכט.

וועל איך האבן די מאכט
אויסצוהימלען א טאג
פרום מיט רחמים,
פון אונטער דער כביכול-ווייז
אין וועלטן-איינגעשכינהט.

וועט מיר מעגלעך זיין,
איינצושימלען אין א נאכט

די שטן-ראיה
און דער אשמדאי אליין,
האר איבער תוהו-גריבער,
וועט צום שלאפן אריינזויפן די וואלקנס
אויסגעשמורעמטע פון ווינט.
אין מארגן-זוניקן בליק
וועט זיך איינשרפהנען די הושכדיקע שרעק
פון תובל-קין הינט
בלינד אריינגעבילט אין וועלט.

סיזענען צעזאטן מיינע בלוטן

מיט ברויז-גרויליקן גרימצארן אויף די מלחמה-הארן,
וואס האבן אין דורכלויף פון אונדזערע יארן, ליכטיקע פריד-חלומות
אויף אַנגסטיק-פינצטערע קריג-מהומות אויסגעביטן,
זענען צעזאטן מיינע בלוטן.

מיט אַ ווילד צעגאלט געבריל
איז צעציטערט מיין קול,
ס'שפארט סם-שוים אויף די ליפן,
איינגעביטערט אין די ווינקלען פון מויל.

אויפגעפלאצטע בליצן אין די אויגן
ווערן פון האסיקן וואַלקן פארצויגן.

מיט שטאַל-שרפהדיקע אַל-שפיצן
ווילט זיך אַריינגלען רויט
אויף מחבלים-שמערן
אַ ווונד-בראַנד צו וועלט
קיך-ביוון אין פיל-מיליאַסיקן טויט.

שנאה ביזע זידט אויף
אין די צעקאַכטע בלוטן,
אַ דאַמף מיט אַ היס-האַס
איינצונעפלען דעם וואַנזין-טומאַן
פון אַנגסט-משוגעת,
במקום לויכט-חלומות אויסגעביטן.
ס'קומט אויף צאַרן-ברויז
זוי אויסצוקאַסען ס'ווילד-גראַז פון וועלט-געוויסן.

האַט ניט פאַראיבל

האַט ניט פאַראיבל
וואָס כ'פּעדער זיך קאַיאָר,
אַ ניט אויסגעשלאָפּענער
פון אויפּטרייסלענישן אָן אַ שיעור,
טראָג זיך אַרום אַ מיף געטראָפּענער
מיט דורכגעזאַטענע רייד
פון פּייער און שוועבל,
לויף איבער שטיבער מיט צעעפּנטע מירן,
פון אָנגעלוימענע,
פאַרפּירמע און ווי פון זינען גערירמע,
כ'טרעף אין די פּראים
ווי פאַרן מבול, אויף קרום-וועגן געאירמע —
דיבורים מעסערדיק-שאַרף,
פון בריענדיקע לעפּצן אַרום
און קריג צוריק פון די צעלאַכמע און צעקרעכצמע,
בייז פאַרבימערט אַ נאַכוואַרף,
אין קאַפּ משערבענע טעפּ
צעלעכצמע.

בין איך עוקר
איינגעקויטיקט, פאַרבלומיקט,
ווי אַ שיכור
איבער טומלדיקער גאַס
מיט דור-הפּלגה-לשונות.

ס'האַבן פרעמדע רחמנות —
פאַרבינדן די ווונד,
פירן צום הויז

מיך, דאָס בלאַס נעבעכל אָן שכל,
וואָס בין ניט מוחל די פשעים.

מיך ברענט,
אָן אַרויסגערופענע, טריפהנע
אַנגעהייצטע זינד,
איינגעפלאַקערט אין זעל —
טראַגט עס מיך מיט האַרצן-ציפּ,
מיט שטראַף, צום ערב-רב אין דלות-מאַל,
און זאַג:
אין טיפעניש כ'טראַג
אַ בליצקן צאַרן
פאַר אייערע האַרן
פירער-רעגירער מיט עוונות פול,
פאַלט ער דונערדיק שווער,
אין פאַרדאַרבענע און אַפגעשטאַרבענע נשמה-ווינקלען,
האַגל-ווערטער ניט צעוואַסערט
האַסיק אַריינגעמוסרט
מיט קיטרוג-לשון אַרויסגעיערט, גענידריקט צו דר'ערד.

פֿאַררעדט מיר ניט די ציין

פֿאַררעדט מיר ניט די ציין מיטן „פֿאַסאַם און טעריס“,
ווינטשט און בענטשט מיך ניט
צו האָבן גענאַשט צו זעט
פון די מאַן-מאַרמן,
געמאַכט פון „האַניק-פֿרוכט“
אויס דעם דעמאָן-גאַרמן
מיט בייזקייט איינגעפֿלוקט.

כ'וויל ניט זיין פון אייך פעט
לאַקרעצדיק געפֿלעגט.
אַן אַפֿל--צווייפל איז אַרויסגעפֿרעגט
פון מיין אומרו-בליק,
ווען כ'זע פון תּובֿל-קין דעם מחבל
די פֿייערשטיק געפֿראַוועט
אין זיינע בוזעם-וויסמענישן אויסגעכאַוועט.

איר, מיט גלחיש פרומע יויזל-מאַמע אויגן
הימלדיק פֿאַרגלאַצט.
זאַגט

אויף די קראַען צעבליצט:
דאַם זענען טויבן דורכגעפֿלויגן,
פֿרידיק-שלווהדיק צעפֿלאַמערט.

בייזוויליק צעוויטערט
פרוּווט רוח ווילדער
אַ תקיעה בלאַזן,
אין שופֿר המשיח.
ניט אַ תּחית-המתים-שאַל,

נאָר אַ ראַזבאַי-געוואָזי,
איבער פּוסטע פעלדער
מיט קברים פאַרלאָזן.

שטאַלענע יאַסטרויבן,
אַנגעלאָדן מיט מענאַטאַן
שטאַרב-שטויב,
שוויפטשען אַראָפּ פּון אויבן,
אַ נעפּל-געשוויבל מיט אַ לישנדיקן פאַרטויב,
פּון אַ מוות-היס, וויסטונג-געוויין —
און איר אכלים, רודפי-שלום —
אויג פאַרטערט, זיצנדיק אויף דער ערד
קעגן פאַרדעקטן שפיגל,
עסט אש-בייגל מיט התמדה
פּון דער חורכה-סעודה.

זאַנט:

זענען ניט די פייגל
מיט גרילציקן צעשריל
משחית-קאווקעס, פון וואַראַנע-מין,
סאַטאַניש צעבליקטע אַרויפגעשיקטע,
פּלאַמיק צעמיוולען פאַרשוועבלען און איינאַבלען
ס'האַרץ פּון דער וועלט?

איר בעכעט נאַכן טרויער-ברויט
אַ צביעותדיק געבעט.
זעט, אַנגעשלאָגן מיט טויט
אין אַ דאַמף-ווירבל,

מחבל נאך מחבל אין ווילד געשוויבל
דעם שלום-חלום
איבער דער הייך
אין פלאמענדיקן רויך צעטראָגן.

רויט פאַרכמאַרענדיק די הימלען.
מיט פלאַקערדיקן אַנלאַד
איבער שמעט באַזעצטע —
זיי וואַרענען, צערענען,
מיט הרס-גבורה
דורך שטויביק-ווירבלדיקן געוואַלם,
אין אַן אייביקער קבורה
איינמיתן דאָס חיותדיקע בלי-פעלד
פון עולם-געשטאַלם.

א פארמשפּטער

ס'מראהט זיך ארויס פון נאכט
די פארפרייקע שעה,
קאיאָריק אויפגעריכט.

ס'זויגט אויס דער זייגער-אומרו
דאָס טיקן פון אַנקער
אויף שטייג-ראָד-צאָן
רגע נאָך פארלוירענע רגע
און דערנענטערט דאָס אויפשארײַען
אין וואַלקנס צעאָקערטע
גלי-קנויליקע זון,
א פארשיכורטע
פון איר זיו —
געוויקסן מיט טוי-באַטריף
וואַרעם לאַשטשענדיק צעבלײַען.

שטום שמיל אין תפיסה-צעל
זיצט אַ רוצח,
זיין האַמערדיקער מוח
ציילט די מינוט,
דעם זעץ פון בלוט
אין אַדער צום האַרץ פאַרקנופּט,
וואָס טשאַכקעט און ציפּט.
אים שרעקט,
דער זדראַכענדיקער מאַרגן,
אַנגסטיקע געשטאַלטן, ווי כימערעס, ווערגן.

ער דערזעט
מיטן חושך-בליק
דורך שמאלן פענצמער
דעם צעפלאמטן פארמאג —
אין הימל-ברעג
איינגעעולמט,
דעם צווינטער ארויסגעהילט
פון דער פינצמער,
דעם אויפגעשיינטן וואלד — ליכט און שאַמנדיק צעשפילט,
די תליה — פארגיהנוממע רויט —
אויפגעשטעלט.
און שעפטשענדיק ער בעט:
נעם מיך צו גאט, נאָכן טויט
אַ פיל-מאַל געפאַטשערטן,
אויסגעמוטשעטן,
אַבער און איבער געצלמט.
האַב מיך ניט פאַרטריבן מיט אַלדע רוחות,
פון די שוואַרציאַרן אַנגעקליבן,
אין די געוויכער-לעכער, פון שחת ניט באַלאַכטן.

צו א קומענדיקן דור

פארן קומענדיקן דור,
וועט אמאל, אמאל,
אויף א ציטער-לירע,
דער גאסן-טרוכאדור,
מיינס א זמירה אין שלום-ושלום-טאל
אויסזינגען,
האָבנדיק אין ווייטע מקומות
אין אַרויסגעוואַרפענעם בוך,
צווישן אלטע שיימעס און פאַרשימלטן לוח געפונען.

דורך נגינה
פון זיינס א זעל-שטראַל איבערשפינען
א ליד מיינס
אין די יונגע יאָר מיט א שבח,
צו אן אויפליכטיקדיקן פאַרטאָג,
נאָכן שחר פאַרשוונדענעם,
וואָס האָט צעוועקט פייגל מיט שירה
אין גאַלד-צעצונדענעם וואַלד,
און מיך אַהין קאַיאָר געיאָגט מיט א יראה
צו השתפכות הנפש פאַרן בורא —
דורך א מלה במלה אַרויסגענשמהטע תפילה,
פאַר זיין הוד-והדר-סוד,
צעגליענדיק אין מיר ס'בלומ,
אין פרי-איינגעשושקעטער שעה
פון מלכותדיקער רו.

ער וועט אויך, באגלייט מיט פרומלעכן אונטערשפרונגען
אין געזאנג ארויסברענגען
א פאר-אונט-צייט,
ווי דער אַרײַזאַנט די ראיִה פאַרבלענדט,
מיט אונטער-טייכן, פאַרגרױזעמע אין שימערדיקע ברעגן.
א זריחה אַרײַנגעבליצט
מאת לעשנדיקער זון
אין הון דעלמא
פון דער השגחה.

ווי ליכט-בענטשן

ווי ליכט-בענטשן פרווו איך אריינניאנטשען
קאיאר-אור
אין יעדער צעל פון מיין זעל,
ווען פרי-עופל, פון ערפל-טראכט,
אין זדראכיק-מארגנדיקן שארען
מוט אין א טאג זיך אויסברען.

כ'פיל צום אראנזש-העליקן,
איבערן טאליקן אויפגאנג,
האָבן אַרויסגענשמהט אַ געזאָנג,
שחרית אָפּגעריכט
מיט אַ שיר המעלות-געדיכט.

ס'נפּש צו דערלובען
גלוסט צו זיפּן פון זיר-כום,
ווי פון געפרעסטע שמירה-טרויבן
הייליק-שפרודליקן געטראַנק
מיט אַ ריח ניחוח
פון אַ שוימיקן אויפברוי,
ווי ס'חיות פאַרשיכורט.

עפעס איז אין מיר צעדאָונט
בעת ס'שימערט אויף דער פרי הימליש צעפלאַקערט,
און ס'דעמערט פאַרן אָונט,
ווען די שקיעה לעשט זיך אויס
און לאַזט איבער
פון איר צונטער-רויט,
ווי שייטער צעגליט

מיר א צימערונג אונמער דער הוימ,
און שעהען שפעמער
אין אן ארויסגעשעפטשעט ליד:
אקעגן לבנה-שיין פון א וואלקנדל ארויסגעקאפטשעט
אין דער טיפער נאכט אריין —
ווייט צעשמערנט,
מיט קאסמישן ליכט.

מאמע ערד

אדם יסודו מעפר וסופו לעפר

אויף מאמע-ערד,
אין איר אַרביט אַרומגעקרייזט,
ווערסטו געבוירן, וואַקסט,
בראַנעוועסט, אַקערסט,
זייעסט, שניידסט,
אירע פרוכטן עסט,
וויינען פרעסט,
מאַסט פאַרויסט,
שיכורסט —
די נאַקעמקייט הילסט
אין פעלדיקע לאַגען און אין פלאַקסן-טוּך.
אַמעמסט צעצווייטערטן ריח מיט שאַרף פאַרשידענע גערוכן,
פון אירע קוואַלן טרינקסט,
קילסט גוף אין אירע טייכן.

אויף ערד טוסטו זומערן, ווינטערן און זי פאַרצווינטערן.
איבער וועגן דורכגעטריבענע און געטרעטענע גייסט און ווייסט:
אַלע מיר באַשעפענישן אָן אַ שיעור,
מיטן אור-החיים אָנגעצונדן,
כל הברואים, מהורים און טמאים,
זענען מיט איר שורש פאַרבונדן,
וועלן נאָכן נשמה-אויסברען
זיך איינאַשיקן אין דער אדמה
און מיט כוח פון זוניקן אָנהייצן,
איבער וואַלדיק געבערג, איינגעטיפטע טאַלן, גראַזיק אויפשפראַצן.

איז אונדזער פליכט
מיט די חומרן און כדור-עפר זיך קלאַמערן,
רוחניותדיק פון דער מעשה-מרכבה טראַכטן,
זוכן אין דער טונקל דעם אור-פינקל
אין אַ שמערן צעגליט,
צו וואָס נשמה ציט,
מיט אַ לעכצן ביזן אייביקן שלאָף —
צו דער הייליקער גרויסקייט אַרויף.

מיט אַ פייערל אין בליק

מיט אַ מאַדנע בליץ-פייערל אין בליק,
ווי פון פאַרפּלוצטע שלאַנגען,
כ'צאַפּל אין אַ וויגל
פון לונאַטיק-שרעק מיט דעמאַן-שמריק,
אויף וואַקל-נעגל,
אין חושך-חלל אויפּגעהאַנגען
איבערן אַפּגרונט-נעפל —
אַרויפּטשאַדענדיק אַ גיפּט,
שאַקל זיך און פּלאַפּל
אומזיניק געשמראַפּט.

ס'וועפּן זיך אויס
שווייסיקע טראַפּן,
אַנגסטיקע אַרויסגעזעצט
אין אַ גליווערדיקער קעלט.
הוריות-ווילד,
פּראַסטיקן דאַס בלוט פּהדיק צו דראַזשען,
מוראַשקעס אין מוח-גריבער שוויבלען,
גריזשען און צעדריבלען דעם מאַרד,
אין פיבער איינגעהיצט.

כ'פּיל אַ שפּיזלדיקן שטאַך,
אונטער נעגל און הויט,
ווי אַ מינוט פאַרן טויט.
אויג צעגליט זעט
ווי ס'לויערט שד אין דער תּוהו.
אויס מולך-אייזון שחת-רויכעס אַרויסשוועבן

אין וואַלקנס גרויע,
פון אויסגעפייערט לעבן.

אין הענגל-וויג, אויף חסר-דעה-שמריק צעהוידעט אין געראַנגל,
מיט דעם אומרו-רע אין נפש איינגעסודעט,
דערפיל איך אַ גאַל-גולע, טערפקע האַרב,
שטיקט אין האַלדז ווי ביי אַ בעל-גסיסה פאַרן אַפּשטאַרב,
אַ טויטלעכער ביטערזאַלץ-מעם אין מויל.

פון שמן-רוח אין זיין תפיסה-כאַזיץ
אַ מיאוסער פעסט-גערוך עיפושט אויף פויל,
ווי פון חולה-קעץ,
מיט גלי-ווערעם אין די געדערעם צעוואַרטשעט;
ברען-וואַנזין
אין מוח מיר מיט גלי-שפיזלען איינגעקריצט,
פון אויגן מורא אַרויסגעבליצט,
אין אַ פאַרחושכמער הוידלקע אויף משוגעת-שמאַנגען
אויפּגעהאַנגען וויגנדיק, אַפּשפיגלענדיק און איינזיגלענדיק
מיף אין געהירן
צום אַנדענק
די פאַרשאַלטענע גרויל-שפּילן,
פון רוהות שונאים אין אונטערשמן שאול
מיט גיהנום-קויל געמאַלן.

דער משיח-רעיון

דער בעל-חוזה, א פארטיפטער אין מחשבה,
ניט דערווארטנדיק זיך אויף די ימי-גואל פון עתיד-לבוא,
האָט אין אייבערשטנס נאָמען,
א הויז-חלום וועגן עולם-הזה אין דמיון פארטראַכט :
אין נעכט מיט זוניקן ליכט,
וועלן פון אלע באַרטן אַרום די שבעה-ימים,
פון בני ישראל, די אנשי תמים,
שפאָנען איבערן וועלט-גאַרטן, אַ צעבליטן מיט מירטן און בלומען.

די פון תחתיות צו תחיות אויפגעשטאַנען,
נאָכן תשבים אין שופר-בלאָז, וועלן פון די קברים אַרום,
אויף סטעזשקעס פון שכינה-שיין,
זיך שליכטן משיחן אַקעגן, אים מקבל-פנים זיין.

די תחינה-זאַגעריין, ציילנדיק ווי פויער-מאַרבל אין אַ קערבל
געפאלענע שטערן, וועט אין איר וואַנדער דערהערן קינדער
זייגנדיקע אין די וויגן נביאות גוגערן
פון אַ שלוהדיקער צייט, מיט נסים ונפלאות באַגלייט.

פראַסטע לייט וועלן ראוי זיין צו זען :
דורך צעשטראַלמע שויבן,
פון איינגעגילדעטע דירות,
שלום-טויבן בשורות טובות ברענגען,
טרויער-פייגל שפרינגענדיק אויף צווייגן זמירות-זינגען —
שוואַרצע ראַבן, תמיד צעקראַקעט ביי,
נאָכן ליניען זיך פעדערן וויים.

ארום זיין היים אין שטן-גארטן אונטערן נחש-כויס,
 ס'א פּינצטערע נאכט,
 לבנה און שטערן אין א שווערן וואַלקן איינגעדיכט,
 דער בעל חזיון אין זיין רעיון פאַרשיכורט
 פון דעם טרוים אויסגעטראַכט:
 שטייענדיק צווישן עץ-קוצים, ווערט פּלוצים,
 ווי פון שלאַנג געביסן, ניט צו פאַרגעסן,
 אז אין ערד האָט זיך נאָך ניט איינגעאַקערט די שווערד,
 צו האַבן פאַרזייעט ס'קערנדל אויף שמרודל, פּלעדל
 און טאַרטן-כרוים.
 ר'דערזעט נויט
 יעדן טאָג, שעה און מינוט.
 פון צעשמורעמטער צייט,
 ווערט צעטראַגן דורך וואַרט
 צעכוואַליעט פון נאַענט און ווייט,
 דאָ און דאָרט פאַרגאַסן בלומ.
 אין קריגס-פעלד טאַפּטשעט טויט-סקעלעט,
 קאַסעט אין דיאַבאָליש לאַמענטישן ווינט
 ווילד-געוויקסן,
 פון יונגע מתים אַרויפגעוואַקסן.

דער מטורף

ס'האבן וואַלקנס אַנגעיאַגמע
מונקליש פאַרשלאַגן
די בערגיקע געגנט,
שטורמיש פאַררעגנט,
דונערדיק פאַרהאַגלט.

מיט אַ קדחת-געוואָרף אימהדיק געפלאַגמע,
פון אַלדע-רוחות אַנגעטראַגן,
איז אַ מטורף פון ערגעץ פאַרוואַגלט,
אין אַ שלימפער צעריסן, אַן כוחות,
ווילד אַרומגעלאַפן,
פון שגעון געברענט
געקאָוווטשעט ווי אַ הונט;
גרויל — קריכערס צעפּוּשעט
האַבן דעם אינגעווייד געגריזשעט.

פון פיין אין די געדערעם
האַט ער מיט פאַרפוילטע ציין
ביו יסורים
די פּויסטן געביסן,
מיט רוי-געוואָזי און וועלפיש צעגלאַצטע אויגן,
איבער דער תּוהו, ווי אַ חיה —
געיאַגט, אויפגעצימערט, איינגעבוּגן,
אין לאַכעס פאַרנעצטע, אַפּגעשליסענע אַרבל
אין געפּל-געוויירבל,
קנעטנדיק אַ סטעזשקע אין בלאַטיק, צעיורענעם ליים.
מיט קויטיקע באַרוועס-פּיס,
אַרויסהוסטנדיק כּריפענדיק
אַ בלוטיקן שליים.

לאורא לי

פון ציקל פאשאנאדן

קוילערסט אראפ ווי א שמיין פון הארצן
דעם אינקובוס * שווארצן
אין חושך איינגעריסט,
וואס פרעסט אויף נשמה שווער;
ס'לויטערט זיך וואלקן-קוק שפיגלענדיק אין דיר,
צעשמראלנדיק די צייט —
לילי-מויד,
מיטן פיבער-מעסטער,
אין צעפליגלטער הויב, ווייסן קלייד,
קראנקן-שוועסטער.

ס'האבן ניט איין מאָל אין שפיטאָל
די קרילעס פון טויט
איינגעפאָכעט אין חולת אַן אפלה,
אריינגעשפיזלט גיפטן-אַל
צו פאַרחלושן אין אַ וויסמן שלאָף.

אַז ר'כאַפט זיך אויף פון ווירוואַרקאַשמאַר,
אַמעטט איין דעם ריח פון דיין גוף,
דוכנט ער מיט אַלע כוחות
אַרויסגעבענמשמע ברכות
צו מוטער-ווייב,
וואָס האָט דיך אָפּגעהיט, אויסגעברייט און פון לייב
אַרויסגעבערט.

* דיבוק

לאורא לי! ווי יעדן מאַרגן-פרי
א פריש אויסגעבאָדענע אין אַ זוניקן טוי
יונגפרוי, מיט בלענד-בלאַנדיקן שויבער —
א קרוין און הן-צויבער צו דיין ווענוס-געזיכט.
פון אויג-בלענצל אונטער שאַטנדיקע וויעס
בליצלען אַרויס רפואות מיט רחמים צעזריחהט.

חלום-רויז פון חולים-הויז!
קוקט מען אויף דיר מיט די גאַלד-צעבאַרשמע האַר פון אונטער דער הויב,
ווערט זעל געליימערט,
כמורנע שאַטנס פון ראיא — צעהיימערט.
זיי געקושט,
דו, וואָס ברענגסט בטחון צוריק
מיט יעדן לאַשמשענדיקן בליק.
ס'שיינט אויף אין חולהס מאַטן שאַטן-קוק,
אַ זאַכט היילונגס-ליכט,
לאורא לי.

אין טראַנס-פאַרגיין פון אַן „עאַן“

אין טראַנס-פאַרגיין פון אַן „עאַן“
בתוך ליכט-צוג פאַרלוירן
פון פילציפערדיקע מעג,
ווען איך וועל שוין זיין
האַבן געווען איבערגעבוירן —
אַ גלגולדיקער אַפשיין
פון אַ פייער-פליג,
פון אַ מוי צו דער זון
אַ בלישמש צוריק,
צו אַ ווייטן „אסטראַל“
אַ בומעראַנג-וונק פון אַ פליטערל שניי,
אַ בלענץ אויף אַ סערפ
פון ערגעץ אַ שטראַל,
אַ בריליאַנט אויסגעפלאַמט אין אַ גרידקע זאַמד;
כ׳וועל האַבן געווען
בבחינה אַ פאַרלוירענער זיפן,
אַ פויגל-שוויפטש,
דער טשירפ פון אַ גריל,
אַ טאַן פון אַ פידל פאַרשלאַסן אין אַ שיידל
פאַרפעלט
צו ווערן אויסגעשפילט.

ס'קען זיין,
אַז ביים ים, ערגעץ ווייט, אין איינזאַמקייט,
וועט דאַן פרום
עמען „מעדיטירן“ —
פון אַ לבכה-מחשבה
זיך לאַזן פאַרפירן:

אין געליישטע פארנאכטן,
זיך גילדענע עולמות אויסטראכטן,
זען ביי נאכט אין א וואסערדיקן פארשווענק
די סאמנאבוליסטין לבנה,
אין איר טבילה-פארזינק,
ווייט צעגלאצט
די הויכן וועלן גרייכן
בימערדיק זייגן דעם פוין,
אריינשווייגן אין זיך
דאס קיומדיקע זיין,
צאנקענדיק, בענקענדיק —
ווי איצט איך.

שורנא-לי

פון ציקל פאשאנאדן

דו שמייכלדיקע מויד,
דיינע אויגן בלאַ
פון גליק
מיט אַ לוסטערל צעבליצט.

די האַר צעפלאַמט רוים
שויבערדיק צעקעמט.

אַ לילית-לאַק,
ווי אַ פייער-האַרן אויפן שטערן.

דאָס נעזל פאַרשפיצט
מיט צערייצטן חן.

די ליפן קאַראַל,
אַ מויל מיט פערל-ציין.

בריסטלעך שטייף, רייף,
פול מיט לוסט
פון כלות מיט בתולה-תאוות
אין צעגליטן בלוט, ווילד און להוט.

אין דיר זיך אַנצווויפן
מעג מען ווי אַ שיכור לויפן
צו וועלטן-עק,
ווי די זון פאַרגייט
שימערנדיק פאַרשייט.

דא ביים ברעג,
איז אין קנאה-שנאה,
צעשטנט די שלאנג.

גלוסט מיט שפיל-כלי אין האנט
אריבערצושפרונגען
דעם הימל-ברעג, אין יענער זייט זוניקן ברענד,
און פארבלענדט,
הונדערט מאָל, טויזנט מאָל
איבערוינגען
א שיר

צו זון-שקיעהס פלאקערדיקן פארבלי,
צויבער-צעגערנדיק
לאנג פארקוקט
אויף דיר,
אין שטראלן
פון בענקענדיקן שיין,
ניט גלוסטנדיק צו פארגיין —
שורנא-לי.

פאַרזוימטע תפילה

תפילה פאַרזוימטע,
אַרויסגעפלאַמטע פון נשמה
צו דער מלכותדיקער הייך,
בעת לבנה פון אונטער אַ כמורל אַרויסגעהעלט,
שפיגלט זיך אַפּ אין טייך מיט דער בלאַער שטערן-וועלט.

ציטער-אויף, מיין אַרויסגעמורמלט געבעט,
צו דער השגחה, אין איר הימלישער זריחה,
וואָס באַלייכט די מידברדיקע מקומות מיט אַסטראַקעלטן,
אַריינפינקלענדיק אין אייז גולמות פון אַניווערו,
פלאַקער-מהומות צום קיום אַן אַ סיום
אין עולמות זיך צו געשטאַלטן.

שוועב אַרויף, מיין לויב, אין דער שפעטער שעה, צעהלל זיך
פון מיר, דעם חוני-המעגל,
פלאַטער אויף זעפיר-פליגל צו די אַזור-הייכן פון קאַסמישן שטויב,
וואָס פאַלט צעשמאַלט פון אַ שימער-נעפל
אין מרחק-וויסמעניש פון חלל,
צו פאַרזייען זיך אין די פאַרוואַלקנטע גאַלאַקסן,
ברען-גלאַכוסן אויסצוואַקסן,
פלאַנעטיש אַרביטיק זיך אַרומצודרייען.

גיי-אויף אין ליפּ-געפערל,
דאַווען זיך אויס
פון האַרץ און זעל,
ווי אַ געל פלעמל אין דער פינצטערניש,
פון אַ פאַספאַר-קוויטל אַרויסגעלאַכטן
צווישן ווילדוואַלד-גראַז.

פליסטער זיך ארויף פון דער טיף,
ווי דער אַטעמדיקער הויך פון בלומען און שוועמל-ריח.

טראַג זיך בכוונת, תפילה מיינע,
צו מרומים גיך
אויף לבנה-שטראַל,
אַריינגעבויערט אין טייך,
און פון איר דאַרט הייב זיך אַרויף ווייטער,
אויף שמות-לייטער, חלום-זייל, שכינה-ליכט,
וואָס זוכט, דעם רוחניותדיקן שטייג-וועג
אילע חשכותן דורכשלאַגן
און זיך אַריבעריאָגן
צום מקור אין שמי שמים פון אור הימים.

זיי מעלה, מיין שפעט-פאַרזוימט געבעט,
שעפטשע זיך אַרויס מיט פיעמעט
צום בורא כל עולמים,
צעשושקעט ווי דאָס זעפיר-ווינטל,
מיט בשמים-ריח
פאַר די אנשי-משיח אַקעגן אויסגעשמערנטן ליכט,
אין התבודדות סודותדיק פאַרטראַכט.

ראפסאָדי „2“

כ'שפיטשע האַרציק צו
צום פיקאַל, ווי אַ פויגל צעטרילט
אין אַ וועלקנדיקן וואַלד, אַן שוועמל, גראַז-בלימל,
אַסיענדיקער הימל גראַנעפלדיק פאַרשוואַלן,
ווי ווינטלדיק וויאַנענדיקע בוים-בלעטער פאַלן.

כ'ציטער-אויף פון די צעפלאַמערטע קלעזמענ-סטרונועס,
וואָס פיבערן אויס אַ ווידערקלאַנג אין די רעיונות,
נאָך די ראַזאַווע לויכטנדיקע טעג.

ס'ציען דורך אין געדאַנק,
ווי מהומות אין וואַלקנס צום שקיעת-השמש-ברעג,
חלומות, אויסגעטיקט אין נפשדיקן בלומ,
פון זכרון אַרויסגעגליט.

מאַרץ-פליגן זויגן אויס פון דמיון-רויך,
אַ פיין, בעת דער טרויערדיקער פידל-טאָן,
אַ געמיש מיט באַס-מאַנסטערניש
ציפט דעם אַדער אין עגמת-נפש איינגעקנופט,
ווען ס'לעשט זיך זריחהס לעצטע, דעמענדיקע מינוט,
אַנטונקלענדיק די פינצטערניש.

פאַרכישופטער לונאַר-קול פון פייפאַל היפנאַטיווירט,
ווי פון אַ קאַסמאַס-שאַרלאַך-זייל,
פאַרלוירענע ליכט, טועהדיק אַראַפּשימערירט.

ס'פאַרטראַגט מיך שמילע פאַרדביקהטע תפילה
פון וואַגלענדיקע נשמה, זוכנדיקע נחמה,
אירנדיק און פאַרפירנדיק צו אַ צעפינקלטן גלאַז-שלאַס

אָקוואַ-מאַרין-בלאַ, וווּ אַ „קרוין-בתולה“,
כיים פענצמער צוגעשפאַרט, וואַרט אין שפּעטער שעה,
אויף איר וויזאַנישן אַריאַלישן העראַלדן-ריטער,
וואָס דאַרף פון אַסמראַל-געגנט,
מיט מעטעאָרן וואָס גליַען צערעגנט,
אויף מלאַך-פּליגל פּייערדיק אַנפּליען.

אַקעגן אויף להכעים, אין זילבער אַזערע אַפּגעשפּיגלט,
אַ „וואַסער-רוהל“ מיט בליצל
אַ גלאַנץ-מעשה פאַרפּלעכט,
פון אַפּגעקילטע אויסגעשפּילטע פּולע ירחי-נעכט
מיטן שטערן-גליק אַוועק.

פּלוצים כ'ווער צעוועקט
פון אַנגעווינטלטן האַרן,
צעשאַלט מיט מכשפה-געוואַלט,
אַ צאַרן וואָס שרעקט.
און ווידער,
פּישטשענדיקער ניגון פון כּויגן און סטרונע-געוועב,
אויף קלעזמער-כלי מעסמערזירט מיר, כ'שוועב,
צו אַ הויך-בלענדיקן משופּע-שפיץ
פון אַן אַפּגרונט אַ וויסטן: —
וווּ אַ דלילה-סאַמנאַבוליסטין
אויף וואַנדל-שטריק,
מיט צעפּלאַסענע האַר,
שפּינט אַרײַן אין אַ טרוים-נעץ
פון זילבער און גאַלד
אירע פאַרטונקלטע יאַר.

די ווייזלא א פאבולא
 פארטרויט דער מחשבה,
 דערציילט ניט געאילט
 פון א וואגלער-פרינץ
 איבער וועלדער, פעלדער אין קריגס-קלייד
 זשאווער-שייד און קיווער,
 זוכט ביים לבנהדיקן אפשיין,
 אין פינצטערן זויערס גאלד-געצעלט,
 פון אין טרויער א פארטרערטע זיין ראַיאל-באשערטע,
 און טרעפט קנאהדיק געפלעפט,
 אין א געשפענסטער-ביידל
 זיין קעניגלעכע מויד —
 א פארשאַלטענע קאץ,
 וואָס מאַניעט מיט ברענענדיקן בליק
 און וויגנדיקן וויידל
 דעם וויסמן לץ פון טויט-פעסט און חושך-פרעסט.

ווי אַן אַדלער כ'פליגל
 אויף ווינט-קרילעס פון זעל
 איבער אַן אַנגעפלאַסענעם זומפּ,
 יאָג איבער בערג און טאַל,
 צו אַ ווייטן לאַנד פון אויפשפּראַצנדיקן טאַג,
 וווּ מ'געפינט
 די פאַרכישופּטע הייל
 מיט דעם אַלאַדין-לאַמפּ.
 דורך שפּרוך, אַטעמדיקן הויך און פינגערדיקן באַריר —
 פון אַ חורבה איינגעפאַלענע פאַרשאַטענע ווענט,
 ווערט אַ בליץ-פאַלאַץ

מיט זילבער און גאלד באצירט.
דער אלטער בעטלער-שד נאך יוגנט להוט, טראנספארמירט,
אין א רייך יונג-באבערדלמן שייך,
און הארעם-מיידן, נאקעט און אין זיידן,
צערייצן זיין ווארעם בלוט.

א כאראל-לאמענט
לימורגיש געזאנג
טראגט די נשמה אין מיר,
אריבער צעצונדענעם האַריזאָנט,
נאַכצושאַטענען די געשטאַלטן
אויף די ליקוי-חמה-וועגן
בלאָנדזשענדיק ערב-נאַכט,
אין די וועלטן:
צעהאַנגען אין א געפל-מבול,
אין יענער זייט,
ווי ס'ווערט ס'אָש פון פאַרברענטער צייט,
צעבלאָזן פון ווינט
און זיי טאַפּטשען,
און צעשטופן די סאַזשע
ווי ס'זענען די מאַרגנס
נישט צעשחרט.

כ'שוויפטשע צו,
מיט פאַרכריפעטן האַרץ,
און איינגעכמורעטער זעל
צום פיפיאַל און פיקאַל,
אימיטיר נאָך דעם פויגל

אין א וועלקנדיקן וואלד,
וון בלעטער אראפגעווינטלטע פאלן
און ס'משירפען גרילן.

כ'וויין זיך אריין
אין פידל-מאן,
וואס טראגט זיך אוועק
אהין,
וון ס'איז איינגענאכטלט די זון
און אויף די טונקעלע וועגן
זקנהדיק זאט אין יארן,
שלייכנדיקע אדם-פיגורן,
מידע איבער ערד-גרידע,
גרוי-שטויביקע בלאנקען איינגעהייליקט אין א חדה
מיט פרום איינגערעדטן גלויבן —
די אויגן צו די הימלען געהויבן,
זוכן אין די הויכן,
דעם גן-עדן-וואגן,
אזויאטריש צו פליען,
וון שכינה-ביימער בליען,
אין די ליכטיקע וואלדענישן אפצורוען.

דער צעפיבערטער געדאַנק

לינגדיק אין בעט, זיך וואַלגערנדיק אָן שלאָף,
באַטראַכטנדיק צעשרעקט
וואָס ס'וויזיע-אויג נעמט אויף, דערזעט אין דמיונדיקן שייַן;
דער דופק פולסירט שנעל,
ס'האַרץ פאַרקוויילט, פון וווגדן ניט אויסגעהיילט,
ס'צימערן אויס די רעיון-פעדעס,
אַ ווייטיק-טרייל,
וואָס צעצאָפלט אין בלוט
כוואַליעס הייסע.

פייער-פיבערס
צאַנקען אַרויס צינד-געדאַנקען,
פיבערן אַרויס פון השכה-תהום באהאַלטן
געשטאַלטן אָן אַ שיעור,
זינדיקע פינצטערניש פון פאַרשדיממע צורות
מיט גרויל-קויל-פאַרב,
אין שאַרבן איינגעמאַלן, פאַנטאַזירן זיך אַרויס.

וואָס פאַר אַ שייכות האָבן צו מיר די רוחות אין שלאָפלאָזע נעכט?
ווער האָט אין לעבן מיר זיי אַריינגעטריבן?
אַ ניט דערשלוכצטער כליפּ צעצוקט די ליפּ,
אַ פחד אַקערט אין מיר זיך איין,
כ'באַטראַכט שאַמנס אויף די ווענט,
זע ס'גומסדיקע אויסגיין
פון אַן אויסגעמאַפעמן ליכט.

די פייער-קנוימן פון זעל
וואַרצלען אין נפש-טיפעניש

זייגן מיט פלעמלעכן בלענד,
די מערפקע בימערניש
אן אַנגעקוועלמע פון דער גאל —
זיי וועלן אויסלעשן זיך,
און געל פאַרוואַקסיקן דאָס געזיכט.

געוויסערט אויף אַ שטראַם

געוויסערט אויף אַ שטראַם
צעבויטעטע כוואַליעס
מיט אַן אויפגעזאַמענעם שוים —
כ'זוער געטראַגן
מיט אַ כליפּ
אַטעם ניט צו כאַפּן.

כ'בין גערייצט
פון ווייט פאַרשוונדענע, צעפלאַממע,
שטימונג-זוונדן,
לאַנג שוין דעם עבר פאַרפלייצט,
אויסגעדעמפטע דורך דער צייט,
איצט פאַרוויממע,
מיט אַ גלי ווידער אין דיסטאַנץ אַנגעצונדן.

וואָס זאָל איך זאָגן?
שעפטשען
מיט די בלייך-ציטערנדיקע ליפּן?

דאָס לשון איז מיר אַפגענומען,
אין האַלדז — די גאַל,
אַ ביטערונג און אַ ברענונג אויפן גומען.

זעל! אַזוי פיל שרעק!
אַ בלוטיקער צערין,
איז אין דיין געוויין,
שווימענדיק צו דער פרעמד.

איז דאָרט אַ ברעג
אָן אינדזלדיקער פאַראַן?
אויסגעשליפענער זאַמד
גאַלדגעל מיט שקיעה-שמראַל
פון דער אָפּגאַנג-זון
סוף טאַג צעבלענדט?
אויסגעשמרעקמע פאַר מיר וואַלקן-הענט,
מיט הימל און ים-פייערן,
וואָס הויערן און דויערן?

אויפגעטרעסלטע צייט

אויפגעטרעסלטע צעוויכערטע צייט,
מיט אַטאַס-סם
איבער סדומיקער ערד
נעפלדיק צעשפרייט:
פון אַרויסגעקללהטן פלאַם,
ווערן די טעג איינגעבלומיקט אין שרעק,
ס'לעבן — פאַרשמערט.

מיט אַ גרילציק קול פון איינגעריסענער זעל
אין גערוונדיקן גוף,
אַ פאַרטויבט געשריי,
רעווע אַרויף:
דער אַשמדאי
פייפלט און רויכלט אויס אין געלויף,
מיט טייוול-כעס
אַ משחית-טויט;
רעווע-אויף:
— ס'אַגט אונדז נאָך אַ לוויה
פון נעכטן-שלאַכט
נאָך אין דמיון-בית-עולם,
ניט צו קברות געבראַכט.

האַלוצינאַציעס טויכן-אויף
ווילד געפורעמט
פון שרפהדיקן מאַרץ
אַרויסגעשטורעמט.

שריי ארויף א געוואַי-רוף,
וואָס טלײַעט
מיט אַ ברען און שטאַך —
אַ חיה-ברום מיט ליפּן-שוים.

דער מוח ווערט צעשפּליטערט!
פון אַנומלט נאָך צעטומלט
מיט אַ סקרוך איינגעביטערט.
פון זכרון-תּפּיסה איז ניט פּאַרווייעט
די פּייערדיק צעפּולווערטע צייט,
מיט אַ שרף-שרפהדיקע מיתה פּאַרזייט...

איך טרעט מיט אַ דראַזש-קעלט
אין בלוט איבער אַ טויטן-פעלד
ניט פּאַרוואַקסן
מיט מאַך און גראַז.

מיך טראַגן די פּים ווונדיקע אומגעשוכט,
איבער שדים-טאַלן פּאַרפּלוכט,
טו האַרכן טאַג און נאַכט
דונערדיק קנאַלן,
אַ יללה צערוחט
אין אַ וועלט
טויזנט, טויזנט מאַל
פרום פּאַרצלמט
און ניט איינגעשלומט.

גיהנום-גלי,
מחבל-ברי
פון אטאם ארויסגעשליסלט,
איבער ערד אויפגעטרעסלט,
פארשטויבט מיט גיפט
וואלד און פעלד
און א לופט,
ווי ס'איז גאט-ברוך הוא
אין דער אויסגערויכערטער קדושה
מער נישטאָ.

שאַקונדראַ

פון ציקל אינדיע — ניו־יאָרק
(נאָך טאַגאַר)

שאַקונדראַ!

זונס איינגעזיפטע שטראַל
פון בין-השמשות
בלענדט אַרויס פון דיינע אויגן
אור-הוהש צו איר, צוריקגעווייגן
מיט אַ פייערדיקן ציגן.

אַקעגן דער שקיעהדיקער להבה
די תאווה אין אונדז
איז צעברייט — פרום, אינטיים,
מיט הייסן אַמעס,
ברען און זשאַר —
שאַקונדראַ.

אויף דער גיטאַר
צימבל-צו מיט אַ פענקע אין די פינגער,
אַ באַגליימונג נאַכגעשיקט
צום געזאַנג פון דעם „עולם-זינגער“,
וואָס זיצט ביים כישוף-רינג
פון פאַרנאַכטיקן פאַרגאַנג אַ צעוועקמער,
און זיין האַרץ-אַדער שלאַגט נשמהש איינגעגליקט.

מיר פאַרלירן זיך אין די פאַרפלאַם-קאַלירן
אויף די האַריוואַנמישע וויזן
מיט שימער-קאַפּריוזן,
האַנט אין האַנט,
האַרץ צערירט,

בלאנדזשענדיק, פון קיינעם ניט געפירט,
פארשיכורט,
מיט דעם פסאלם
פון אמאר קאיאם.

אונדו ציט צו יענער זייט
שאמן-לאנד,
ווי מעטעארן אין זייער שווינג,
בליצען אריין,
דעם לעשנדיקן פונק
אין דער פארטונקלטער ווייט —
שאקונדרא.

כאַס

אויף די אומזע-פליגל פון הבלות
דמיונדיק באשאפן,
אין מוחן תוהו פארכופרט
פון צענחשמע רעיונות,
כ'לאז זיך ארויס אין פינצמערן כאַס
פון די אין-סופן,
ווער רוהיש געטראַגן
אין אַ מהומה,
איבער די ווינט-כוואַליעס פון תחתיות,
בלאָזנדיקע צעשופרט
מיט דאַמף-זיילן,
רוגזהש אויפגעשלאַגן פון די ברענענדיקע שאולן.

רויכנדיקע טומאַנען, קנוילנדיקער גרויל,
פאַרכמורען די הייך מיט מחבל-כוח,
אַ צעהילכטע אימה איז צעסאַפעט פון דער טיף:
ס'אַגן אויף
גרילץ-געוואַיען,
געלעגן אין אַ באַהעלטעניש פאַרפּלוקט,
מיט סבלנות און עקשנות געיערט, געוואַרט,
זיך צעגרויסן, אויפצורייסן,
אַ קרעכצן אַריינצושנאַרכצן אין מדבר-נאַכט.

די אימאַזשן רוי-בייזע צעלודערט,
נערוועיש אויפגעשוידערט,
מיט אַנגסטיקן פחד אין די גלידער איינגעסקרוכעט,
פון מחשבות פאַררויכטע אַרויסגעמוחטע,
זענען צעמשחיתט אַן אַ סדר —

אויף קרילע-געפלעדער פון א רוח א דולן,
כ'טראג זיך אין א דרך אומגעבאנען איבער די אפגרונטן,
ווילדוויליק אויפצוברילן
מיט חיה-קולות אין מבולבלדיקער אפלות,
שיכור פון באדריקטער פיין זיך עוקר זיין.

שחת-זאָווערוכעם, מהבל-כהלות,
צעשמורעמטע פון יללות,
מיט לישנדיק פארטויבן אויפגעטריבן,
מיט זיך צו פארטושן דעם שקיעה-בראנד פון די רקיע-ראנדן,
רעפלעקטירנדיק דעם זינדיקן בלענד פון וועלטס-ווונדן,
מיט א פאטאלער אייזיקער כף-הקלע-כרי שטיש איינגעפרוירן,
אין א נשמתדיקן פארפלעמלען.

מינע ספקותן צו די אויבער-הימלען טוען זיך ארויסשטאמלען,
שוועבנדיק אין דער וויסמעניש אַוועק, וווּ ס'לעשט זיך ליכט,
ס'געשטאַלטיקט זיך שרעק, צעשמער-טרוימען,
פון אונטער די שלעפן אַרויסגערופן —
ערגעץ וואָלקנדיק צו הויערן אין איינגעמדברטע רוימען,
און ס'שטיקל מערפקע קרקע האָבן אין דעם ווימלדיקן ערפל פון צווייפל,
אונטער זיך פארלוירן.

זיבן טייכן בראָדזע אַריבער

זיבן טייכן בראָדזע אַריבער
אין פּאַנטאַזיע
צו יענעם לאַנד,
ווי אין אַ גרויס טורקווייז הויז,
פאַר אַן איינגעגליט זון-שקיעהדיקער פענצמער-שויב,
זיצט דורנאַ-לי,
קוקט אין מרחק רויטן,
ווי איר היימיש-לאַשטשנדיקע טויב,
האַט אין פאַרנאַכטיקן מיראַזשן-בלענד אַריינגעפליגלט.

מ'ראיה-פלעמל צאַנקט, בעת זי אייגלט-נאַך
דעם פליענדיקן עוף,
וואָס טראַגט זיך מיטן גלאַנץ פון אַ כרוכ,
צום אַריבערן האַריוואַנט
און פאַרשווינדט
אין די פּורפּור-שימערנדיקע וואַלקענעס,
ווערנדיקע רגע-ביי-רגע פאַרזשאַריעט
מיט אַ שווינדלדיקן אַפּשטאַרב,
אַריינגעווייעט אין צווישן-צייט,
וואָס גרענעצט אַפּ
דורך דער בין-השמשות-פאַרב
יענעם דעמער-וועג
אין שטאַנס שליטה,
און פירט צום טונקעלן,
ווי ס'ליגן באַהאַלטן
מעג פאַרבליטע.

ליידן

ווי אַבל-כתולות
מיט ווי-יללות
איבער אַ מויטן
רייסנדיק די האַר,
אזוי איר, ליידן מיינע,
פייערט זיך אַרויף אַ הימל-געשריי,
אויף באַטראַפּענער צייט
פאַרשחורט מיט טשאַד,
אַן אַנגעזאַפּענע
פון איינגעבלוטטיקטער וואַר,
אָוועקגעוויכערט צו נעכטנס ווייט,
ווי וואַלקן-שוואַנען, רויך-טומאַנען,
אויף עבר-וועגן גע-ונד.

צרות, הבלים,
אין אַ לאַנג פאַרשוועבן,
ווידער און אַבער
אין געדאַנק אויפגעטריבן,
ווי די ווייס-וואַסער פייגל
אויף שמורעם-פליגל,
צעיאַגטע פון מוח
אין אַ צעפלאַטערטע בתלה,
טראַגט זיך צום וויסטן שטן,
שר מהומה,
מיט ווייטיק-וונדן משונה,
פון יענע איינגעהושכטע אימה-נעכט,
ברענגט דעם בעל משחית פון מיין נשימה

א רויטע קללה ביין,
גליקויליק גאליק אנגעצונדן,
ארויסגעפלזכט רויכנדיק שווארץ,
פון טראַפנווייז אַפּטריפּנדיקן האַרץ.

ווער איז ער ?

ווער איז ער,
וואָס אין זיין פאַרמוחטן רעיון,
פינצערט אַ מחשבה
פון תובל-קין,
אַריינגעשפענסטערט צעגליט,
דור-דורותדיק אין בלוט ?
ר'ווערט געטריבן,
אויף אַפּגאַנג-שטעג,
תהומות-ברעגן,
הערט קולות באַנומענע,
געפינט שמות אַנגעקליבענע,
ווענס באַשריבענע :
די פאַרשווומענע אומקום-מעג
פון פאַרממיתער ערה,
ר'דערזעט אַרויסוויינען,
אַ געוויקסן-שריפט רויט טויק פאַרטריפט,
אַ בלימלען, אַ שוואַמיק שימלען,
אַ כתב פון טבע-טראַף,
וואָס בעט זיך צו ליענען
און אויסטייטשן.

געיאַגט

איבער דער הרס-בייט פון צייט —
שפּריצן אויף פאַר אים ביטער-קוואַלן
פון די שאַולן,
לייגט ער אָן גאַנג
איבער סס-גראַז מיט אַ דס-ראַסע,
אין שטן-גאַרטן —

איבער די טויטן-שמרעקעס
מיט מערנע-קשאקעס
ווי ריטשקעס פליסן
אין צארן אויסגעגאסן.

אים ציט דעם בית-עלמין וויסט פארלאזן
אריבערשפרייזן.
פלוצים באמערקט,
ווי איינער מיט א גראב-שטיק,
קריצט אריין אין קברים-שטיינער מיט,
מיט א תורה-כתב,
א תוחכה-צערעדט,
א יעדעס אות — א כזית פון מעת-לעת
פלאציק פארציקט, ווי פון זון באפלקט.

אין די זומפן ווי בלוט צעשפייגלט,
קוואקען זשאבעס.
איבער זיי, קראקען ראבן, שדים-טויבן,
שווארץ-צעפלינגלט.
און יענער אין מערב-דרום,
א געבויענער איבער קברים,
האמערט אריין פאר נאכט אין שטיין א טויטן-שיין פאר דער טבע,
איר שבעת.

שאַנדראַ לי

ריב און ווייצן וויאָנען
אויף ערד פון הימיש-לאַנד.

אין אונדזערע וועגן, איינגעכמורעט מריב,
מיר'ן מעלקן פון וואַלקן אַ פּרילינגדיקן שפּריי-רעגן
אין נשמה-קאַנען,
באַשפּריצן איינגעסאַכנעט פעלד
באַשפּרענקלען מיט טוי זוניק צעבלענדט
גערשמן-שמרוי —
ס'זאַל פינקלען,
צעהעלט, בריליאַנטיש צעשפּילט.

שאַנדראַ לי!
מיט צניעה-כּושה,
תּאוּוה אין בלוט,
שיכּורסטו מיין געמיט.

מיר'ן ניט גיין מיטן שמעג
פאַרמונקלט מיט שאַטן,
נאַר אין השּגחהם אַפּשיין
וואָס וועט אונדז גערן פּירן
דורך אויסגעזיפּטע טעג
וואָס פאַרשוועבן אין עבר-וואַלד,
אין יעדן מעת-לעת-אַפּשלוס —
אָן אַפּגאַנג-בילד,
אין פאַרנאַכט-שימער אַריינגעגילדט.

אַפּט טרעפּט

א

אַפּט טרעפּט :

פּלוצים צעוועקט,
ווי פון אַ פּאַרנעפּלמן שלאָף,
אַנטפּלעקט זיך אַרויס אַ מחשבה
פון מוח-ווירווואַר,
אַרויסגעצויבערט קרישמאַל-קלאַר,
ווי פון לעתיד-לבואַ,
אין אַ געשמאַלט לויטערדיק צעהעלט —
אַ יצר-טובּ-באַשאַף,
אַ שכנהדיק אויסשפּרייטן,
פון אַ צעשיינט ליכט, וואָס טוט זיך מינענדיק בייטן,
אַרויסצושאַטענען דאָס מוטנע, סמוטנע,
מונקלעניש פון דיין וואַלד.
פייגל זאָלן זינגען,
זשוק און קניפּער זאָלן שפּרינגען
אַ חמדתייה
אין שייַן-פלימערנדיקער שעה.

ב

אַפּט טרעפּט :

פון הינטערגעדאַנק
שלייערט זיך אויס
אַ יצר-הרע,
מיט שטן-פונק אין בליק
אַ פייער-געפּלעקלטע הידראַ-שלאַנג,

אין א היץ-און-הער צעוויג
מיט א צעצויטלמער צונג,
גאווערנדיק
א טריף-טראַפקענדיקס שוואַרץ,
וואָס משאַפקעט אַריין
אין בלוט פון דיין האַרץ.

אין ראיה וואַלקנט זיך אַ כמאַרע,
משחית-רוחות
פאַרמראַזשעטע גראַ
קרעצלען סמיק איין אַ נעגל-קרעל
אין דער צעווייטיקטער זעל,
הרגעט דיין רו,
בייסט זיך איין מיט אַ קאַרב
אין איר,
ביטערדיק און האַרב.

האַב פאַרשריבן...

האַב פאַרשריבן
מיט אַ שרף-פען
אַ נשמה-כתב פון זיך אַרויס
אויף פאַרמעט צי פאַפיר:
— מ'זאל צעפאַלמעסן אין אַ רגע קורץ
אַ צאַפּלדיק האַרץ
אויף דער שוועל,
פון גאַטס הויז,
וועט עס ניט אויסוויימיקן אַ פיין
אַזוי שאַרף,
ווי פון דער יתומה יונג מיט יאַר
אויס דעם „פּריסליפּ-דאַרף“
אין די הורג-טעג
שטורמיק אַנגעטריבן.

ז'האַט געזען:
טאַטע-מאַמע,
פאַר איר אויג פאַרשניטן,
אַט איז איר חושך-בליק,
און אַט אַ פייערל פון שרעק
בליצט אויף מיט משוגעת
און לעשט זיך באלד אויס.

זי באַנעצט די פאַרשרפהטע ליפּ
מיט ביטער-גאַל.
אַן כליפּ,
און אַן געזאַלצענעם קוואַל
איז איר שפּיזנדיקער קוק.

האב פארשריבן
אין א קריאת-שמע כתב,
און ליען פארן שלאף
און פרעג
„דעם הירט פון די אויסגעפאשעמע מעג“,
מיטן דמיס'דיקן שגעון
פרעג
דעם רועה-צאן,
וואס שדייט אין אות פון די מזוזות
אין פארפלאם פון חלום:
צי קען מען אויסמעסן מיט זיינע געוואלדיקע מאסן
די טויט-מעת-לעתן,
צעפלויגענע אין ווינמ,
דעם צעפיבערמן דער,
פארפעערטע הארץ-שמער,
וואס דופקן זיך אויס
אין צער-צימער
פון דעם קינד?

בלאָנדזשענדיק אַרום

בלאָנדזשענדיק אַרום
אין די דלד-אמות גע-ונד,
אויסגעטובלט אין ווינט פון דער צייט,
כ'טראַג אין זיך חיי-אַדס-סוד,
אַ נשמה,
וואָס חלומט און פלעמלט,
ווי אַ ברענענדיק ליכט,
פון זיך ס'פייערל אַרויס.

כ'ווייס ניט ווער איך בין,
וואָס ס'איז דער זין
די אויגן צו די שטערן געווענדט,
אַפּשטויבן פון זיך דעם אַש
פון געדאַנק-כמאַרעס אויסגעברענט.

כ'פלי פון זיך
און בלייב אויפן אַרט.

כ'וואַרט:
וועלכע תפילה פון לעפּן אַרויס
וועט פליגלען צו דער ווייט,
צו ווערן איינגעזאַמלט,
פאַרהימלט?

ווער וועט זי נאַכדאווענען
מנחה-צייט,
ווען ליכט-שיין איז צעציטערט
צווישן טאָג און נאַכט?

ס'ווערט ס'אויג פארטרערט,
דאָס אויער הערט
דאָס געוויין וואָס קומט פון די ערגעצן אָן.
מ'דערפילט:
די חבלי-משיח
ווערן צעריסן אין זיך.

אויבערשמע לופט אַמעמט מען אין.
ס'איז קורץ דער דער,
ס'איז ענג דאָס אָרט,
און מ'טראַכט:
מיליאָנען מייל
זענען אין דער לענג פון אַן אייל
מיטן איינגעבימערטן וואָרט.

קום-אויף אין ניו-יאָרק

קום-אויף
אויף די קרייצוועגן
פון גרויסשטאָטישן אָנגעלויף,
דעם פארטאָרעטן מענטש צו פרעגן:
וואָס איז דער געאָייל,
אָוועקצושלאַנדרען מייל נאָך מייל,
מיט מאַטער-מי,
נאַכיאַגן די שעה,
אַהין, וווּ די זון,
איבער די פּאָליסאַדן,
ווערט אין אַ וואַלקן-טייך פאַרבאָדן און ס'פינצערט זיך אָן? ...

צו וואָס מיטן פאַרנעפּלמן קוק
אין פאַרגעלטן געזיכט
איינהאַנדלען גראַשן-גליק
אין די שאַנטאַזש-הייזער
צווישן ווענט איינגעשאַטנט
מיט צאַנקענדיקן ליכט?

אַ הויך געבייזער,
אַ צעשריגן געזאַנג,
פון אַ צערייצט בינע-ווייב
ליליתדיק צופליעסקענדיק מיט די הענט,
באַגלייט מיט אַ זשעם-פאַרטייב, אַ רויש-געליש,
וואָס פאַרשווינדלט די שפּעטע זייגער-שעהען
פון דער נאַכט.

צו וואס
ס'הבל-נישמעניש,
ס'הארץ-פוסמעניש,
פארזשלאקענדיק מיט געמראנק?

אין דרויסעניש צעעולמט

איך שיפל זיך,
זיניק פארהלומט
אויף כוואליעם
ניט געזעענע
אין דעם גרויסן בלוז אן אויס.

כ'מראג זיך אין דעם צעמאג
אויף דמיון-פליגל,
זעגל, וואגל,
איבערן זוים פון ספערן.

איך צעפעכער זיך אלץ העכער
אין לויכמעניש פון שמערן —
— לאז נאך זיך א דופק-שלאג,
פארליר מיטן דעך
א שטיק איך.

כ'מו איבער וויימקייט שיקן
געדאנק און בליקן
גרינג, מיט געזאנג,
א זעל-טריל.
איך דערפיל:
דעם פלאם פון „שם“,
דעם זיו פון באשאף,
דעם באנעם פון חלל.

מיט א נשמת-לויב —
אנטציקט
פון גרויסן ליכט,
מיר דאכט
כ'האָב אין „הדר-הוד-יסוד“ —
הארץ פון גאָט אַריינגעקומט.

קום-אויף פון שלאף

צעוואך פון שלאף
און אויף חלום-פליגל-פלי
אין ווייטן וועג
פון דער נאכט אוועק —
צום טאג-אויפשווינג
ביים הימל-ברעג
ווי ס'בלענדיקט אויף די זון,
גילדיקט איין דעם פערל-בארג,
פארבלענדט א טייך, ווי ס'כאָדן זיך
אָן זאָרג
א מויד צעפאַמלט רויט,
מיט אירע וואַסער-טויבן,
אין שטראַלן-שפּיל.

פון דורכגעלאַכטענע וואַלקנס,
ווערט דער טוי אויסגעמאַלקן, —
פינקלט צעשפּריצט און צעשפּרענקלט.

פלי, ווי ס'איז קיין שאַטן נישטאָ;
בלומען ווערן פון אַ שימער דורכגענומען
און צעשפּליטערטע מינוט
איז מיט גלי-גלעט אַרויסגעבליט
פון דער צעוואַקסענער שעה.

אויף חלום-פליגל
צום מאַרגן-פרי קום פלי,
ווי ווייסע העזלעך שפּרינגען
איבער גלימצער-גרעזלעך

סאפראניש געגילדט,
און פייגל זינגען,
פארפישטשען דעם וואלד...

די רויו
שרייט אירע פארבן ארויס
צו דער זון,
ריחות צו דער בין,
לאקט, וועקט,
צו האבן איר זיסקייט אויסגענאגט.

די שפין מיט א זילבער פאדעם-זייד
אויף דער פאווואמינע שוועבט —
א פענעץ-בליץ פארוועבט
אין אפלופנדיקער צייט.

קענסט אים זען

קענסט אים זען :

ארויס פון א הינערפלעט
אויפן עולם התוהו ארומגיין,
אין די פינצטערע נעכט
פון אויסגעלאָשענע שמעט.

א האַלב פנים פאַרקרימט,
א העלפט צעלאַכט,
ס'לייב צעקראַצט,
איוון אויג פאַרפלאַמט,
דאָס צווייטע צעגלאַצט,
מיט אַ פאַרלאַפענעם בליק.

אין שפעטע שעהען קענסטו באַמערקן דעם שמאַרקן גברא,
אויף אַ בית-עולם שטיין,
צערעיען די ערד,
גראַבלען אַ מצבה-אַרט,
זיך צעמרוקען,
זאָל מען אַראַפּקוקן
פון הויך, דאָרט,
אַריבער דעם לבנהדיקן ליכט
אין זיין צעבראַסטעטער ברוסט
וויסט-פראַסטיק פון קעלט.

האַבנדיק אַזאַ געשמאַלט
אין זינען,
פאַרן כּמא הכבוד פון שכינה-שמראַלן געשפּונען,
מענסטו אויפקומען

ניט וויינען, נאָר תחינהן
כורעים פאלן,
דעם שם-הויה רימען
מיטן שטאַלץ פון דער וועלט.

באַטראַכט אים אַרויס פון הינערפלעם,
זיך אַרומתוהון איבער אויסגעלאַשענע שמעט,
שטיין אַרום אַ מצבה-אויפשיין,
צעגלימערט מיטן לבנהדיקן ליכט,
אַרויסאותיותדיקן אַ סוד
פון איינגעפינצמערטן טויט.

מיסעליזיר אַרויף

מיסעליזיר אַרויף אַ ראַקעט
מיט אַ פּלאַם-געשריי
פאַרלהכּהט ווילד צערעוועט,
אַ בייז וויסטעריי
אין אַרביט זיך אַרומצוטראַגן,
און רעקאַרדיש איבערקלאַגן
אין הויל-פאַרפאַל,
מיליאָנען מאַל,
בהלּהש אַ געוואַלט
צעשרילט צו דער וועלט —
טויב, בלינד,
צו אויפגעריסענער ווונד
אין האַרץ פון דער ערד
וואָס אין איר אויסרין
טוקט זיך די זון;
מיטן טאַג פאַרלענדט, שימערט,
צעבלענדט אין איר אַפּשיין אַ בלוט-געוויין.

מיסעליזיר אַרויף אַ פּייער-געשוויר,
מחבל-רע אין אַ שוואַם-וואַלקן גראַ אַיינגעיאַמערט,
לאַז עס זיך טראַגן
לישנדיק צעפּלויגן
מיט טרויער אויפגעשריגן
צום קאַסמישן אויער
אַ יללה-גרילצעריי
פּלאַקערדיקער כליפּ מיט סס-געכרום
אין שנעל-וואַגלעריי
כאַרכעלנדיק אַראַפּ,

צו פארטונקלמער גאס פון זינד
א ריטשענדיק משוגעת אין די רוימען צינדער-רוים.

אקעגן די הימלען,
שמעט אין פלאמען
גיהנומדיק צעברענט,
פאקלען זיך צו גאט!

ביי נאכט
שמערן מיט איינגעשושקעטן סוד,
ווייט-גלימצערדיקע צעלאכטן,
איינגערויכערט חושכדיק ווערן.

שטרעם

וועמענס כוח ליגט אין וואַגל-ווינט?
איינקילנדיק אַנגעשוויצטע פאַרעם
אין צעפוריעטע כמאַרעם,
אַרויסשלוכצנדיק אַ טאַרנאַדישן גרויל-געביל,
מיט אַ שוויפטש-פאַרטייב,
צעוואַיענדיק פון לאַבירינטישן שאול
וואַלקאַנישן שטויב,
ווירבלענדיק אין געאַייל
מיט רעש און רויש
איבער שניי-בערג, ווייס, וויסם,
פון מדכרס פוסטע,
ס'טראַגט זיך שאַרף אויסגעשלייפט,
אויפגעבלאַזן צעפייפט,
אַן אורגאַן-אויפריי, ווירוואַר-שיר,
פאַר די רוחות-געצן אויף די נאַרד-פאַל-שפיצן
פון אורגעבוירן איינגעפרוירן.

וועמענס כוח זוך איך בלינד
אין וואַגל-ווינט צעפלויגן מיט געיעג,
איינגליווערנדיק אַ געפרייר אין מיין בלומ,
צעגליט,
אין האַרץ אַפגעהיט,
מיט אַ ריטמעדיקן שלאַג?

ווי אַ ווירבל-שד

ווי אַ ווירבל-שד איבער אַ וואַלד
שטורמיק צעוויטערט ווילד,
אַזוי דו
מיט ריטש-שריל, קוויטש,
ווי זשאַווער-פייל אויף שטאַל
פון האַרטקייט אַפגעשפרונגען —
בלאַז
אויף אַ האַרן-טרובע
דעם גיפט אַרויס,
פון דיינע בריוון-בלאַע-לונגען,
ווי אַ רוחות-באַבע,
אין שליחות אַ צעפייפמע,
איבער די פוסמע הפקר-קוימענס.

זעסט אין הימלישע רוימען
פגירה-כמאַרעס איינגעמאַגערט,
פון שטורעם-פּיאַווקעס אויסגעזויגען.
ווילד און ווילדער
אַ סטייע פייגל
דורך טויטן-פעלדער,
ווי טייוול-גענדו צעגוגערט,
פאַרוואַגלט דורכגעפלוין.
בלאַז! בלאַז דעם רוח אַרויס
פון די בלוט-געפעסן!
אין דער נשימה איינגעזעסן
דיבוקט, שימלט, סמט
ביז וואַזין צעפלאַמט,
די מרה-שחורה.

פארווארפענע טעג, אין געוועק,
וואַלקענען אין דמיון צוריק,
בלינדלען דעם שיין,
ניט אריינצוקוקן,
אין וונד-אפגרונט,
ווי ס'ליגט באגראבן
א פארשמאַרבן געוויין.

אין פארגלאַנץ

אין בלאַעם איינשווענק פון דעמערונג,
קום,
טאַנץ מיט מיר אַריין
אין ליכטלעכן פאַרצאַנק,
פאַרפלאַטער מיט מיר
אין דעם פערלמוטער-גלאַנץ
פון אַ זריחהדיקן טרוים,
איבערן האַריוואַנט-זוים
מיט אַ וואַלקן-וואַלד פון פּורפור און גאַלד.

לאַמיר אין רעפּלעקס פון להבה
אַנגעצונדן צעפּליטערטע,
ביידע פאַרשווינדן,
צעהימלטע איינגעדרימלט ווערן
אין דער אַראַנדזש-דוויטלעכער רו
פון אַנגעציטערטער גראַ-שעה.

פאַרן אויפבליסק פון די שמערן,
קום טאַנץ אַריין
אין וואַלקן-וואַלד פון גאַלד
איידער די אילומינירטע
שקיעהדיקע שרפה
ווערט רגעווייז אַ פאַרצערטע
אין אַנגעפּלדיקע בין השמשות-אַשן.

קום,
טאַנץ ווי איך אַריין
פרום מיט בענק-געבעט

אין ליכטלעכן פארצאנג
פון שימערדיקן פייער-שיון.

פארפלאמער מיט מיר איצט
אין פערלמוטער-גלאנץ
פון א זריחהדיקן טרוים
איבערן האַריוואַנט-זוים
מיט וואַלקן-וואַלד,
פון פורפור און גאלד.
בעת ס'איז נאָך ניט שפעט יוליעט,
און זון זיך ניט זעצט.

דער אַבל-אורח

דער אַבל-אורח, אויפן תוהו-דרך פון הרס-לאַנד,
טאַרבע אין האַנט פאַרשטריקלט,
וואַקלט זיך אַרויס פאַר נאַכט פון אַ חורכה-שמיבל,
מיט איינגעבראַנדיקטן שמערן, פאַרלאַפּענעם בליק, ציין פאַרקריצט,
פון צרות האַרבע,
קריעה רייסט און זיפצט אויס :
ווער פאַרשיכורט אין בלוט העצט נאָך אַמאַל צו קריג ?
און רוחיש בייז, מיטן פינגער ווייזט,
ווי ס'טרעט, איבער וויסמע שמעט,
דער מאַרד-מהובל, ברענגט שריפות און מגפות,
פאַרשלינגט דעם פולווער-טומל.

ס'האַווקען די הינט.
אַנגעצונדענער הימל מיט הפּקר-זינד אין ראַנד,
ווייל איינגעלאַשן גיט ווערן.
צייגט :
אַ משוגענע אויפן מיסט פון אַן איינגעפאַלענעם הויז,
האַלט ביי דער בריסט אין איר שוים,
אַ מפּיל-עופּל געבוירן,
לאַנג שוין אין די אַרעמס מיט טויט-קעלט איינגעפרוירן.

ר'זעט : שדים אויף ביידעמס פוסטע,
אַרומלויפן, פייפן אַריין אין קוימען
אַ צעצערנטן ווינט.
שטאַמלדיק זאָגט :
דער בעל-צלם-וויזל, פאַרן תּיפּלה-הייזל
איז שטאַק בלינד אין זיין שלים-מזל-חלום, טייוולאַניש צעשפינט ;
במקום שלום-טויבן אויפצושוועבן,

איבער אים, דעם טרוימער,
פון אפגעברענטע ביימער
אויף פארקויליקטע צווייגן,
נעסמלען וואראנעם
מיט ביסטרע טענות
די צענוואלדיקטע עוונות אין מיתה-משונות איינצווייגן.

סיגעשטאלטיקט זיך ארויס צעוואקלט
אן אדם-פיגור,
פון אונטער א מפולת-וואנט,
מיט א האלעוועשקע צעפאקלט
אין פארנאכט אריין צעברענט,
זאגט: פיאוקעס האבן אויסגענאגט יאר נאך יאר
פון אפלופנדיקן טאג אין מיר יעדע מינוט
ס'איבערגעשרפהטע בלוט,
שרייב איך מיט א רויט-ווינדיקן רויך א „לא תרצח“
פון צעווייטיקט הארץ איינגעקויטיקט
אויף הימל-יריעה,
אקעגן דער זון-שקיעה,
פאר דור-דורות מיט מורא און יראה,
צו זיין א צעפלאמטע תורה
אין הגבה-וגלילה-צעשפרייטע הענט
מערבדיק ווייט,
פון א וואלקן ארויסגעבלענדט.

איר פון נאָענט און ווייט

איר פון נאָענט און ווייט,
אן אַן אַפּדאָך,
שטומפיק צעשרעקטע פון חושך-ווינקלען,
אין אן עיפוש-גערוך פארזונקען,
ניט געוואַשענע,
פון אומפלייט צעפרעסן,
אין טראַנמעס אויף היציק-קרעציק קראַנקן-לייב,
מיט אומוויסן און האַסן, יסורימדיק באַטרונקען,
נעפל-אויגן אויסגעלאַשענע,
קומט פאַרמאַרעטע די לוסטער-גאַסן פאַרטונקלען.
מיט כעס צעברויזטן,
שוידערנדיק צעוועקטע —
אויסגעשטרעקטע פויסמן
זאָלן ביי די הערשער-לייט מאַנען ברויט און קלייד.

אַפגענאַרטע, איינגעקוואַרטע,
באַרוועס אַפגעשליסן —
צעקרעלט אַ ווילד-געוואַלט
אַרום קאַלכן-גאַט פון גאַלד,
און זיינע דינער,
עשירות-שפינער אין רכוש-קרוינען.
מיט פלאַטער-פאַנען, צאַרן און פאַרדרום,
זוימט ניט מאַנען פון די שפייכלערס אַרויס
ווייץ און קאַרן.
אויפגערודערט, דערווידערט
צי די „הימל-רייד“ פון פרומע לייט
מיט אויגן-גלאַץ

וואס שרעקן מיט גיהנום-שמיץ,
בהלה-שטראף פארן איינגעסאכנעמן גוף.

קידער-ווידער-ברידער!
קומט הויערן ארום די פאלאץ-טויערן
און מיט דעמבענע האלץ-שייטלען
דראען, טייטלען
אויף דעם „ראקעט-פערד“ צעצינדן רוים
מיט א פיפס פון טויט
ארופגעשיקט
אויף באשאף פון א מלוכה-שיף
איינצופייערן א קאמונע אויף לבנה.
קומט מאנען ברויט פון די הון-און האב-כארענען,
דורך צעשריגענעם קול
מיט בימער-גאל,
ווי פון זאלץ אין האלדז
וואס שטיקט.

שודרא-ליילאָ

פון ציקל פאשאנאדן

שודרא-ליילאָ!

וועלכן רייץ-כוח

האַט דיין מוטער, מיט איר זון-געבעט

בענטשנדיק ס'ליכט מיט די הענט

אין זיך אַריינגעבלענדט?

וויפל דורות נידות אין לבנה-טייך

געטאָן פון זיך אַרויסטובלען

דיך לויטער אויסצוטראָגן?

מיט שיכרותדיקן געבענק, כ'צימבל אויס אויף לירע,

אַ טיף זעליש געזאָנג

פון הייסן בלוט מיט גליסמעניש צעגליט,

שפּרייט בלומען פאַר דיינע טריט.

אַ שאַטן-שמיכל אַרום דער נאַז

אין צעלאַכמענעם געזיכט,

אַ נשמה-אַראַמאַ

אַטעמט זיך פון דיר,

שודרא-ליילאָ פון טו-טו-לאַנד!

אַלע אוצרות פון דער וועלט,

אין קאַן געשטעלט,

אויסצוקושן דיין פלעמל-בליק פון אויג.

אַ קינסטלער מיט אַ שמראַלן-גאַרב, ווי אַ פענזל אין האַנט,

קען ניט אַרויסמאַלן פון דיר,

מיט קאַיאַריקער נאַלד-גלי-פאַרב, פון מזרחדיקן בראַנד,

ס'ווענום מילדלעכע.

אין ראייה פארכאפט בלייבט איינגעזיפט
דער בלאַנד-געבלענד,
פון דיינע געדיכט צעלאַזמע האַר.

וועלכן רייץ-כוח פון מאַרגן-ראַנד
איבער דער בערגיקער הייך
האַט דיון מומער אין זיך אַריינגעשעפט
מיט די הענט ביים פרעפליש זאַגן
צו אירע געמער,
און ביים טראַגן —
אין דיר אַריינגעברעהט —
שודראַ-ליילאַ!

דער בעל-קבלה

כאפנדיק א סודות-כתב שפעט פארן שלאָף
איז דער בעל-קבלה
א שבת-נאָכט
ארויס מיט א ברענענדיקער הבדלה
אין התבודדות פארטראַכט:
דורך שמות-בליצן
ארויסצודעביזען דעם עת-רצון,
איינגעוויסמלן קץ,
אין סימרא-אחרא וואַלקן א שאוליקן;
מעלה זיין מיט אות-תחבולות
דעם עולם התחתון,
וואָס די בני אַשמדאי אין זייער רשעות חושכדיק פארטיליקן;
קרע-שמן-זיין,
משחיתן די תוהו-תפיסה,
וון ס'ליגט פארפענטעט
אין די חבלי-אפלה די גאולה.

ער איז ארויס מיט פאַרכטיקער כוונה,
ברענגען ליכט אין סוף-חודש-נאָכט,
א פולע לבנה לויטער אויסגעוואַשן.
אין אים האָט געהייליקט זיך א מחשבה
געצונדענע רציחה קויליק צו אַשן,
איינגעבלוטטיקט מיט געוואַלט אין נפשות פון דער וועלט.

ער איז ארויס אין קיטל און אין טלית,
פאַרוויקלט אותיות-נפלאות
אויף א פאַרמעט-צעמל סופריש אַנגעשריבן
מיט גאַליש טינט.

אים האָט געטריבן אויסצופאַרעמען דאָס געהיימע וואָרט
אַרויסצוזאָגן מיט ברען.

ער איז אַוועק זען צונויפברענגען
דעם לעמפערט, וויזל, אייזל, פוקס און האָז,
וואָלף, לעמל און ציג,
אונטער דעם פאַסטעך-דימל
אין די הענט פון אַ קינד
אויף די טאַלעקעס צעהיטשעט מיט גראָז.

ער איז מיט אַ זיפּץ אַרויס פון שטוב
אויסצושרפענען דאָס שלעכטס
איינגענאָדיעט אין עולם-זעל, אין האַרץ, אין לייב,
אין דער שפעטער שעה.

מחבל-רע, מיט ווינטיק רוישן און דרעשן,
האַט די הבדלה אויסגעלאָשן.
אים איז באַפאַלן אַ שלאָף.
ר'האַט זיך דערפילט אויף צעווייגטע כוואַליעס
אין אַ צעלעכערטער שיף
וואָס דעכעט, רויכערט איבערגעברענטע זינד.

ער איז אַרויס מחדש-זיין
דעם מנורת-המאור,
אין אַ פינצטערער נאַכט
מיט שמות אויפגעבראַכט,
ברענגען היילונג צו רוי-אייטערדיקער ווונד,

א שיין צו פארהושכטן אויג,
איינשטילן ס'געוויין פון א קינד.

ער איז צוועק מתקן זיין מיט הבדלה-שיין
רצון-צייט, ארויסצורופן מיט נשמה-צעגליט
די גאולה, איינגעפענטעט אין אפלה-שטריק.
געוואלט אין סוף-הודו נאכט ברענגען ליכט,
אויסשרפענען שרעק,
אויסרוימען שלעכטס —
האט דער קטרוג געזיגט,
מחבלים געשיקט די הבדלה הגאולה
מיט ווינטיק רוישן פארלעשן.

האט ער זיך פלוצים דערפילט
כאפאלן פון א שלאף
אין א צעטרעסלמער שיף,
אויף צעווייגטע פאליעס
צעלאזן, כעסיק אויפגעבלאזן.

זוכט ער אין דרימלדיקן זכרון
קעגן די מחשבות פארפירמע
דאס ווארט,
דעם שם-אדוישעם.
און ווען ער האט עס ארויסגעזאגט,
איז די חשכה געווען צעגאנגען
געפלען זענען אין דער הייך געהאנגען —
ס'האט געמאגט.

ער איז געשטאנען שפלדיק קליין,
אין מלית און קיטל אין פעלד אליין,
הבדלה און קבלה-צעמל אין די הענט,
אקעגן צעברענמן האַריוואָנט
און געהערט אין קלויסמער קלינגען.

ס'קען זיין

ס'קען זיין, ס'איז אין מיר צעוואַכט
א גלגול-מחשבה
פון עמעץ פריער איז אן אור-דור,
וואָס האָט מיט אַ באַנומענעם מוח געטראַכט
פון דער אַנסופיקער הייד.

זיין רעיון האָט אויפגעבליצט,
ווי אין מיר איצט.

אים האָט געצויגן
צום ראשית כוח,
ווי זונען זענען צעברענט
און העכער נאָך פאַרפלוין,
ווי דער כאַסם בריימערט זיך אויס.

ס'האָט זיך אין יענעם בליק
אַ לעצטער גלימצער איינגעפאַרבט
קוקנדיק אַרויף אין ראַזאָון אַפלוין
פון פאַרנאַכטיקן צעפלאַם,
און אין מיר —
זיין ווייטן נאַכקום —
דמיונדיק זיך איינגעאַרבט.
פאַר אים אויך האַבן שאַטן-פייגל
פאַרפליגלט דאָס ליכט
פון אור החיים
אויסרויכערנדיק די טעג,
אַנסאַזשענדיק אַ שרעק.

צייט אויפגעלאַכטן

צייט אויפגעלאַכטן!
ביסט מזווג חיי-שעה
מיט נפש-גלי.
בליצסט אריין א שטראל
אין קוואל פון הארץ צעקאכטן,
ווי א ניצויך-שפריץ
אין צעפאמפטן הייס-פלוס פון לכב-געפעס,
און לעשסט זיך אויס.
די רגע פון א מינוט
מיט יעדן זעלן-פאך
ווערט פארשוווגנדן
און אנדערע
מיט די צעלן פון בלוט געבונדן
שווינדלען נאך.

אין דיר מינערן זיך און פארשוועבן,
די ריינע אין טמא
תפוחים פון לעבן,
ווינציקערן
מיט יעדן אטעם-דעך
פרייד און ליידן,
הרגשה-לוסטן,
אוינגענעסט אין נשמה,
געפענטעט און טיף פארפלאַנטערט
אין דיך-צארבע רעיון-געוועבן.

ביים אַקעאַן-ברעג

ביים אַקעאַן-ברעג,
דער פעלדז אַ גרין-נאָסער
פריער פון שאַמן באַזעסן
עק-מאַג,
איז מיט אַ צעלאַכמעניש באַגאַסן.
נעבן אים טאַנצט אַרויס פון וואַסער
אַ פּלאַם-שימערדיקע מויד:
זוניקער רעפּלעקס צעפורפּולט
בלענדט אַריין אין מיין געמיט.

איך הויער אויף אַרויסשטאַרצנדיקן שטיין,
צוצימבלנדיק אויף גיטאַר
צום ברומענדיקן ליד
ליידנדיקן צער-געוויין,
מרת-שתּוורתדיקן טרויער.

אַ מעווע איבער די וועלן פון שמילן ים צעשפּרייט.
אין פאַרנאַכטיקן אַרומפּלי,
זעט די זון זיך טרענקען
אין בליסקענדיקן שמראַם,
פּלויגלענדיק אַהין,
מיטן געפּיל זיך אונטערצוטונקען
אין פּילפּיערדיקן שפּיל,
ביים ווייט-הימלישן ענד,
מיט אַ געבלענד
גילדיק צעגליטערט
איינגעציטערט.

בורנא זאגט

בורנא זאגט:

ווען כ'קען מיט א בייזן „שם“
אין א ווילדן גולם זיך איבערשאפן,
וואס צו אים נעמט זיך ניט א קויל —
פויסטנדיק די הענט כ'וואלט ווילד
ווי א „פראנקענשמיינ“ פון א שחכה-רציחה באזאפן,
דיבוקדיק געיאגט, אויסצוועצן די שמשירענדיקע ציין
צעפוילט, פארגעלט,
פון די אויבער-הארער, ארור-פארפירער,
וואס צעשונאהן און פארפיינען די וועלט.

האבנדיק צעשנארכט פון זיך א כעס,
מיט האס און צארן,
פון געוויי ביטערדיק געקלאגט —
כ'בין מיט ברען געקומען
ווי א רוח ארויסשרפנדיק א דעך,
די מיאוס-הלשה, פאלשע באפעסטעניש צעשפארן.
לאז מען זען
די פארפלוקטע ארויסגעהויכטע שנאה מיינע,
ברעכענדיק צוימען,
אומווארפנדיק קיימען —
צערויכנדיק מאנסטערניש א געשפענסט-פינצטערניש.

איינגעוויטערט אין מין בלוט-פלאם איז א זעל-שטורעם,
א גרים-סם צעיאטערט ארויסגעביטערט,
פון צעווארטשעמע געדערעם, —
הויל וונדן —
די הארץ-אדער-צוימן

אָנגעצונדן

ווי יזכור-קנוימן,
מיט צער אָנגעטרונקען שפּריצן,
ניסקערנדיק פון זיך פונקען.

ס'מעג דונערן און בליצן,
אויף שטן-זעסל איינגעכמורעט טריב-הושכדיק טויב,
צום פייפנדיקן געווירבל
פון דעמאָן-שטויב און וואַיענדיקן ווינט
טוט אַ וויסטע סומה זיצן, מיט טויטע קללות צעשעלט,
וואַרפט אָנגעמוראט
פון איר טאַרבל, מיט דאַר-ציטערנדיקע הענט,
טערפקע קרייטעכצער אין זידנדיקן מכשפה-קעסל,
מיט יסורים איינגעצרהט,
וואָס פאַרפאַרעט מיט וואַלקן-כיטערניש אין אַ פינצטערניש,
דעם בליסק-בלענד הלום פון שלום,
פון דער פאַרמאַרעטער וועלט.

אויפן שיידוועג

ביים שאַרפן אויסכוויג
אויפן שיידוועג,
צווישן טאָג און נאַכט
מיט צער אין פאַרלאַפּענעם אויג,
אויפגעטרעסלט אין גוף,
אַרײַנגערױטלט אין ליכט פון פאַרגאַנג
ביים אַפּשטאַרבן —
שטייט ער אימהדיק קראַנק,
ווי אַן עולה-שאַף
פאַרן מזבח-פּלאַם אַ קרבן
מיט אַ פּחד אין זיך אַפּגעעכאַט.

אין בלוט איז אַ ווונד אַרײַנגעברענט,
וועגט ער
אויף זעל-וואַג-שאַל,
איר פאַרזאָדט ברי און בראַט
בעתן זון-פאַרזונק.

הינטער אים כמאַרעס הענגען
מיט אַנגערױעכטן טשאַד
פון אַן אויפגעשטורעמטן שד,
דראַענדיק אַ האַגל ברענגען, —
ציקלאָניש צעשמיסן,
איבערן אַן גרעזל מדברדיקן עזאול,
ווירבלדיק אַנגעשטויסן,
מיט איבערגעבליבענע ניט פאַרגעבענע זינד.
און ער מיט יראה
אַקעגן דער זון-שקיעה

צער און מרער
אין פארלאפן אויג,
וועגט זיין ווונד
מאָנען שווער,
קוקט פארפחדט אין הימל בראַנדיק צעזריחהט,
ווי מיט אַ לאַס אויפן מזבח-פלאַם
ניט דערשעכט,
רויט צעפלאַקערט אין פאַרנאַכט.

ווי וואָלט געווען ?

ווי וואָלט געמאַלט געווען :
אויפגיין זאָל אַנגסטיק
אַ פיל-פנימדיק פייער-געשמאַלט
פון אַ תוהרת-הום
אין אַ רויך-נעבולא צו דער הייך,
אַרומטראַגנדיק זיך אין רוים
אַ הימליש פאַרשאַלטן ליכט
רעפלעקס-שרעקן אויפצווועקן ?

אַז דער פאַטאַלער אימהש גרוילער
שרפהנדיקער שד
זאָל אין די פינצטער-שעהען אַרומפליען,
ווי אַ „סאַטעליט“
אַרביטן אַרום דער ערד
צורות יונג און אַלט,
אין אַ פלאַקערדיקן פאַרפלעכט אויפגעבראַכט,
ווי צעשריגן מיט געוואָלט
צום בית-דין פון גאָט ?

וואָס וואָלט געשען :
אַז אונדזער ניכטער אויג אויפגעריסן
זאָל די טויזנט טויט-געזיכטער
שטוינענדיק דערזען מוראדיק אַרומשפינען,
ניט צו פאַרגעסן,
וואָס אין מוח איז פאַרמאַכט איינגעפאַרכט ?
וועלכע תרופה געפינען
די שרפה
אַרויסצובלענדן פון שרעק-קוק ?

מיט שחור-טיכער
פון דער ראיה דעם געוויכער פאריאגן?
צי א קמיע פון אן אַנשפרעכער אַרומטראַגן?
וואַלמן מיר ניט גיכער נשמהדיק פאַרברייט אַראָפּגעקניט
שעפּטשענדיק פרום,
פויסט געשווערט
געבאַכקעט אין דער ברוסט,
ביז צום פיינלעכן וואַרין,
פון פאַרפינצטערטן האַרץ?

אויפן עמפייער-טורעם

אז דו שטייסט אויף דעם עמפייער-טורעם פאר טאג,
כאפ אויף מיטן בליק
ס'הימליש רויט-אויפלויפן.
אריבערן מזרח-טייך מיטן נעפל-רויך,
פון אונטער די ברוקלין-הויפן,
שטייגט אויף די זון,
וואס פארשיכורט מיט ליכט פון גאלד
די שטאמישע פאלאצן,
די שטאנגען און שטאכענדיקע הענגל-בריק.
זע דעם חרוב-ישוב,
א צעווארפענעם ביים ברעג,
אין א כישוף, מיט אן אריענטאלישן בלענד,
בענטשט די שיינקייט מיט צעשפרייטע הענט.

אויפן עמפייער-טורעם, דורך האַרץ-האַרן,
הער זיך צו צום רויש-אלארם,
צום ריטמישן אַטעם פון דער מעטראָפאָליס,
צו די טריט פון מיליאָנענדיקע פיס:
א האַמערן אָן צאַל,
א זשאַווער-קוויטש פון אייזן און שטאַל,
צום זיגנאַל-דופק פון ניו-יאָרק:
צו פאַרשוונדענע רגעס,
צו מרה-שהורהדיקער גאַל
און צו געלעכטער און שטיף.
הער זיך צו פון העכסטן גאַרן,
ווי פון בלוט, — צו דער אויסגעשלאָגענער מינוט.

פאר אַזונט-צייט טרינק אַרײַן מיטן בליק
דעם פּײַערדיקן פּאַרגאַנג אַריבער די פּאַליסאַדן-בערג :
אַ וואַלקנדיקע מיראַזשן-שטאַט
ביים מערב-זױם, אין פּלאַם,
וואַשינגטאָן-בריק, אירע שטאַל-שטריק,
ווי סטרוגעס אַנגעצױגן,
אין אַ פּאַרבן-שפּיל פון רעגנבוגן,
אין האַדסאַן אַפּגעשפּיגלט מיט גאַלדיקן לײש פּאַרוויגלט.

כאַפּ אויף מיט נשמה-חוש
דעם בלישמש פון אַ שווימענדיקער שיף
אַן רויך, אויף דעם פּאַרזילבערמן טײך ;
זע דעם מענטש מיניאַרנע-קלײן
אויף דר'ערד אַרומקריכן, ליליפּוטנדיק עפעס זוכן.

אַז טונקל ווערט, באַטראַכט די פּאַנאַרן זיך צעפּינקלען.
ס'רעדט די סילוועמן-שטאַט דורך ליכט.
אין דער פינצמער פון די שטאַקיקע פענצמער
שטראַלט מיט סוד פון אַ ניט פּאַרענדיקטער מעשה
פון טױזנט און אײן נאַכט.

מיט מחשבות שטומפיקע

דער שומה מיט מחשבות שטומפיקע
שכלדיק ניט דערווייגן,
באטראכט די וועלט, א זוניקע אין גאלד,
מיט בהמהשע אויגן פון א יונגע קאלב,
אויף טוויקן גראז,
בריליאַנט-בלישמשיק צעבלענדט,
דערזעענדיק א דורכפליענדיקע שוואַלב
צעהעצקעט זיך אין אַנגעפליטערטן פעלד,
א טאָג פאַר דער שחיטה.

דער בעל מרה-שחורה מיט ספק-סברה
וואָס שווימט ווי אין א ים אויפן דמיון-שטראַם,
מיטן חולה-בליק איינגעקילט,
זעט זיך,
ווי אויף א שטילער כוואַליע,
אין א הינערפלעט
פון א נעפלדיקן חלום איינגעהילט.

אַבער און ווידער פרעגט ער :
צו וואָס, צו וועמען איז מיין קומען,
א גילגול-גולם
פון אור זאַמען ערשטן,
אין תוהו-עולם
פון כל דאליים גבר ?

בין איך בבחינה כפרה-האַן, מיט וויים געפעדער,
א געפענטעט מידער, וואָס טראַכט
פון א זערנע האַבער,

א קערנדל גערשטן, וואסער א שלוק צו שמילן ס'דורשטן,
בעת ער קוקט אין „בני-אדם" סידור?
צי ווי פארשיכורט פון וואלד-גערופן געגליכן,
צום צעהעצקעטן קאלב אין שימערדיקן פעלד
צום צעפליגלמן זומער-שוואלב,
אקעגן רויט צעהימלטן האריוואנט-בלענד,
ניט פילנדיק דעם אנווינטערדיקן טויט?

„סגִי-נהור“

דער „סגִי-נהור“
אויגן גלאַציק אַרויסגעקראַכן,
ראיה אויסגעברענט
צי מיט בעלמעס פאַרשטאַכן,
כאַפט ניט אויף
קאַיאַריקן אויפברען,
בין השמשותדיק פאַרגלען,
שיידט ניט אויס טאַג פון נאַכט,
זון פון לבנה-ליכט.
זעט ניט טבע פילפאַרביק צעבליט,
ווייסט ניט קאַליר פון אַ בלימל,
אויסקוק פון אַ פליג,
שפּין, בין,
ראַב צי טויב,
און אים איז אַפילו פרעמד,
די צעפעכלמע וויסקייט פון זיין העמד.
מיינט ער פאַרט, אויבן הויערן די שמערן,
לייכטן היינט ווי נעכטן.
אים לאַקט, ציט, ציקט,
ווי אַ פרומען ייד ריין פון זינד,
וואָס האָט ס'דאווענען ניט פאַרפעלט,
וואָרט ביים אויסגלי-ענד,
אַריינצופלען אין יענער וועלט,
ווי די אַבות רוען.

מ'וועט אים אַקעגנקומען,
מיט פייערדיקע בלומען אין אייביקן גלי,
פון ארום כסא הכבוד שכינהדיק צעלהבהט;
ס'אור שמיא נפלאה
וועט צעליכטלען זיין איינגעהושכמע ראיה.

לאַמיר וואַגלען

קום וואַגלען אויף די גאלאקס-שטעגן,
אין „מילך-פעלד“ מיט פונקען פאַרזייעט
פון שטורעם-נעבולאַס צעזשאַריעט,
אין רוים אַריינגעווייעט.
מירן מעסטן די קאַסמישע ווייט
פון ליכטיאָר מיט עאָנדיקער שייַן-שנור,
פאַרגאַפּט פאַרצייכענען אין אַסטראַל-שריפט,
אויף אַ תּבל-מאַוול,
פון איינגעווייסטע תּהומען.
די פּלאַמען-פּאַליעס ווירבלדיק אויפשווימען.
יעדעס בליץ-שפּרענקל וואָס געפונען.

ווען ווערן מיד,
אויף אַ לבנה-פּלימע אויסגעגלייט,
זיך זעצן,
און אַרומוואַנדלענדיק אַפּשאַצן
די אַטאַמישע וואַג פון די פייער-זונען
וואָס הימלען אַרום
מיט אַ גיהנום-געכרום.

מירן ציילן די שווינדלענדיקע לויף-מיילן
פון די צונטער-פּאַקלען,
זען פון ערפּלדיקן כאַאַס גרויער,
צייט זיך אַרויסוויקלען
האַבן מיט אומענד-געדויער דעם כל-עולם באַקליידט.
זאָלן די מזלות און גורלות אונדז פירן,
אין מעטעאָר-רעגן
איבער ברייט און לענג,

צו קומען אויף די אויסגעטרעטענע שפורן
אין די געמלעכע וועגן
פריער אָנגעגרייט פון ערלעך בלאַנדזשענדיקע לייט.

מירן פאַרנאַטירן מיט שטרעל דעם ציפער-צאַל
פון גלי-פינקל אין ניט ווערן
אַ צעליכטיקט פינטל ניט פאַרלירן.
אַז אַן איש תם — פרום,
פון ערגעץ אַ דיסטאַנצדיקן עולם,
דורך די וואַלקנס דורכגעשלאַגן —
וועט זוכן צווישן די שמערן קדמונדיקע,
אַרויסגעבושעוועט פון כאַאַס דעם נקודה-חולם
אויף וואָו-אות,
פון אַדוישעם,
וואַס איז נעלם געוואָרן —
מירן אים אָנווייזן
ס'מעגלעך אַרט וווּ אַנטרינען,
אין דעם אַן-וועלטן-עק
פון די „אַסטרא-טאַלן“
ווּ קאַסמעטישע ברען-גאַזן צערינען,
אים אַנזאָגן
זיך צו איילן
אויפן וועג צוריק —
ניט בלאַנדזשען און גרייזן
אין הגולה
מיט ברען-קולקעס אין דער אַפלה,
זיי בערייט:
די מנחה-תפילה האַבן אַרויסכאַנגלייט.

„אונא פורטיווא לאגרימא“

סון ציקל פאשאנאדן

דארנא-לו!

דער אהבה-שיין פון דיין „פארבארגענער טרער“
וואס בלינצלט ארויס א תאוה-סיגנאל,
איז ווי דער טוי-שמראל אין פאנטא-מאל,
אויף בלום, רויז און טשיטשקע-גראז,
מיטן נעקטאר-ריח, וואס ציט צו,
א מיין-פארפאלאנאזירטע די בין.

ס'טראגט מיך א כוואליע

מיט דער קראפט פון אן אינד

צום אינדזל מרענט,

דארט האבן מיט דיר א ראנדעווי:

ווי די ביימער סודן אין זיך איין

מיטן בלעטל-רויש א ווינטל-קוש

און „אמאר-עליקסיר“

שפריצט קוועלנדיק פון א בערגל ארויס,

קען ניט אַנפולן דעם פאוינטאן-כוס

פאר דורשטיקע, וואס שלייכן זיך דורך.

לאמיר האבן געטראפן זיך,

דארנא-לו,

ווי די לכנה שיינט אריין

אין בעכער מיט שיכור-וויין,

איר סודותדיקן בלענד,

ווי ס'איז גליק פאר און פאר אונדו

צו זיפן, זויפן.

א געהיימע ליכט
מיט א כישוף-וונק
צאפלענדיק פלינק,
פינקלט ארויס דורך „פארבארגענער טרער“,
בענקט זיך אריין אין מיר.

לאַמיר אויסשפילן,
אויף דער אהבה-סטרונע
צעפלאַמערט
א תפילה היים און שמיל,
פון זיך ארויסגעצימערט,
אן קלאנג אן ווארט,
פון שטומער נשמה,
אין דער נאכט מיטן פולן חודש-ליכט,
מאניענדיקער סוד, פאר דער טונקלעניש באשערט —
גאט-שאַטן פון דער זון
צו ירח-זריחה איבערגעטראָגן,
וואָס שוועכט, פארליכט, איבער דער ערד.

לאַמיר האַבן דאָרט אַ ראַנדעוווּ,
ווי פלאַנץ מיט פלאַנץ איז פאַרפלאַכטן,
רויז מיט רויז ריחן זיך אויס,
מיט לבנה-פלעמל באַלאַכטן.

לאַמיר שווימען אין שטראַם,
פון אהבה-ים
און איבערלאַזן נאָכן אַרויסדעך,
א היים פאַשאַנדיקע כוואַליע נאָך זיך,

ווי אלע פאר אונדו,
וואס האבן זיך געיאגט,
אויף א תאוה-אינד,
צום אינדזל וואס פארבלענדט
און ציט צו
זעל צו זעל,
אין דעם אמאר-שימער
זיך איינצוקלאמערן,
און מיט אמעם היים
דעם יצר אין זיך לעשן
אין א שפעט פארצעגערטער שעה —
דארנא-לו.

מחשבה-טשאד

אימה-טשאד, מהומה-שרעק,
אין מארך איינגעקנאדערט,
אנגסטיקע מחשבות-שפינען,
פולסיק-צערודערט
די בלוטן זיך צערינען.

פלוידער-אויס, וואָס ס'אָנגעדמיונטע אין מוח
געשמאַלטיקט פאר די אויגן:
אין אומקום-פלאַס, האָט „סם“,
אָן איינגעוואַלקנטער אין רויך,
די רשעים געברענט.
מחבלים פון גיהנום-נעפלען אָנגעשלאָגענע געדיכט,
מיט ווינטיקן געפעכט
אין די שוואַרץ-פליגל,
פינצטערן-אָן נאכט.

קוק, אין האַס אָן מאַס, שפיגל-גלאַז,
מיט מעפיסטאָ-וויסטע באַגריפן איינגעשליפן,
די אָפּאָק-זייט מיט אַ דיסטאַנץ — ליאָק-גלאַנץ
פון השמל-מזיל סאָזשיק צערויכט אָנגעהויכט:
אַ פאַטאַגראַף-געגאַמיוו,
אין אים צו זען
ס'אומגעהייער וועלט-ווילד,
קאַפּויער-בילד.

מאַל דעם אָפּשטאַרב מיט פאַרב,
פון האַרץ-דינווע
אויף פאַרנאַכט-קאַנווע

מיט גלימצערדיקן פארגיין-שיין
אָנגעצונדן פון זון.

וויזאָניר און אימאָזשיר אַרויס
דאָס שלעכטס
פון פאַטאַל-קאַלטן פאַרשאַלטן גלאַז.
מיט סענסועל-מינסעל-פינזל
פון גוף און זעל
צעשמיר מיט דיין ברען,
קרעכץ און זיפץ,
אויפן אַוונט-לייוונט
פון רוים-פאַרזינק —
געשטאַלט נאָך געשטאַלט משוגע-קראַנק,
וואָס טוען אין שרפענדיק פאַרגליען
טויונט טויטן אויף זיך בעטן.

מאַל פון די אַדום-האַסער,
משחית-ריזן
זייערע מעסערשפיון,
פאַרפלאַמט אָנגעסמט.

מאָך רוים-פלאַץ גערוים,
אויפן הינטערגרונט פון האַריזאָנט,
אין פעלד, אַרום יאָדלע-וואַלד,
פאַרן בעל-הלום אויפן צלם,
פרימיטיוו אין גוף
ווי אַ סטראַשידלע אַוועקגעשטעלט,

רויכפייגל אפצושרעקן,
רויש-פליגלדיק צעשוועבט.

זאל ער קוקן מיטן געבויגענעם איינגעדערנערטן קאפ
אויפן בילד אראפ
פון דער הייד,
זעען צי זיין בארג-דרשה
האט אין רשע-מוח ניט אויסגעוועפט.

זאל דער לויטן לוח
שוין געקומענער משיח
אין בין השמשותדיקן פארבלענד
פרוון פארגעבן די זינד
אין זיין פארגעטלעכטן געדאנק.
וועט עס אים אַנקומען גרינג?

איך זיך און טראכט

איך זיך און טראכט :
צי איז ניט דער שוין, וואָס ווינקט
פון טויזנט ליכט-יאָר ווייט,
אַ בלענד-צייכן,
אַריינגעשרפהט אין דער צייט,
אַ סימן, צערעדט אין דער נאַכט ?

ווער איינגעהימלט דאָרט,
צעפלעמלט מיט נייגיר,
אַזא פינקלדיקן געפרעג,
וואָס דרינגט אַראָפּ צו מיר
ווי אַ פייערדיק אויג, וואָס זעט,
און מיט געכעט אויף אַן ענטפער וואָרט :
ווי געפינט זיך דער ערד-פלאַנעט,
אין אַרביט זיך וויגנדיק נאַכטיק בלינד,
פאַרוואַגלט אין געיעג,
זעגלט אין רוים-ים
ס'בלומיקט איר גיהנום-וונד,
וואַלקנס רעגנדיק
מיט זאַווערוכעס און שטורעם,
פאַרהאַגלען איר וועג ?

די פייער-שאלה ממרום
אימהדיק גרוילע —
וואָס איז זי גורם ?
זי צענשמהט מיך,
צוקט, ווייטיקט און נאַנט.

איז דאָס, טראַכט איך,
אזאָ פּלאַקערניש צעוויינט,
צו האָבן אַרויסגעלייענט
אַ סילעסטישן צער-סיגנאַל,
געשיקט מיט שטראַל
אין מיין צעעפּנטן האַרץ
דורך אַ בלישטשן-שמאַרץ אַריינגעשיינט —
אַ יללה פון דיסאַנץ?

דער שלום-פרינץ

דער שלום-פרינץ
אויף אַ צלם-קלאַץ
באַוואַכט:
אַ באַצוויינטערט קריגס-פעלד
אין נימל-נאַכט
מיט אַ צעבלאָזענעם זאָוויי,
ווינט-געשריי, שטורעם-געוואַלט.

ער שטייט אַ בעל-מרחם,
איינגעגעצט צעגלאַצט,
פאַרשנייט צו דער וועלט,
צעוויינטערט מיט קעלט.

מעג מען אין דערפער ווייט
אין די וויינאַכטן,
הערן די מעשה
וועגן אויפנאַנג פון אַ „שמערן אין בית-לחם“
האַבנדיק די סטאַדעלע באַלאַכטן
מיט דעם געבוירענעם קינד
מכּפּר צו זיין ערדישע זינד.

מעג מען האַבן אַ פּריד געמיט,
אין דער היים
ווייט אַוועק
אויף אַ „יאַלקע-בוים“
די ליכטלעך צינדן.

נאָר ער, דער בעל-חלום אויפן צלם,
שומר איבער די מויטע,
שטייט מיט די ווונדן אָפּגעהילט,
און זיין גייסט ווייסט און פילט,
אז דאָס „קאַלענדעווען“
פון שלום

ס'קינדיש זינגען,
ווערט פון רוח-מחכים אויסגעלאַכט
די סומה-לייט מיט שליטה אין פוסטע מילן,
מאַלן איבער אין פינצטערניש בלינד,
זיינע אַרויסגעזאַגטע שומה-רייד:
ווינט-צעבלאַזענע,

פאַרלאַשענע
אין דער שטילער ניטל-נאַכט,
פאַר אים וויסטע גייסטער-נאַכט,
ווען די קלויסטער-גלעקער קלינגען.

אַרויסצימבלען פרוו...

אַרויסצימבלען פרוו פון די סטרוגעס,
אַנגעצויגענע אויף גיטאר, דורך סאַנאַרישן וויכרי,
דעם אַנקוועל פון תחינות אין זעל.

מיט קאַסמישע פינדזלען
ווי אַקוואַרעלן,
זענען די צעכוואַליעטע וועלן,
אַרום די וואַלקן-אינדזלען געמאַלן,
אין אַ בוך-השמשות גאַלדיקן בראַנד-בלענד,
פון אַראַנדזש-און פורפור-קאַליר ;
אַ פייער-ליד,
געילה-מחילה-תפילה,
אין שקיעה-אש אויסגעגליט.

אַט די פאַרב-געפילן
מיט צי-באַמבלען און צימבלען
טו אַרויסשפילן —
ס'רוישיק געמורמל פון ים,
ס'פאַרנאַכטיק זעצן פון זון
אין אַ פאַרפלאַם
אין אַטלאַנטישן אַקעאן.

פרוו אַ ליד אַרויסצויבערן
פון די צעדאָונמע וועלן, פאַראַוונמע
סוף יומא, בעת שקיעת החמה —
נשמהדיקער ווידערקלאַנג
מיט טרויערדיקן טאָן
אין דער פאַרנאַכטעניש אַריינפיבערן.

לאַמיר לויפן אַוועק

לאַמיר לויפן אַוועק פון טריכן היינט, וואַלקנדיק באַוויינט,
אין נעפל פאַרשווינדענע טעג;
קום זוכן אַ בליענדיק לאַנד
מיט אַ ליכט-צעהימלטן קאַיאַר.

לאַמיר זיך טראַגן אַוועק איבער וועגן צעשמערט
פון שטורעם און געוויכער,
ווי אין שבעה-לעכער
אויף דער ערד,
רוען אַלטע חכמים-לייט,
איינגעדרימלטע
אַרום ספרים-רייד פאַרשימלטע,
באַשריבענע מיט האַנט-צימער
אויף פאַרגעלטע בלעמער
וועגן „באַחרית-הימים“ —
אַ נבואה אין מויל פון אַ פלאַפלענדיק קינד,
באַפנדיק מלאכים מיט די הענט,
זעענדיק אין זונשין אַ שפּילכל,
הערנדיק אין געוויין אַ וואַלכל.

לאַמיר מער ניט זיצן אין שווינג-נעצן,
גאַרניט פרעגן,
און אַריינשווייגן
אין אַן אומשנאַרכלענדיקן שלאַף פון סוף.

אויב ס'איז דא א גן-עדן פאר יידן ...

אויב איך זינדיק ניט מיט מיין נבול-פה, האר,
און ס'איז טאקע ערגעץ דא,
ווי פאר אלע פרומע לייט,
נאָכן עולם-התחתונדיקן אַפשיידן,
אויך פאר מיר, נאָך דער פטירה אַנגעגרייט,
א הימלישער גן-עדן,
אין דער הייליקער מלכות-ספירה —
איז געווען כדאי
מיט קינדישן אויפגעשריי
געבוירן צו ווערן;
איז געווען ווערט
אַפצופינצטערן יארן אויף דר'ערד;
איז געווען כדאי
נאָך אַ בייז-חלומדיקן שלאָף
ביים אויפואַך
דעם בורא אַפגעבן אַ שבח;
דעם שמן אין זיך אויסביימן
אויף דעם יצר-טוב,
תרי"ג-מצוות אַנקלייבן,
האַרץ און נירן פון חטא אַפהיטן,
מיט תענות באַשווערן,
ביזע רעיונות פאַרטרייבן;
איז געווען כדאי די ענוים
פון די עובדי אלילים,
עלילת-הדם-בלבולים.

אויב ס'איז טאקע דא, נאָך פטירה,
אַ גן-עדן

איז די רוימיקע פלוינען פון דער העכסטער ספירה
וון פון דער שכינה די שמערן זיך צעשיינען —
איז געווען ווירדיק דא ערדיק זיין
מיט עגמתדיקן פיין,
דעם אייבערשמן לויבן, זיך דערהויבן אין אש-להבה
במחשבה צום מלכות-רבה ;
איז געווען כדאי דער אויסגעשריי ביים געבוירן ווערן.

רוח של המשיח

אמאליקע טעג פלעגט ארומשוועבן
אין קליינשמעטלדיקן לעבן,
א שבת-פארנאכט, דער רוח של משיח,
ווי א תוחלת-שמרצל בין קודש לחול,
די בלוטן אָנצינדן, נשמה יתירה פארבלענדן,
אויגן באפייכטן בשעת זמירות אַפריכטן.

דער גייסט פון דערלייזער,
האַט אַריינגעדורנגען אין די תפילה-הייזער,
אַרויסגעצאָנקט פון גר-תמיד ביים עמוד,
אויפגעגאַנגען אין עמעצנס תקוה-זיפן,
הינטערן אויוון פאַרווינקלט.
לכבות ניט באַעבירהטע,
מחשבות פאַרמרה-שחורהטע באַלאַכטן.

נאָכן זוניקן איינלעש, ביים שלוש-סעודה-מיש,
אַרויסגעדבקהט אַ ידד-נפש,
אַ בני-היכלא-תפילה,
פון יחיד און ציבור.
געווען אַ געשעפטש אויף מאַמע-לעפן,
אַ שטיל געליפלטער „גאַט פון אברהם“
אין די פינצטער-שטיבער,
קוקנדיק מיט פחד אויף פאַרטונקלטע שויבן,
באַדויערנדיק די רשעים,
אין גיהנום צוריק געטריבן.

צעפינקלט דעם בליק פון בעל-קבלה,
צעגליט ס'אויג פון איש-תמים ייד,

א ברכה מאכנדיק איבער די בשמים,
ביים מאורי האש און המבדיל-געזאנג,
נאך הבדלה.

א מאל האט געשוועבט ארום צווישן עולם פרום,
מיט אליהודיקן טרייסט, דער משיח-גייסט.
געהילט מיט א האפן די גלות-וונדן,
געפענמעטע נשמות צעבונדן,
געטאן פון שלאפן וועקן,
אויפלייכטן א שיין אין די בליקן,
א גלויבן איינטרוימען,
צו ווארטן אויף זיין קומען.

אויף זמר-תפילות

אויף זמר-תפילות
אין געדאנק
פליגל איך דורכשאַטנדיק
אין אַ צעפינקלמער נאכט
די טיפע הויכן,
לבנה-טייכן,
חלום-אַזערעס,
פון שימער וועלט —
אויפגעצימערט פון מינדסטן קלאנג.

ס'צייט מיך צייט,
ווי דעם צדיק-תמים,
צום אור-החיים
אין משמורה-שעה,
בקדושה צעקוועלט.

כ'ווער אויפגערייט פון אַ נשמה-גייץ,
אַ גלוסטונג-רייץ
צום כל-עולם-ליכט
אין די רמות, ווייט-מקומות,
פון בלאַנקענדיקע בעלי-זוהר
אין אַ הייליקן מעמד תמיד אַרומגעזוכט.

ס'טראַגט מיך אויף,
פאַטאַל און פרום,
זיך אַריינצוהייתן
מיקראַקאָסמיש קליין,
מיט אַלע תאוות פון גוף

אין אל-צעשפילטן טרוים,
אויפגעלאכטן איבער דער ערד,
וואס נאגט פון ערגעץ דאס ליכט
ווי פינקל-טראפנס פאלן
איבער די משמור-גבולן
מיט א הוושענדיק לעשן
אין טיף געטונקל
פון דער נאכט.

ציקלאן

דער אַקעאָן אַקוואַטיק צעשטורעמט,
די וועלן אויפגעשוואַלן מיט כוח פון מרידה,
כוואַליענדיק אומגעפורעמט,
תהומיק צאַרניק אויפגערייצט,
שוימיק דעם ברעג פאַרפלייצט.

כ'שמי פאַר טאַג אין ברייטאַן-בימש
אין מיון שפּלדיקער ירידה
און קוק:
ווייט אַוועק פון מערב-פאַס,
ציען אַן וואַלקן, שוואַרץ אַנגעלאָדן
מיט רעגן-פלוס, שווער ווי בליי —
פון מזרח, אויס זון-פאַרבלענד
גראַע וואַסער-גענדז פליען אַן מיט אַ ווייגעקוויטש,
ים איז פייער-בלומיק אין קדמה צעבורעט,
אין ימה מיט אַ פינצטערניש אויפגעטורעט.

אַ מפּילדיק נעפּלדיקע חשכה
טייפּוניש פאַרוואַיעט און אַנגעברויעט,
טייוולאַניש צעפעכערט אויפגעוויכערט,
טוט פאַרדרענגען די זריחה.

הימל ווערט צעבליצט,
אַ טאַרנאַדישער צוג-אַנלויף
ווירבלט זאַמד אַרויף.
אַ פייגעלע מיט אַ פישמש
פליגלט שנעל צו איר נעסט
צו זיין פון מהומהניש און אומקומעניש באַשיצט.

פון ערגעץ ווו ווינטן זיבן,
מיט דינאמישן פלעשמש און גושמש,
האָבן כאַאַמיש, ווימיש אַרויסגעטריבן פון טבע-פאלדן טיף פאַרבאַרגן,
אַ צעפישמשעמן ציקלאָן אַרוגאַניש ווילדן,
טראַגט ער זיך, יאַגט אַן
מיט אַ מכול-גאַס
רעשיק פאַרכמאַרעט,
אויפגערויעט וויסט —
איינצוהושכן די מאַרגן-זון.

אויפן הריגה-פעלד

ניט מיט צימבל און טרומייט,
און ניט אין אַקעגן-טאַנץ,
ווי צו אַ כלה אין איר חופה-קלייט
מיט פליטער-גלאַנץ פון וואַלהאַלאַ —
גיי אַרויס פון דייַן אַבל-צעלט אין דרויסן,
שטייג אויף אַ באַרג אַקעגן דער זון
איבערן הריגה-פעלד,
אויפן „האַרבקע-שפיץ“ פון יאַמלעניץ,
מיט מאַסן-קברים, קראַט-היגלדיק אויפגעשטויסן
פּורפּורדיק צעשיינט.

מיט נשמה-זעץ אין האַרץ געטיפּט,
שיפע אַרויס דאַרט אַ קללהק וואַרט
אַרויסגעציטערט דורך דער ליפּ
אויף קריגס-מחבלים, מנובלים
אין די טאַלן אַראָפּ,
און שים אַרויף פון אַ ראַקעט הויך,
אין אַ רויך-וואַלקנדיקן אַוואַלאַנטיש
מיט ווינטיקן אונס-ווינט,
אַ פייער-שריפט פון בלוט
אויס די אומרו-גריבער
פרום-צלמדיק אַפּגעהיט,
צו מאַרס און ווענוס אויבערמענטש
אויב דאָ, אַנישט אַנדערש וווּ, מ'זאַל האַבן געלייענט
דאַרט די גרוילע מגילה —
מיטן פּולסיק נפש שטורעמדיק קלאַפּן אויפכאַפּן,
דעם פּלאַם פון טויט,

ארויסגעמארגנט,
געפלידיק רויט.

זאלן באהארצטע אנשי תמימים,
דורך לעפצן היים אטעמדיק אפזיפצן,
אין דער גראַפֿרױענדיקער שעה,
הערנדיק דעם ווייטיקדיקן שריל פון דיין קדיש-גדול-קול אַרויפגעוויינט,
צום כסא-הכבוד,
פארלאַזטער, פוסטער, אין טרויער איינגעריסטער,
ניט מער באַשכינהט און געקרױנט
מיט זוהר-שטראַלן פון אל-שדי, אלוהי מרומים —
וואָס איז ערגעץ פון בהלה מיט אכלה
אין אש-להבה צעשטורעמטע בליצן
איינגעערפלט צום אומקום-תהום אַרויס,
קום געשפלט פאַרפלט אַ שבעה —
דאַרט פאַר אים אויסזיצן.

זאמל איין

1

זאמל איין קולות צענוואלדיקט מיט מהומה
אין די וואַלקנס פאַרשלונגען,
געזאנגען פון מאַראַנען,
געוויין-תפילות אין די טומאנען,
געשריי פון פאַרכיטערטן בלוט,
ניגון וואָס געפֿלט נע ונד,
יהא שמיה רבא פון נשמה,
אַרויסגעאַבלט
אין דער פרעמד.

מאַרבע זיי איין, מיטן אַש פון אַ שוואַרבע,
בלאַז-אַן אַ ניגון-באַלאַן,
פלי דורך דער כמאַרע פון חשד
און האַב טענה צו גאַט, וואָס טוט
אין די מיינוס-טיפֿן
פון די אין-סופֿן
אַן אייביק דויערן מיטן אַטעם-הויך אַריינהויערן.

2

פון פתחון ארון,
אימח
נעם מיט אין וועג מיט דיר
אַ מזמור שיר
אין זכרון,
אַ מזוזה-קוש,
אַ רזא דשבת, אַ בני היכלא
פון אַ שיימע,

דעם טל ומטר-ציטער,
א פארגעלטן זמר,
און א קמיע פאר א שומר,
דעם בורא מאורי האש
נאך הבדלה,
דעם קידוש-השם-אומקום
פון א בר-נש.
פלי איבער שטעגן קרומע
העכער דער פינצטערער שממה
און זוך
שדי אין זיין פארשוויים,
און דו, אין שיין פון געזוכטן איינגעלאכטן,
באקלאג זיך פאר אים,
זיי א מליץ-יושר פאר אונדו.

געשלאַגענער

פאַרבלענדלט זיין ראייה,
זעל איינגעריסן,
שמיים ער אויף אַ באַרג,
ניט דעם סוף צו פאַרקיןדן,
נאַר ווי ר'וואַלט פעל און פלייש
מיט אַ קניפיק שאַרפן
פון זיך געשינדן
און פאַר אַ „קאַרנעוואַר“ געוואַרפן.

אַזוי פאַרסמט, ר'קומט,
ניט מיט הייליקע מאַמרות, צי דאַוונדיק געבעט,
נאַר מיט אַ קברות אין זיך צעאַקערט,
טראַגט ס'גיהנום אין זיך צעפלאַקערט.
שליידערט „אַ לעהאַוויניע-וואַרט“
אויפן אַרט וווּ ער טרעט.

ניט פון תנ"ך אַויס ווייטן עבר,
מיטן מדבר-ברען אין דבור,
איז ער געשיקט — פאַר דעם געשלאַגענעם מידן,
מיט נפשדיקן צימער אַ גליטער-שפראַך צו שמידן.
אין אים דער שד איז צעברוגזט אויפן „אַחד“,
כאַטש אַ מאַמע אין צער פאַרשלונגען
האַט איבער זיין וויג אַ פרום געטלעך ליד געזונגען
און אים פאַרלוליעט אין אַ שלאַף.

ווי ווילדער אַקס צווישן ציה-דערנער
אַ האַריקער פאַרוואַקסן,
אויפצוהערנערן די וועלט,

זענען ביזע רוחות אין אים צעברילט.
ניט פון קינדווייז אָן איז געווען זיין אויסזען
אזוי רוי פארשוואַלן מיט סַמיקן כעס אַנגעדראַלן,
זיין כליפּ איז ניט פאַרטשעמעט צווישן די ציין,
אַ צאַרן שלאָגט ווי פלאַם פון אים.
די לבנה האָט אין וואַנדל-וועג
פאַר מורא אין אַ כמאַרע זיך פאַרבאַרגן.

שרייב אריין

שרייב אריין אין סדרה-העולם
מיט פייער-פען
צווישן די ציטערדיקע פינגער
א שלום-שיר
צום זון-אויפגאנג
און צו פארלכנהטער נאכט —
א זיך נאך-געדענק פאר דורות-זינגער,
וואס וועלן לאנג נאך דיר
מקדש זיין דעם שוין,
באגלייט אויף הארפע און צימבל-כלים.

שרפה אריין מיט פלעמל-טינט פון גאלד
אין הלום פון דער וועלט
א פריד-בלישטש-ליד,
פון לעבן צעוואכטן,
א הייס געדיכט
אין פינצטער-חדר איבער א מזכיר-סידור
פון צעפלאטערטער נשמה
אקעגן יארצייט-ליכט
פאר פארלוירענע אין מלחמה.
לאז זיין אין וועלט אריינגעמאלט
דיין פארביק בענק-געזאנג,
צעשיינט פון זון אין פרי-אויפגוין,
אין ביינאכטיקער פול-תמונה-לכנה,
פאר דורות דיכטער,
איבערצוזינגען
אין תפילות פון צעדאוונטער זעל
און פון אויגן פארפינקלטע מיט טרערן.

כ'האב אַנגעקלאַפט אין אַ טיר

כ'האב אַנגעקלאַפט אין אַ נידריק-היזל-טיר
אַ פאַרבלאַנדזשעמער אַרום וואַלד.
געווען אַ ווינטערדיקע נאַכט,
און אין מיר — פראַסטיק געפרייר
פון אַ לאַנג וואַגלדיקן גאַנג.

האַט באַלד, מיט געקנייטשטע ליד, איינגעבייטשטע אין פאַרגעלט געזיכט —
אַ באַבעצע ווי פון יענער וועלט —
צימערנדיק איינגעבויגן,
מיט אויגן, וואָס גלעטן, מיך אַריינגעבעטן
אין איר גן-עדן ליכטיקן,
אַ קישן און קאַלדרע אין באַנק-בעט געשפרייט
אויף איבערצוגעכטיקן.

פון רויכערנדיקן קאַניץ, קוים צאַנקענדיק געברענט,
האַבן שאַטנס ניט אויסגעלאָשן
געהאַפקעט אויף די ווענט —
אַ קרענקלעכן פּחד,
אין די פאַרחושכטע ווינקלען
מיט ווילגאַטש פאַרשימלט —
אימהדיק אַריינגעשווימלט.
אַ הונגערדיקע מויז פון אַ לאַך אַרום האַט צעטשוכעט
אַרומגעוואַנדעט און ווי געגריזשעט צעגערנדיקע רגעס
מינוט-צויטן פון אומרו-צייטן
און גערענט מיינע נערוון און בלוטן אין גראַ-שפעמער-שעה.
דער גרילציקער גריל-דוף פון אַ האַלציקער שפּאַלט,
ס'כריפענדיק כראַפען פון אַלטיטשקער אין שלאַף

האַבן געלעכערט דעם מוח,
ווי גראבלדיקע נעגל פון האַלב-דרימלדיקן טראַכטן.
די חלומדיקע געוועבן צעפלאַכטן.

אין וואַלדיקן דרויסן
שנייק בלאַסן
האַט געיאַמערט דער ווינט.
כ'האַב געפרעגט זיך אין געדאַנק-שמועס :
די אַלטימשקע מיט צער-קנייטשן אין פנים,
ווער איז, ווי הייסט ?
אַ פאַרוואַרפענע אַהער ווייט
ווי אַזוי ווערט דאָ געשפּייזט ?

א שיין-סיגנאל

ווי אזוי שיקט מען פון זיך א שיין-סיגנאל
א מיליאן ליכטיאך — מייל אוועק
דורכצושרפענען די ווייט,
און דערגרייכן אין געטראג
צו א פארוואַגלטן פלאנעט?

ס'זאל דער אויפשטראל פון חיות-טיפעניש
ציטערנדיק אריינדרינגען אין אנוש-דמיון
פון אן עתיק יומין,
איבערענטפערן מיין מיסטיש געפיל
דעם נשמה-וויי-שפיל,
איינגעפייניקט אין מיר טיף,
אויף דער צעקוילערטער ערד.

ווי אזוי צילט מען ארויף
פון הארצן-שטויס
נפשדיקן צער —
אין אייגענעם זשאך
אימפולסיק גענערט,
ווערנדיק השתפכותדיק צערינען?

כ'זאלט וועלן א זריחהדיקע מחשבה,
פון זינען ארויסבאגערט,
זאל דורכוויברירן רוים,
נאך צייט לאנג פארלאשענער,
אין עברדיקן תהום אריינשימערירן,
העט ווייט אין א פארוואַגלטן כוכב-לכת,
מיט ברואים פראים אילערליי,

אָטעמדיק אַרויס זייער חי-שעה-פאַרגיי,
ווי די אַל-באַשעפענישן דאָ.

ווי אַ פליטער-שמעטערל אָן מאַטער —
ערגעץ דאָרט אין אַ הדרל פאַרשפאַרט,
פלאַטערן אַרום אַ נר-תמיד-שיין,
איבערזשומענדיק פאַר איש-תמים מיון נפש-געוויין,
אויספינקלען פון זיך אַ בליאַסק,
ווי אין נאַכטלעכן געפלוג אַ פייער-פליג —
אַ פונק-געדאַנק זעליש דורכגעשפירט.
רזאַל גרייכן אַ מאַל
ווי אַ פאַרבלאַנדזשעטער שטראַל,
ערגעץ אין דער אומגעהויערער ווייט
אין אַ טונקלע נאַכט, שפעט,
אויף אַ פלאַנעט, צו אַ שטערן-הימער,
מיט די הושים צעוואַכט
אויג דורך שפאַקטיוו אין הימלישן געכיט איינגעגליט,
אויסרעכנדיק מיט ציפערן און אומצאַל-גולן
דעם דיסטאַנץ-הללדיקן צעפראַל צווישן ביידן איינגעהעפט,
אין מועדים וואָס אונדז שיידן,
דערפילנדיק מיין לעכצנדיקן אַרויסדרענג,
ווי אַ ליכטל אין אויפפלאַם,
פאַרן אויסגאַנג,
צעפּייערט מיט אַ העלשיין,
אין פינצטערניש אַלײן.

איך גאַר מיט צעפלעמלטן אַרויפקוק
פון דאָ אין טונקלעניש

אריינזווייאנירן אין הימלישן געדויער
מיין צער און טרויער,
און יארן שפעטער, ווייט דורכן רוים,
זאל דער ארויסצימער פון בלענד-טרוים
אריינדרינגען אין וועמענס גוף —
א באנג-בלאנקער אריינבליק
אין אימיצנס א ווונד,
אין א כליפנדיק געוויין
אין הייטערדיק געזאנג.

כ'וואלט וועלן
אויף תמיד דא אין כף-הקלע ניט ווערן פארפאלן,
כאטש עפעס פון לעבן
זאל ערגעץ ווו האבן פארבליבן.

ווי אויף שטראַלן-סטרוניעס

ווי אויף שטראַלן-סטרוניעס אין דער טונקל,
שפיל איך אויס אין הויך-געשוועב
דורכן חיות-געפיל,
א הלל
אויף נשמה-הארץ, אן קלאנג.

אין מיר איז אויפגעצימערט
אין דמיונדיק געוועב,
א תפילהדיקער דאנק
צום נאכט-געפינקל.

כ'נער אין זיך אריין,
יעדן בלישמש פון דער הייך,
איינגעפלאַנצט, ווי א הייליקער טרוים,
פון די בלאַסקענדיקע שמערן —
אין מדברדיקן חלל.

ס'הייבט מיך אויף אין געאוויל
א שייך-זייל פון ערדישן גבול,
פליט מיך אריין אין בלאַנדזשענדיקע ליכט.
ארמוואַגלענדיקע אן ציל —
עמוד-אַשן אין די ווייטע וויסמענישן
פון קאַסמישן רוים.

ארויף פאַרבענקט,
געפעכלט פון א ווינטל-קיל,
כ'דערפיל
זיצנדיק אויף גראַזיקער ערד,
ווי אין מיר צערט און צאָנקט דאָס לעבן אויס.

זאל זיין ווי מ'זאגט

זאל זיין ווי מ'זאגט —
העכער פליען כ'בין מער ניט עלול.
שוין אויסגעטאגט
מיט געדאנקען שווער אראפגעוואזשעט.
כ'דראפע זיך אונטער הימל-סטריכע,
פון ספקות צעגריזשעט;
זוך די השגחה אין חלל
מיט סודות פארסאזשעט.
וועמען ארט וואס כ'בין גענארט?
מיך פארצאפלט ס'פארנאכט-ליכט פון זון
ווערנדיק איינגעמונקלט
אין בין השמשות-אקעאן.

וואס קומט מיר דערפאר? —
אז מיר דאכט פארט
דארט אין דעם האַריוואַנטישן פאַרשיין מיין ראה דערזעט
דעם כביכולדיקן צער
אימהק אויספלאַקערן,
און פון אַנשיכורן מיך מיט אויפברויז —
א נישט געשעפטשעט געבעט
צאנקט אין מיר אויס.

כ'זע אין הימל-ראַנד
אן אימאזשנדיקן וואַלקן-בער
פוררדיק מיט אַ להבת-אַנגעצינד
אַקעגן וועלט
אויף די הינטערשטע לאַפעס אויפגעשטעלט,
פאַרלירנדיק פון אויג אַ טרער.

קומט מיר, נאר, שפאט דערפאר?
— אין אומעט איינגעגרויט —
דערפיל איך אונטער ברענענדיקער הויט
א הייליק טריפן און קאפען,
ווי פון א גר-תמיד-קנויט
אין הויז פון גאט.

ס'ווערט שווער דעם אַמעם אַפצוכאַפן.

קלאַגט-אויס אַן אַשמדאי-זמירה

קלאַגט-אויס, איר בני-ארורה, אַ מייוול-זמירה,
קנאה-שנאה אויף יאַמער-סטרונע,
פון אייער מנוול-לירע אויסגעשפילט:
קולות, קללות, פלאַם-בהלות, בלוטיקער געפעכט
איינגעשרפהט אין די טעג און נעכט,
אַרויפגעעולהט אין אַ ווירבל-כמאַרע, רויט-אַנגסטיקער טויט.

אין די טייכן פון אומקום —
פינצמער-פאַליעס, מיט אַ כעסיקן שוים,
שטורעמען אויף יום ויום
אַ הויך-זון סמבטיון-ניגון,
כאַפט זיך אַרויס אַ זידל-זאַג,
מיין ווייטיק-פלוג, ווי פון אבדון-תהום אַרויפגעשרינגן.

דער ברויז-שטורעם מיט רוגזהדיקן אַליאַרם
אויס די מות-חושכן אַרויס,
לוויהן זיך נאָך,
אין אַ ווילדן געהול,
פון שר-שד צעיאַכמעט, אויסגעחכמהט
צו זיין בלוטיקן בהמה-נאַט,
צעהאַווקענדיק וואַרלאַז-אַנגעלאַפענע הינט
און אויף פוסטע פעלדער און וועלדער
אויפזדראַכעט דעם געוואַי פון פאַרשלאַפענעם ווינט.

זוך און געפין זיך

אין הימלישן געגלי פון פרי-אויפטראַג,
צי אין איר רקיעדיקן רעפלעקס-אַפּשלאַג
ביים מערב-שקיעהדיקן פאַרשיין —
שפיגל זיך אָן.

זוך זיך

אַרומגערימטן

אין צעוואַרפענער ברייט

אויף אַ שימערדיקן נעפל-שלימטן

פאַרגליטשנדיק די צייט.

זיי איינגעחושט אין נירוואַנאַ אויף דער לבנה,
אַ קאַסמאַס-פלימע אין איר אַרבימע איינגערוימט,
בליסקענדיק קאַלט, פרעמד, פון שמש-שאַטן איינגעפלאַמט.
געפין זיך במדרגה אין אַ חלומדיקן אַרומשוועבן,
פיל דיך בהשגחה אין אַ ים-געשוויים אויף שמרעב-שמראַמען
וואָס הייבן זיך, פאַלן, טוען ווידער אויפשווימען
און ס'לעבן באַשמראַלן.

זוך זיך אין בליצל-וונק

פון די בלאַנדזשענדיקע שמערן,

אין די מעטעאָרן,

וואָס פאַרפירן ביים זינק

ערגעץ אין חלל.

זיי מתפלל ס'זאל נשמה-יסוד
זיך אנטפלעקן
פון דיין צעאטעמטן בלוט
אונטערן הארץ-לעפל —
שמויסנדיקער אויפצאפל,
אומרו-פולסיקער ברי,
בעת ר'מוט ס'חיות רגעווייז ארויסוועקן.

ווי דער שאַלקס-נאַר

ווי דער שאַלקס-נאַר פון קייזער-הויף,
פאַרשמעלט אין אַ בעמלער-קאַסטיום, קרוע-כלוע
קוקט פרום מיט צער אַרויף,
אין דער בין-השמשות-שקיעה
און דערפילט זיך פאַראַכט,
אויסגעשפילט און צעקרעלט;
ווי אין אַ געבעט פאַר נאַכט,
אַ זונה, פאַרן בילד פון יויו,
אין אַ תיפלה-הויז —
אַזוי איך,
די שיכרות אין האַרץ פאַרדריקט,
קייך אויס אין געלעכטער.

ס'איז נישט שיין כליפען,
ווי אַ צעפיעשטשעט קינד,
וואָס גלומט פאַרן שלאָפן לייגן,
זייגן מאַמעס בריסט
מיט האַניק פאַרויסט.
מעג איך האָבן געוויסט,
ווי דער באַפון אין נאַרן-הויב
אַז זון-פלאַקער
אויף פאַלאַצן-שויב
אַ גענאַר פאַר דער וועלט אַריינגעגילדט
איז פאַרן בלודנע אויג
פון אַ צויג
אַ פייער-געפאַר,
ווערט זי צעבילט,

זעענדיק דעם פלאם
אויפן פענצטער-גלאז.

כ'שמי שטאר, אלט און גרא,
פארן אפגאנג פון דער זון,
זאפ-אין,

ווי דער פאלאץ-ליך,
מיט צער אין בליק
און גרים-קרום-פנים-צוק
דעם שיין.

כ'בין נישט פרום, פארגלויכט,
נאר כ'שווער, כ'הער פון ערגעץ-ווי,
געוויין פון א קינד,
געוואי פון א הונט,
בני-אדם-קולות אין גיהנום אומגעבראכט,
ווען איך גלאץ מיט אומרו
אויף ליכטלעכן צעבליץ
אין דער דעמער-שעה
און כ'דערפיל פון לאך-שטאך —
א בלוט-שטורץ אין הארץ.

חלום-סקיצן

1

דעם קראנקן שנאָרער אין קויטיקן גרעט,
פאַרפֿיכערט אויף הקדש-בעט,
זיין אויסגעטראַכטע מויד אין טרוים,
אַ פאַרשעמטע, רויט-צעפלאַמטע, דערלאַנגט אים אַ לאַטום-בלום,
אים דאַכט, זי זאָגט:
„אַ קמזן אין מיל-גראַד-שמאַט
פון אַ וועראַנדע אַראַפּ, אַ זוניקע צעהעלמ,
גאַלד-רענדלעך אומגעציילט אומס זאָק צעטיילט
צו בעטלער בלינדע, נדבה-געלט.“

2

די האַלולאַ-כתולה מיט רייף-גלוסטיקן גוף
הערט אין שלאָף:
הינטער פאַרלכנהטן פענצמער
מיט בלאַנד-לאַנגע האַר אַ טרוכאָדור,
באַגלייטנדיק אויף לירע זיין אַמאַר-ליד
פון האַרץ-בלומן אַרויסגעזידט,
אַ זמירה, שמערצלעך אויסגעזונגען אין אַ פיל-פאַלקלעך לשון
וועגן אַ געוויסן פרינץ אין אַרמאַר-גלאַנץ
פליענדיק איבערן ים,
ערגעץ פון שדים געפאַנגען,
אַ פרינצעסין אין זיין פאַלאַץ ברענגען
מיט קושן איר ליפּן-זאַפט אויסזיפּן.

פון ספרים הייליקע די „תו“
 איז פליגלדיק צעפלוין
 פאר די אויגן פון דרימלדיקן למד-וואָו,
 זיך האַלטנדיק גרויס מיטן ערשטן אות
 פון דער תורה.

א חלוש — אַוועקצובלאָזן,
 א פחדן פאר זיין ווייב-קליפה,
 האָט ניט מורא פאר די שטן-ריזן
 מיט זייערע מחשבות רעות.
 איז ביי זיך אין דער ממשלה, ווי הינטער א „קרוין-חופה“,
 מיט די אותיות-מרובעות פון קבלה,
 השגחהם סודותדיקע שליסלען
 סיטרא-אחרא-וועלטן אויפצוטערעסלען.

זיין הויכער גלויבן אין איצטיקער שעה,
 איז צו כביכולם שכינה-שיין דערהויבן.
 גרייכן דעם אור-הנהר
 און נאָך מבילה
 פארבלייבן א געלייטערטער אין זיך,
 אויסגיין אין א תפילה
 צו גאָט-ברוך-הוא,
 די שמי-שמים מינטערן,
 און דערנענטערן
 ימי ביאת המשיח.

טראג ארויס וויאלע בלומען

טראג ארויס וויאלע בלומען
הערש לייב,
צום פארגייענדיקן טאג,
מיט א קדישדיקן נאכזאג
ווען די לעצטע מינוטן פון דיין נפש ארויסגעזאמלן,
ווערן אין זון-בלענד אריינגעברענט.

מסתם וועט דער ווינט
צעבלאזן דאס אש,
אנכמורען די נאכט,
הימל פארשלאגן.

אויפגענאנגען איז זריחהש באגלייט,
א לויכטנדיקער קאפאר —
האט דער שטורעמדיקער דרויסן
אים מיט וואלקן אנגעשטויסן,
בליציק און דונערדיק
אויסגערעגנט זיין צייט.

שעה נאך שעה,
דורך טראפן-אפצאפן,
אויסגעליידיקט דעם צער
וואס האט צעווייקט דיין געמיט,
פאריתומט דיין בלוט.

טראג ארויס
מיט פארטרערטע אויגן,
און צעברייטן לייב,

וועלקנדיקע בלומען היינט —
קדיש-זאג נאך פארגייענדיקן טאג,
צו זיינע לעצט-פארפלאממע מינוטן,
אין דעמערדיקן איינלעש.

מסתם וועט דער ווינט פון ערגעץ אָנגעפלויגן,
צעבלאָזן דאָס אַש,
אַנכמורען די נאַכט,
הימל פאַרשלאָגן,
אַ הינט-האַווקעניש
איבערקלאָגן און צעטראָגן.

קומט-אויף... ..

קומט-אויף, ערשט ניט לאנג געבוירענע און איר אלט
פארלורענע אדם-לייט,

טראמפלען איבער דער ערד-גרויס אין פינצטער-צייט

מיטן עמוד-אש פארויס, —

די גאז-אויונדיקע משאד-נעפלען

הינטער זיך אויפן שליאך,

פארקמורענדיק ס'הימל-ליכט.

טויכט-אויף פון שואה-תהום שטאק-בלינדן,

גיהנום-ווייטיקדיק אָנגעצונדן!

זאל אייער רויך-קול דמיק פלאקערן, וועלט פארשיכורן

מיט שמורעם-יסורים פון אומקום-קלאג.

טראַגט זיך

ביז צום קיילעכס סוף

מיט די רויע-וונדן אין גוף.

פארמדברט שמעט,

טרעט איבערן אָן-שלום-עולם

יאַמערט אַ געוויין

אויפן אַרויסגעזאַטענעם בלוט, וואָס אדמה זאפט איין.

גייט-אויף אין אַ טויט-מאַרשרוט,

אנשי קידוש-השם,

מיט אַ פאָרויס-פלאַם

און אַ הויך-פלוך כמורענדיק אונטער זיך,

קרעלט אויס אַ געוואלט

פון פייער-קולות,

אקעגן ברען פון דער זון,
א געשריי פון שוועבל און פעך!

רייסט זיך אויף!
צעבראנדיקט מיט גלום
פון הפקר-טויט
אן אפצאל-חוב
שמייגט אויף!
מיט טויזנט מיתות
אנגעגורט, אויפגערירט, פון די תוה-תפיסות.

זאל דער שייך-זייל אייך פירן
מיט זיין „קרן-קריון“,
איבער די פוסמע סמעזשקעס
סמעפעס, געמארקן,
צו די מענטשן-חיות קופעס
ארום די קלויסטער-שוועלן, קניענדיק געפאלן,
אויסגעהוילמע דורכגעפוילמע,
וואס צלמען אין זיך דעם רוח,
די דעמאָן-רציחה אין האַרץ-חשכה איינשמילן.

וואַרפט אָן אימה און מהומה אין די טמא,
דאַרט פאַרזאַמלמ,
מיט פאַרפּלּוכמע איינגעריכמע הענט
האַבנדיק אויף שייטערס אייך געברענט.
צעטומלט די פרומע גלחים, פרייפלדיק שבחים
צום אַנגעאַגלמטן יויז אויף וואַנט פון תּיפּלה-הויז

דער זון-גאט איז מכפר חטא פון ערב-רב און גיהנום-שטראף,
האלט הימלס מויערן ברייט אפן פאר רוצחים אָנגעלאָפן.

שיינט-אויף, אין אַ מאַרשרוט, איר פייערדיק פאַרפיינט,
מיטן עמוד-אַש פון בלוט-אויסגוס פאַרויס,
די אויוון-רויכעס פון הינטן,
אַ לוויהש נאָך-שמורעם פון ווינטן,
איבער דער וועלט,
ווי שופרות צעשאלט
מיט דעם קרוע-ובלוע-אַמעס פון זיך.

קומט אויף!
אין ברענד
פון קבורה אויפגעשלאָגן,
זיך דורכצומראַנגן,
אויפן אַפּל-שליאָך
פון אָנהייב-ברעג
ביון סוף-קיילעך, פאַרגליווערן
ווילד-געשריי פון אַ קינד
אין מאַמעס הענט,
זיך אויפכאַפּנדיק פון שלאָף
מיט שרעק.

געשטאַלטיקט זיך אַרויס מיט אויפריד,
גייט אויף פון נפש-קבר טיף,
אין אַ סופרשע יריעה-כתב.

פען געמונקען אין איינגעהיצטע אָדערן צעפלאַמטע —
כ'שרייב די קללה-מגילה.

זאָל זיין איינגעלוחט
פאַרשאַלטענע אפלה-נבלה.
מיט פאַרשפיצטע זכרון-נאָדלען
אין וועלטס ווילד-האַרץ איינגעקריצט,
חושך-פונקען,
שוואַרץ אַרויסגעבליצט —
אַ למען תזכור
פאַרן עתידיקן אייביק דורכלויפנדיקן דור.

פאַרכישופט

איינגעכישופט אין פאַרנאַכט-ליכט —
ביים הימל-עק און וואַסער-ברעג
פון פייערדיקן אינדזל,
וואָס אָט אין שלאָפנדיקן ים-תּהום
דעמערדיק פאַרזינקט;
צעהתפעלהט פון אַ זינגער
אַ טענאַר —
איינגעפּילהט אין אַ זמירותדיקן שיר,
באַגלייט מיט „היפּנאָז-פינגער“
אויפן קלאַוויר,
צום מערב געווענדט —
מיט אַ קינסטלער-פענדזל
אין פאַר-אַוונט שקיעה איינגעמונקט,
בין איך ראוי צו מאַלן,
אויף בין-השמשות-ליוונט,
דאָס צויבערדיקע אַפּשטאַרבן
אין האַריזאָנט, ווייט,
פון צעפלעמלטן באַלאַן,
און אויך מיינ שטיל אומגערעדט געבעט,
פון נשמה-חמה אַרויסגעשפיגלט,
מיט אמונה צעבלענדט,
אין זניקן צעצינד איינאייביקן
לעולם ועד.

קארפאטן-ייד

ווער איז דער לעצמער ייד
זיך וואַקלענדיק מיד
אין קארפאטן-מאַל
אַ געל-פאַרשוויצמער,
אין אַ ווילדן צו זיך שמועס,
אַ ספר-תורה אין די הענט,
אַ צלם אויפן שמערן אויסגעברענט,
מאַפּטשענדיק מיט די פּים.
אַנטראַנגנדיק שרעק
אין בעסקידן-העק?

מיט אַ האַס אין אויג,
אַ בליציק שאַרפּן,
און ווי פּון אַ זונען-שטאַך —
אַ פיכערדיקער מאַרד,
אַרויססאַפּענדיק אַ ברענענדיקן דער,
ר'טרעט און קנעט דאָס ליים,
אַ שקיעהדיקן פאַרנאַכט,
פּון קברות-היים
שטיינערדיק אַנגעוואַרפּן.

ס'בילט אויף אין אים
פּון צייט צו צייט,
אַ כאַרכלדיק קול,
ווי פּון אַן איינגעדיבוקטן הונט
עכאַענדיק צוריק
פּון אַנגעוואַלדיקמע בערג
מיט אויפציטערדיקן גרויל.

זיין מוח אין צעגלימן שארבן טראכט:
ס'האט עמעץ פייערדיק רויט דעם פינצטער-זווייער
געטאן איבערפארבן.

ווער איז דער ייד, מיט א נשמה-רים
און מיט א קרייץ אויפן שטערן
אויפגערעגט ביז?

האלט א תורה,
מאכט הקפות מיט ווילד-העויות
צווישן די וואַראַנע עופות,
אויפן בית-עולם-פעלד,
ווינטשט זיך דעם טויט.

ס'טראַגט זיך אַרום
א סלוך וועגן אים,
מ'דערציילט צווישן בערג-לייט:
„דער ייד-רוח איז געווען אַ מאַל רייך,
מיט ווייב, קינדער,
שאַף און רינדער אַ סך“.

הערן זיי,
וואַרפן אים צו מיט אַ קרעכץ
אַ שטיק האַבערן ברויט,
אַ ביסל געקעכץ,
אַ רוי מייערל, אַ רעמעכל, אַ שיסל קרויט,
ווילן אַ זינד אויסקויפן,
אַנטלויפן פון זיין פלוך —
און צלמען זיך.

די הדלקה

י. ל. ליפשיצן
צו זיין מוטערס אומקום
אין פייער אויף קידוש השם

מינק איין די פען
אין טריפנדיקן רויטם
פון ווננדיקן הארץ,
א צער-צעברייטע,
און פארשרייב, הערש לייב,
דעם חלחלה-ברען,
וואס שפארט פון נשמה,
רוי-בראנדיק א צעגלימע.

יעלה א גאליקע זעקה,
ארויף אין א שאלה,
ווי דער געפרעג פון רויך און פלאם
צו די שער-אלוהים,
א מוצאי-שבת-הבדלה,
א צעפלאקערטע, אין דער נאכטיקער אפלה,
פון א רוח אנגעהויכט,
מיט זיין אשמדאי-לאך, אויף דער פולער וואך.

גיי-אויף אין בלוט-געשריי
פון אנגעסקריבלטן טראף,
ווי פון די איבער שלושים,
אין דער מערת-המכפלה,
באהאלטענע קדושים,
וואס האבן מיט א הילכן-שריל
פון שמע ישראל
די בגדים פון זיך געריסן,

דעם אנטפלעקטן בונקער נאפטיק באגאסן,
און אונטערגעצונדן —
אויפגעגאנגען אין א שלהבת,
ניט צו לאזן זיך שענדן
פון די שכנים יונים, פראים, רשעים,
כאמולעס פארשיכורטע.

שוידער ארויס א ביטער-געווין,
אנגעמאדזשעטע שריפט,
מיט פעדער איינגעמונקענע אין גיפט,
פון ווונד, וואס ווייטיקט ארויס
פון איינגעזילבעטן אות ,
דעם איבער-חלום,
פון דער להבותדיקער שרעק,
אין אן אפשיין אויפן קלויסטער-צלם
זונטיק פאר טאג,
פאר זונס-אויפגיין א בלוטיקע
פון א כמארע א קויטיקע —
איידער אין כריסטאס-הויז,
די גלעקער זיך צעקלינגען,
איידער די רוצחים תפילות זינגען
צום „בן אלוהים“.

גיס זיך אויס, ביטער-גאל,
מיט פען פון שטאל,
אין א שאלה צו גאט,
אין א קללה צום שד,
פארשוונדן אין די כהלה-בראנדן,

וואָס האָט געזעצט זיך אין אַ רויך,
אין דער הייך,
און געוואָרן איינגעפרוירן
אין אַ וואַלקנדיקן פּלוך
מיט די טשאַד-גערוכן,
אין אַן אייביקן פּרעג-צייכן.

שרייב אַריין אין בוך,
מיט פּען געטונקען אין ברעז פון די בלוטן
און פאַרחתמעט
מיט טריפּוואַקס פון האַרץ,
און מיט יעדן אבר-גליווער,
פּעכיק שוואַרץ פאַראומעט
אַרויסגעאַימהט,
ווי דער רויך און פּלאַם
פון דער הדלקה,
צו די שער-אלוהים
אַ מוצאי-שבת
שלחבת-הבדלה אין דער נאַכטיקער אפּלה,
פון אַ רוח-לאַך, פינצמער אַרויסגעהויכט
אויף דער פּולער וואַך.

כעלמער יידן אויף דער לבנה

ס'איז די אנדה, ווי א חידה
פון וואָרט-שלייפער, פאַר אַנשי-חיה איבער דער ערד,
אין אַ פּנקס-ספר,
אַ מעשה-שהיה, ניט גוזמאדיק פאַרקלערט,
מיט אותיות מרובעות פאַרשריבן:

אין שטאַט כעלם האָט אַ חברה-תהילים
אין אַ חצי-חודש-נאַכט אַן ירח-ליכט,
זיך טובל געווען,
אין קלויז-שטיבל פאַר הצות זיך צונויפגעקליבן,
געבעטן און ניט אַפגעטרעטן פון דעם מקובל,
וואָס איז מיט הייליקער כוונה,
עוסק געווען במחשבה אין מעשה מרכבה,
ר'זאַל מיט זיי, אויף אַ פלי-עגלה
עולה זיין למעלה,
צו קודשן און מחדשן די לבנה.

איז דער פרוש אין לופט-וואָגן
מיט דער כנופיא בשם המפורש
געפלויגן, וווּ די אויגן האָבן אים געמראָגן.

פון וויפל מומאַנען דעמאָן-געשטאַלטן,
ר'האַט אין די הויכע ווייטן אַוועקגעאַיילט,
געשפאַלטן און דורכגעריטן —
ווערט ניט דערציילט.
ס'האַט געשמורעמט.
דער שטן, האָט פון כמאַרעם שניי-קריעס געפורעמט,
פראַסטיק דורכגעברענט,

מיט ווינט שאַרפן וואָיענדיק און ווירבלענדיק געטויכט,
איז געמאַלענעם צעשטויכט,
אין געשוואַלענעם פנים אים געוואַרפן,
צו מאַכן די ראייה בלינד.

ר'האַט אַבער כסדר זויבער ריין
פון כאַאָס-געקלויין אויפגעטויכט,
און מיט נפש-צימער דערגרייכט דעם ליימער-שפיין
פון די „עולים ויורדים“,
זיך משער געווען, אז דאָס איז דער מקום.
דערזען אַן אדמת-עפר,
איז מען מיט שופר-בלאָז פון פלי-מיראַזש אַראַפּגעקראַכן,
ס'וואַנדלדיקע הושך-ליכט אַרומזוכן.

געקענט אַ שמערן מיט הענט דערגרייכן.
אַרויסגעשנויצמע צעבליצמע פונקען זענען געפאלן
אויפן פלאַקס-געוויקס,

אַנגעגראַזט אור-וויסט,
איבער טאַלן,
אין אויסגעטריקנמע קאַנאַלן,
און זיי צעפינקלט אין דער נאַכט,
נאָר די לבנה מטרונה,
מיטן בת-מלכה-געזיכט,
די האַרנמע
אַ צעצערנמע מסתם,
ווייל מ'האַט זי פרום, אין צייט, מיט ברכות ניט באַנייט,
איז ניט געווען צו זעען.

עסקדיקס פייכט האָט די הויט צעביסן,
ס'פנים צעצונט, אָטעס געשטיקט.

איז געוואָרן באַשלאָסן:

דורך די אויסגעוואַלקנטע ברקיס פון די מרחקים,
זיך באַמיען צוריקצופלען צום ערד-כדור, איידער ס'ווערט שפעט,
ס'אָגרויסע סכנה:
דאָ רוישט, מאַרשט און הערשט דער טויט.

ווי אזוי בליציק באַלאַכטן קולותדיק צעדונערט,
מ'איז אַראָפּ דורך די שחקים, אויפן עולם התחתון, פאַרשטיינערט,
וויפל צייט ס'וודערן און אַראָפּנידערן האָט געדויערט —
שטייט אין דבריהימים-כוך ניט פאַרצייכנט.
נאָר ס'ווערט פאַרט, מיט אַ פאַרטערטע ראיה, פון כתב אַרויסגעלייענט,
דער „כך היה“ אין די שורות איינגעטרויערט.
געפונען האָט זיי אַ שפעטערער דור אויפן פוסטן מאָרדאָרג-באָרג
נאָענט פון אַ חיה-רעה-נאָרע
אין אַ פאַוויאָטינע איינגעשפונען
באַשיינט ביי נאָכט מיטן פולן לונא-ליכט,
האַריק-בערדיק באַוואַקסן, אַלט און גראַ,
און ביים בית-המדרש-פרוש
בעל-שיבה
אַ מומחה במחשבה אין דרך הטבע,
מיט אויגן פאַרבעלעמטע בלינד פעטראַפירט,
האַט מען אַרויסגענומען אַ צעטל פון האַנט,
מיט אותיות האַלכ אַפגעריבן שטראַליק צעשימערירט:
„במקום לבנה,
אין חושך איינגעשלאָפן —
אַ מדבר אַנגעטראַפן.

א קללה שימלט
נעפלדיק פארהויכט,
אין שכינות מיט די פייערלעך
אין הימל אריינגעפלעמלט.
נאָר „מאָר-קמין“
איז ווי פון שטן,
אין זיין כמורנע פארנע
גיהנום-עשן געווען איינגעלאָשן”...

אזוי פארטיפט רעדט די שריפט.
שמאָט טראַכט מיט מורא
און פרעגט אַ שאלה:
עפעס איז אויבן ניט גלאַט,
מיטן נאַכט-ליכט,
לויט דעם „בראשית ברא“ אין דער תורה:
יידן פון דעם מקום, צדיקים, האָבן זיך מקדים געווען
אין דער הייך איבער די שחקים,
אָפּצוגעבן דעם אייבערשטן,
בתפילה אַ שבח,
פאַר דעם „מאור הממשלת כלילה“
אין רקיעהדיקן געבלאָ,
איז זי אַ שיינענדיקע נימאָ?

ווערמערי-פארטייטיש

בליטשקע — ביינוול
ניסקערן — ברענען, פלאקערן
ראפע — זאלצוואסער פון א קוואל
לופ — פארגרעסער-גלאז
דאמעין — רויס-באהערשונג
האדעס — שאול, גיהנום
וועלט-כאזם — תוהר-צעגענעצטקייט
מיקראקאסם — קליין וועלט
עפּימירל — לפי שעה קורצע עקזיסטענץ
אריאן, אישטאר — מזלות, שטערן
דערווישן, קאפּירן — אינדישע פּריסטער מהאדי-פּאנאטיקער
מידאס פּאַרמעג — רייכקייט
סענט מאַרטאָן — אַ שטעטל אין אונגאַרן
מאַקעבונדיש — וואַגבונדיש
מאַרטאַל-טשאַד — טויט-טשאַד
קאַרניוואַר — פליישפּרעסנדיקע
טעאַזאַף — מיסטיקער
טאַרטור — מוטשען
נאַוואַ — נייער שטערן
מיאזמא — פאַרמאַרזשעט
האַספּאַדי באַג — האַר גאַט
האַלויגן — אַ שמירעכץ פאַר קינדער
סנאַמפּליע — אייזליכטל
פּיטניע — טרינקשעפל פאַר פּערד
עדעש — ליבע
סקריבלען — שרייבן
זווייער — שפּאַלט צווישן בערג
אונאַ פּורטיוואַ לאַגרימאַ — איין פאַרבאַרגענע טרער
טינסעל — פינקעלדיק
סילף — פּאַנטאַסטישע מיידל
פּעגאַסוס — פּליגל-פּערד
העליקאָן — אַ גריכיש-מיטאַלאַגישער באַרג
היפּאָקריין — מיטאַלאַגישער קוואַל, אינספּירירער פון פּאַעטישן געדאַנק
מעטראַנאַם — צייט-מעסטער
פּאַסאַם אין טעריס — שלום אויף דר'ערד

אַפּרופּן וועגן די לידער פון ה. ל. יונג

יחזק וואַרשאַווסקי אין „פּאַרווערטס“ אין אַ לענגערער רעצענזיע צווישן
אַנדערן :

הערש לייב יונג, אויף וויפיל איך ווייס, אַ ניי פנים אין דער יידישער
פּאָעזיע, ער איז אויב איר ווילט, אַן אַנפּאַנגער, אָבער מיט טענער אין סטיל פון
אַ מענטש, וואָס אַרבעט אויף זיך לאַנג. זיין ליד איז אַ מערקווירדיקער געמיש
פון פּרימיטיוון און ראַפּינירטן. זיין טעמע איז די אייביקע פּראַגן, ער איז
פּאַקטיש אַ פּאָעט־פּילאָזאָף. יונג דערוועקט נייגיר מיט זיין טעמאַטיק...

פּראָפּ' דבּ טון אין „אַמור“, סיון תשכ"ג: שירים מרקיעים.
הערש לייב יונג, „העכער די וואַלקנס“ (אל על ענבים). הוצאת י. ל. פּרץ,
תל־אביב — קובץ מקיף של 218 שירי יידיש הכתובים לרוב ב„חרוזה לבנה“
והמצטיינים בשפה עשירה ובסגנון מיוחד ומקורי. שם הקובץ קשור בשיר הראשון
בו „עופה דמיון“. המשורר הוא אוניברסליסט ומוטיבים הודיים ונושאים כגון
„מונה ליוזה“, „פּאָוסט“, או „הרקדנית אולנובה“, תופסים בספר יותר מקום מאשר
השוואה או מדינת ישראל. והרי שלושה בתים מתוך שירים שנושאים יהודי או
ישראלי יש בהם כדי להעיד על עושר הדמויים והסמלים של שירת יונג ועל
דרך כתיבתו המקורית והחזקה.

פּראָפּ' ס. ליפּצין אין „צירקל“ דזש. וועלפּער באַרד־אויסגאַבע. פון ענגליש:
„וונדערלעכע גרויסע אַרבעט“, „ניט פעלבאַרע וויטאַליטעט“. יונג איז אַ
מאַלער און אַ פּאָעט, ער נוצט אַ שפּראַך צו פּאַרשטעלן אַבסטראַקציעס, ער איז
אַבער תמיד באַוווסטזיניק אַז ווערטערלעכע געצייג זענען ווינציקער מסוגל
אַרויסצורופן קאַלור און פּאַרעם, ווי קרעאַן און פענדזל... ער האָט אַריגינעלע
בליצקע וויזיעס, יונגס ניר־אַרק געזען פון ברוקלין־בריק איז אַ מאַגישער פּאַנ־
טאַסמאַגאַרישער סילוועט מיט פונקען פון גאַלד וואָס שטראַלן אַרויס פון הימל־
קראַצערישע פּאַלאַצן, גלימצערן אָפּ אין איסט־ריווער און רעפּלעקטירן צוריק
אָפּ אין פּאָעטס רעטינאַ... יונג זינגט אויך פון ניר־אַרק בייטאַג. דאָס מאַנסטערלישע
באַטריב, די געהאַמעוועטע וויטאַליטעט, איר פּאַרקער־שיינקייט און דזשונגלע־
רישער גערודער... ער פּאַעטיזירט וועגן קליינעם שטעטל, וועגן דער פּאַרוויס־
טעניש פון אומקום...

ער זוכט אויך די אורגעשטאַלט אין די הימלישע ספּערן, אין אַטאַמישן שטויב
און אין די געוואַלדיקע פייער־פּלאַמען פון די ווייטע גאַלאַקסיס מיליאָנען ליכט־
יאַר אַוועק. דער איינפלוס פון ראַבינדראַנאַט טאַגאַר זעט זיך אַן אין דער
הימלישער לאַנדשאַפט פון זונען, שטערן און קאַמעטן.

פון שמשון מעלצער, תל־אביב, אין א בריוו, אויסצוג:
אייער בוך האב איך בזמנו געליינט, בין באַאינדרוקט געוואָרן. ריינע

לידישע פּאָעזיע אויפן ערשטן קוק „פריי“ אין פּאַרעם, אָבער באמת פּאַרעמפּול און מיט גרויסער שפּראַכלעכער קונסט. איבערזעצן, בפרט אין עברית, וועלן די אַלע פּיינקייטן זיך פּאַרלירן...

ד"ר ה. ל. גאַרדאַן אין „טאַג—מאַרגן־זשורנאַל“:
„העכער די וואָלקנס“ פון הערש לייב יונג איז אַ רייכע זאַמלונג פון מאָדערנע לידער (434 זייטן, 1962) רייך מיט שטימונג און בילד, פון אַרום און פון דער אייגענער נשמה. ער אומאַרמט די גאַנצע וועלט.
הומאַר, סאַרקאַזום און ווייגעשריי מיטן זיך צוזאַמען און דער ליינער איז אונטער אַן עמאַטיוון אויפברויז.

פון אַ בריוו פון ד"ר מ. אַסטור, פּראָפּעסאָר פון בראַנדייס־אוניווערסיטעט:
אייער בוך זייער שיין און עסטעטיש אַרויסגעגעבן. איך האָב נאָך ניט איבער־געלייענט אַלע לידער וואָס דער באַנד איז כולל, אָבער אַ השגה האָב איך וועגן זיי. איך בין מסכים מיט די ווערטער פון אייער קורצער וואָרענונג: אין די דאָזיקע שורות דאַרף מער זיך אַרײַנטראַכטן און אַרײַלעבן. עס געפּעלט מיר זייער אייער רייכער און ריינער יידישער לשון. כאָטש פרייער פּערז איז נישט קיין נייעס אין דער יידישער פּאָעזיע, בייגט איר אים אויף אייער אייגענעם אופן.

פון אַ בריוו פון ה. אַקערמאַן:
איך האָב זיך באמת פון אַ סך לידער אייערע ממש ניט געקענט אַפּרייסן, ליינענדיק זיי. איר פּאַרמאַגט אַ גרויסע עשירות פון שפּראַך און געדאַנק, וואָס גייען זעלטן צוזאַמען מיט אונדזערע פּאָעטן. אַ סך לידער אייערע זענען אַ גרויסער בייטראַג צו דער יידישער פּאָעזיע און איך וואָלט אַפילו געזאָגט — צו וועלט־פּאָעזיע. פּערל און בריליאַנטן אַ סך, אַ סך פּרעכטיקע לידער זענען צעוואָרפן איבערן בוך. איר זענט אויך אַ גוטער מאָלער, דאַרפט איר דאַנקען גאָט. פאַר דער גרויסער מתנה מיט וועלכע ער האָט אייך מזכה געווען.
איך פאַרזיכער אייך אַז איך וועל זיך צו זיי אַ סך, אַ סך מאָל אומקערן און וועל ליינען אייערע צעשויערטע בראשיתדיקע לידער.

הרב אברהם ביק אין אַ בריוו:
אייער בוך לידער, פּרעכטיק אַרויסגעגעבן אין זיין חציונותדיקן נעשטאַלט. וואָס שייך אינהאַלט — נאָך ניט באַוויזן אין גאַנצן איבערצוליינען און אַרײַן־לייענען זיך, און קאָן דעריבער ניט זאָגן קיין ענדגילטיקע אַביעקטיווע מיינונג. מיר דוכט, אַז עס איז אַ מין נייער עקספּרעסיאָניסטישער פּרווון צונויפצוועבן שטימונג מיט געדאַנק. אַ נייעס איז אויך אייער באַהעפט פון יידיש און העברעיִ־זמען, ווי די טערמינען, מיט וועלכע איר אַפּערירט... אַזאַ ליד ווי אייערס דאַרף מען ערשט צעקייטן, נאָך דעם פּאַרדייען.

לוי גאַלדבערג אין אַ בריוו:
פון וואָסער פּלאַנעט זענט איר צו אונדז אַראָפּגעקומען ווי אַ שטערן מיט אַן אייגנאַרטיקן שיין? איך זאָג שטערן, אויף דעם זאָגן עדות אייערע ליכט־געצונדענע לידער. דער אַלהערשער האָט אייער כּוּס פּאָעזיע אַנגענאַסן מיט אַ ווערך וואָס

שוימט אריבער. איך מיין, אז אייער טאלאנט וואס שייך לשון, בילד און פאנטאזיע, וואלט געקענט סטייען פאר עטלעכע פון אייער גלייכן.

פון פראפ' ד"ר א. א. ראבאק, קעמברידזש-אוניווערסיטעט:
צום ערשטן מאל באקום איך א בוך א מתנה פון איינעם וואס איז מיר, איך מוז מודה זיין, גיט געווען באקאנט, נאך מער איז דער חידוש, ווייל ס'איז א היפשער בוך און כ'האב גלייך געזען, אז ס'איז גיט פון קיין אנהייבער, נאר פון א געניטן ליטעראט. קאסמישע מעטאפיזישע רעיונות.
די טעכטיק איז ווי פון א פאכמאן א „ווירטואז“. איך רעכן, אז די קריטיק וועט זיין גינציק.

פון א בריוו פון דעם פארשטארבענעם פארוואלטער פון י. ל. פריץ-פארלאג, שמעון ראזענבערג:

„איך מוז זיך פאר אייך מודה זיין, אז בעת איבערן בוך האט געארבעט דער רעדאקטאר און שפעטער דער קארעקטאר, האב איך זיך ארומגעטראגן מיט א געוויסן פאראורטייל בנוגע דעם קינסטלערישן ווערט פון בוך. איצט, ביים לייענען, בין איך אגענעם איבעראשט. כ'האב זיך איבערצייגט, אז היילער קלמן (דער פאעט), איז געווען גערעכט:
פאראן אין בוך אן אוצר פון גוטע לידער, פרעכטיקע לידער, איך קוויק זיך ממש ביים לייענען. א ישר כוח.

אין א לענגערער רעצענזיע אין געדענק-בוך „גאליציע“ 1964 שרייבט נחמיה צוקער פון ארגענטינע וועגן א ליד, „ביי נאכט אויף ברוקלין-בריק“, ציטירנדיק א פאר שורות פון ליד:

אויף דעם קפיצת-הדרכדיקן איבערגאנג, באווייזט הערש לייב יונג מיט דריי שורות צו שילדערן דעם סאציאלן קאנטראסט פון די באלויכטענע וואלקנקראצערס און די נידעריקע פינצטערע געסלעך.

און די שילדערונג גייט אזוי ווייטער ווי א צויבער-מעשהלע פון קאנטראסטן. וואלקנקראצער און ארעמע הייוקע, ליכט און שאטן און אן אוצר פון געקליבענע ווערטער, וועלכע דער קינסטלער פאראייניקט אויף זיין אייגענעם אופן, וואס מאכט צו מאל שווער דאס פארשטיין א געדאנק אויף שנעל, די שילדערונג האט אבער דעם כוח צו פארהאלטן דעם לייענער אדער דעם בילד-באטראכטער, אן ער זאל זיך אפשטעלן און אריינטיפן אין דעם געלייענטן אדער געזעענעם און ס'עפענען זיך פאר אים נייע פערספעקטיוון.

גישטא קיין ספעציאליטעט אין הערש לייב יונגס טעמאטיק.
ער איז א שטימונג-דיכטער און זייענדיק אויך גענייגט צו פילאזאפיע, וואס דאס לאזט זיך לייכט באמערקן אין א היפשן טייל פון זיינע לידער, דיכטעט ער גיט בלויז וואס דאס אויג זעט, נאר אויך וואס זיין מוח טראכט, און עס איז צו פארשטיין, אז דער געבוירענער געדאנק ווערט אין ה. ל. יונגס מוח באלד פארוואנדלט אין בילד און ער באווייזט עס צו שילדערן מאלעריש.

צי ער דיכטעט פון אינדיע נאך טאנארן, צי ער מאלט אפ א ווערטער-פארטרעט פון מאנא ליזא אדער ער באשרייבט די בופאנען אין ביינאכטיקן בראדוויי, פילט זיך פון אלץ ארויס דעם דיכטערס פעסימיזם, וועלכן ער באמיט זיך א סך מאל צו באקעמפן, נאר עס גיט זיך אים גיט איין.

אן אנדערש מאָל אין „שפיגל“ שרייבט נחמיה צוקער :
אָן מען לייענט הערש לייב יונגס לידער צום צווייטן מאָל פילט מען ווי
ס'וואַלט זיך אָפּגערוקט אַ ברייטער פּאַרהאַנג און מען הייבט אָן אַריינדרינגען
אין אַ גרויסער וועלט פון גייע חזיונות.

מענאָקע קאַץ אין אַ בריוו :
איך לייען און לייען אייערע לידער ווי תפילות. פאַראַן אַזוי פיל ליבשאַפט
פאַר אונדזער זיין אויף דער וועלט.
אויפבליץ פון טרוימען, „די פלאים פון קיום“.
פאַראַן אַזוי פיל רירנדיקער עלנט, וואָס איז כאַראַקטעריסטיש פאַר יעדן
דיכטער.

אייער ליד „אַליין“ זייט (258) האָב איך ניט איין מאָל איבערגעלייענט.
ס'איז אַ בוך וואָס דאַרף פאַרנעמען אַ חשוב אַרט אין דער יידישער פּאַעזיע.

צבי שטאַק אין אַ רעצענזיע אין זשורנאַל „זיין“ :
אין הערשלייב יונגס בוך „העכער די וואַלקנס“ זענען אויך פאַראַן ערדישע
און אַפילו אונטערערדישע לידער, וואָס לאָזן שוין גאַרניט פליען אַרויף, פאַר-
קערט, זיי האַלטן אייך פעסט צוגעשמידט צום ערדקייילעך און צום צוגעשמידטן
פּראַמעטעאָס-מענטש, צו אַלע צרות אין תהום פון מענטשלעכער געפאַלנקייט, אָן
אַ זין און אָן אַ שום סיבה פאַר זיינע פייגען און צרות וואָס ער גייט דורך אויף
דער זינדיקער ערד, ווי מיר לייענען, למשל, אויף ז' 131 אין זיין ליד „קאַיאָר“ —
וואָס איז, אגב, איינס פון זיינע ווונדערלעכע פּלאַסטישע לידער מיט אַן אמת
מאַלערישן פייזאַזש ביים ברעג ים.

זיינע לידער מיטן מורחדיקן פּילאַזאָפּישן אויפנעם און באַנעם זיינען גענוג
צו דערשפּירן, אַז מיר האָבן דאָ צו טאָן מיט איינעם וואָס זיין התלהבותדיקער
און טיף-וואַרצלנדיקער גיצוץ שטעקט אין עכט-יידישן תופס-זיין דאָס תהומישע-
פעסימיסטישע זינלאָזע זיין דעם וועלט-באַשאַף, וואָס האָט גיבע יאָ אַ ציל און
גיט קיין ציל. אויב יאָ, דאַרפן מיר ערשט וואַרטן אויף משיח, ער זאָל דעם
ציל און צוועק פון אונדזער לעבן און זיין אויף דער וועלט פאַר אונדז דעשיפ-
רין. וואָס שטעקט טאַקע אונטער דעם אַלעמען ? גאַר דערווייל איז — תיקו !
זיין שירה איז אַ השתפכות-הנפשדיקע, פּילאַזאָפּיש-דידאַקטישע, און אַ טייל —
מיסטיש-לאַבירינטישע, וואָס מ'דאַרף זיך אַריינטראַכטן אין זייער מעדיטירטער
שטימונג פונעם פּאַעטיש אַרויסגעזאַגטן, איידער מען דערגרונטעוועט זיך צו
זייער טעם און תוכיטיט.

יונג זוכט די אור-מחשבה אין דעם אויסשפּרייט צווישן די וועלט-וויסטענישן
אין אייגענטונקלעטער טבע : ווי ער זינגט אין זיין „איך האָב געקענט זיין“ (זייט 167).
אין זיין בוך לידער ווילט זיך פון צייט צו צייט נאָך אַ מאָל מעיין זיין,
אַפטובלען און די ריינע קוואַלן פון עכט-פּאַעטישער און עכט-לירישער, און דאָ
און דאַרט פון דעם עכט-טיף יידישער דיכטונג.

פון א. גאַלאַמב :
איך דאַנק אייך זייער פאַר אייער מתנה — אייער בוך לידער, וואָס זענען
טאַקע העכער די וואַלקנס, ווי איך האָב געקענט משפטן לויט דעם ביסל, וואָס
איך האָב געלייענט.

ארויסגעבן היינטיקע צייטן א יידיש בוך, איז טאקע א גבורה און א גרויסער קרבן, דארף מען א ברכה מאכן אויף יעדן בוך, און מען דארף יעדן מחבר בענטשן מיט דער ברכה המשולשת. איך בין טאקע א כהן, הגם שוין לאנג ניט געדוכנט, דאך נעמט אן מיין ברכה.
אייער נאמען איז מיר געווען ביז איצט אין גאנצן אומבאקאנט. איך בין זיך מודה. וועל איך אייך זיין דאנקבאר פאר עטוואס אינפארמאציע וועגן זיך.

פראפ' אוריאל וויינרייך, קאלאמביע-אניווערסיטעט:
איך האב באקומען אייער בוך „העכער די וואלקנס“. מיין דאנק איז א פאר-שפעטיקטער, אבער דערמיט ניט קיין ווייניקער הארציקער.
איך האב דערווייל באוויזן ניט מער ווי צו בלעטערן, און טועם צו זיין א ליד דא און דארט. ליענען אזא בוך מיט קאפ פאדערט מער צייט און מנוחה, ווי עס האט א פארנומענער לערער אין גאנג פון שוליאָר. מוז איך עס א ביסל אפלייגן. אבער איך זע, אז איך וועל הגאה האבן.

לייבוש לעהרער:
זייט מיר מוחל מיין פארשפעטיקטן ענטפער... דעם אמת געזאגט, איז מיר אייער נאמען אומבאקאנט. פון אייער אויטאפארטרעט לאזט זיך אפשר דרינגען, אז איר זענט מער פארבונדן מיט דער וועלט פון מאָלעריי ווי מיט ליטעראַטור. איינס זעט זיך גאנץ קלאָר מיטן ערשטן בוך: עס זעט אויס, אז איר זייט זייער א גאנצענער מחותן מיטן לשון, מיט יידיש, איר שרייבט ווי אן אייגענער ביי זיך אין דער היים. איך בין עטלעכע וואָכן ניט געווען אין ניו-יאָרק, ממילא וועט אייך חידושן וואָס איך האָב אייער בוך ערשט איצט דערזען. איך האָב אָבער שוין געהאַט אַ מעגלעכקייט צו באַמערקן אייער אינטימע גאַענטיקייט צו דער שפראַך. זייער דאַנקבאַר.

פראפ' נתן זיסקינד, סיטי-קאלעדזש, אין ענגליש (אפיציעל):
איך נאָמען פון קאלעדזש-ביבליאָטעק און פון אונדזער אָפטיילונג לאָזט מיך אייך דאַנקען אמתיק פאַר דער מתנה, אייער בוך לידער „העכער די וואַלקנס“. ס'וועט אייך אינטערעסירן צו וויסן דאָס מיר האָבן געלייענט אייער פּאָעזיע אין קלאַס און קאָמענטירט, צו דער צופרידנקייט פון אונדזערע סטודענטן.

אין יידיש:
ליבער הערש לייב יונג שליט"א
טייערער ר' הערש לייב אחדשה"ט
א האַרציקן דאַנק אייך פאַר צושיקן מיר אַ מתנה „העכער די וואַלקנס“ איך שאַץ די מתנה זייער הויך, ווי איך שאַץ די הייך פון אייער טיפּזיניקער פּאָעזיע.

כױניגטש אייך געזונט און גליק. שמחת-יצירה האָט איר דאָך, ווינטש איך אייך דערצו שמחת-יצירה מתוך האהבה.
און די פאַרדינטע אַנערקענונג

דושו"ט

נתן זיסקינד.

מלך ראויטש :

א דאנק אייך פאר אייער בוך „העכער די וואַלקנס“. צו אַזאַ בוך דאַרף מען זיך אונטערגארטלען מיט צייט און סבלנות — מחמת די שירים זענען ניט קלאַר אויפן ערשטן בליק.

נאָר וואָס איז דען קלאַר אין דער דאָזיקער וועלט פון אומקלאַרקייטן ?

ד"ר ל. זשיטניצקי אין „די פרעסע“ בוענאָס־איירעס :
שרייבנדיק וועגן געדענק־בוך „גאַליציע“ און דערמאָנענדיק מיינע צוויי לידער דערשינען אויך אין איצטיקן בוך „דורך ליכט און פינצטערניש“ :
הערש לייב יונג ברענגט אַ סעריע „טרויער־לידער“ און פון זיינס אַ ליד „אונדזער שכן דער אוקראַינער“ האָט מען אַ באַגריף, ווי די אוקראַינער האָבן געהאַנדלט קעגן די יידן בעת דער נאַצי־אינוואַזיע. אַ צווייט ליד „אויפן הריגה־פעלד“ דערמאָנט אין סטיל ח. נ. ביאַליק — „אין שחיטה־שטאָט“.

אין אַ בריוו פון דער דיכטערין רחל קאָדן, צווישן אַנדערס :
„די לידער זענען געשריבן מיט אַ שטילער פאַרטראַכטקייט, אין די שורות ציטערט דער אייגענער און דער וועלט־טרויער.
אויב מען זוכט „מיט זאָלציקן געוויין“ גאָט, וועט ער גענענען און זיך אַנטפּלעקן אומגעריכטערהייט דורך אַ רמז, דורך אַ וואָרט, דורך אַ טרוים“.

אברהם ליט, פאַרוואַלטער פון י. ל. פּרץ־פּאַרלאַג, שרייבנדיק וועגן מיינע לידער :
איך וועל אייך זאָגן, אַז ס'איז אַן אינטערעסאַנט בוך, אייערע לידער זענען אַריגינעל אין טאָן און אין אויסדרוק.

* * *

די לידער פון מיינ ערשטן בוך

„העכער די וואַלקנס“

און „שטורעם איבער די בעסקידן“,

ווי אויך די איצטיקע פון דעם בוך

„דורך ליכט און פינצטערניש“

זענען געשריבן אין די יאָרן 1952—1963

און אויסגעבעסערט געוואָרן פאַרן דרוק.

דער מחבר גרייט צום דרוק אַ בוך לידער

א. נ.

„איבער צעפלאַמטע האַריזאָנטן“